

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 49
26 de febrer de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 27, primera reunió

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre l'alliberament del peatge de l'autopista AP-2 entre Lleida i Tarragona (tram. 310-00229/10) p. 4

Pregunta

al Govern sobre el català a l'escola i el plurilingüisme (tram. 310-00230/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre les plantes de tractament de purins (tram. 310-00231/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a garantir els mitjans necessaris per al compliment de les funcions dels mossos d'esquadra i els bombers (tram. 310-00233/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre els objectius de l'acció exterior (tram. 310-00234/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre els objectius i les actuacions del Pla interdepartamental de salut pública (tram. 310-00237/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a millorar el finançament del sistema de transport públic (tram. 310-00238/10) p. 11

Pregunta

al Govern sobre el desplegament del Programa de doctorats industrials (tram. 310-00239/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre el compliment dels acords adoptats en el debat general sobre la situació de la joventut (tram. 310-00235/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre la posada en funcionament de l'estació de metro Ernest Lluch, de l'Hospitalet de Llobregat (tram. 310-00236/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre el Parc Natural del Cap de Creus (tram. 310-00228/10) p. 15

Pregunta

al Govern sobre les declaracions d'empresaris a favor de la unió i la convivència a Catalunya (tram. 310-00232/10) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la capitalitat del Mobile World Congress i la precarietat laboral relacionada amb la indústria de la telefonia mòbil (tram. 317-00135/10) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les condicions per a una possible convocatòria anticipada d'eleccions al Parlament de Catalunya (tram. 317-00134/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el diàleg amb les entitats que treballen contra la pobresa (tram. 317-00136/10) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç de l'acció de Govern dels darrers quinze mesos amb relació a la recuperació de l'economia i sobre els plans de futur per a sortir de la crisi (tram. 317-00138/10) p. 21

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els aspectes positius per a Catalunya de la reforma laboral del Govern de l'Estat (tram. 317-00139/10) p. 23

Pregunta

sobre l'impacte del Mobile World Congress, l'eficàcia de la fundació Mobile World Capital i les mesures previstes amb relació a les previsions de creació de llocs de treball en el camp de la telefonia mòbil (tram. 317-00137/10) p. 24

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la posada en funcionament de l'agència Tributs de Catalunya (tram. 317-00140/10) p. 25

Situació

de compatibilitat d'un diputat (tram. 234-00020/10) p. 26

Designació

dels diputats interventors per al període pressupostari del 2014 (tram. 231-00002/10) p. 26

Projecte de llei

del protectorat de les fundacions i de verificació de l'activitat de les associacions declarades d'utilitat pública (debat de totalitat) (tram. 200-00014/10) p. 26

Proposició de llei

del protectorat respecte de les fundacions i les associacions d'utilitat pública (debat de totalitat) (tram. 202-00033/10) p. 28

Proposició de llei

del protectorat de les fundacions i associacions d'utilitat pública (debat de totalitat) (tram. 202-00041/10) p. 31

Procediment

per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 20/2013, del 9 de desembre, de garantia de la unitat de mercat (tram. 212-00002/10) p. 43

Procediment

per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 8/2013, del 9 de desembre, per a la millora de la qualitat educativa (tram. 212-00003/10 i 212-00005/10) p. 56

Procediment

per a elegir un membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 285-00001/10) p. 73

Interpel·lació

al Govern sobre la situació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 300-00135/10) p. 73

Interpel·lació

al Govern sobre l'increment de les tarifes del transport metropolità i el finançament del transport públic (tram. 300-00137/10) p. 78

Interpel·lació

al Govern sobre l'energia (tram. 300-00136/10) p. 84

Interpel·lació

al Govern sobre la política energètica (tram. 300-00138/10) p. 89

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 27.1

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Pre-sideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secre-tària general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Situació de compatibilitat d'un diputat (tram. 234-00020/10). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 261, 102).

3. Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2014 (tram. 231-00002/10). Mesa Am-pliada. Designació.

4. Projecte de llei del protectorat de les fundacions i de verificació de l'activitat de les associacions declarades d'utilitat pública (tram. 200-00014/10). Govern de la Ge-neralitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la tota-litat (text presentat: BOPC 228, 15).

5. Proposició de llei del protectorat respecte de les fun-dacions i les associacions d'utilitat pública (tram. 202-00033/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat de tota-litat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 68, 53).

6. Proposició de llei del protectorat de les fundacions i associacions d'utilitat pública (tram. 202-00041/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 115, 35).

7. Procediment per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 20/2013, del 9 de desembre, de garantia de la unitat de mercat (tram. 212-00002/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya (reg. 56279 i 56335) i Grup Parlamentari de Convergència i Unió (reg. 56300). Debat i votació de la proposta d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat.

8. Procediment per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 8/2013, del 9 de desembre, per a la millora de la qualitat educativa (tram. 212-00003/10 i 212-00005/10). Grup Parlamentari d'Es-querra Republicana de Catalunya (reg. 56280 i 56320), Grup Parlamentari de Convergència i Unió (reg. 56301) i Grup Parlamentari Socialista (reg. 56363). Debat i vo-tació de la proposta d'interposició de recurs d'inconsti-tucionalitat.

9. Procediment relatiu al Compte general de la Generali-tat corresponent al 2011 (tram. 257-00002/10). Comissió de la Sindicatura de Comptes. Debat i votació del dicta-men de la Comissió (dictamen: BOPC 257, 53).

10. Procediment per a elegir un membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 285-00001/10). Grups parlamentaris. Designació.

11. Interpel·lació al Govern sobre la situació de la Cor-poració Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 300-00135/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre l'increment de les tarifes del transport metropolità i el finançament del transport públic (tram. 300-00137/10). Salvador Milà i Solsona, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Es-querra Unida i Alternativa. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre l'energia (tram. 300-00136/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre la política energètica (tram. 300-00138/10). Marc Sanglas i Alcantarilla, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

15. Interpel·lació al Govern sobre les retallades en les po-lítiques de suport a la família (tram. 300-00140/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substan-ciació.

16. Interpel·lació al Govern sobre els mitjans de comuni-cació (tram. 300-00139/10). Grup Parlamentari de Ciuta-dans. Substanciació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la llicència esportiva única (tram. 302-00122/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. De-bat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la singularitat d'Aran (tram. 302-00123/10). Grup Parla-mentari Socialista. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques contra el frau fiscal (tram. 302-00124/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de conservació i gestió del medi natural (tram. 302-00125/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures previstes amb relació a l'increment del tipus impositiu de l'impost sobre el valor afegit en el sector sa-nitari del 10 per cent al 21 per cent (tram. 302-00126/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la salut i la malnutrició infantils (tram. 302-00127/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i vo-tació.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, iniciem la ses-sió plenària.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple la tenen en el dossier, i seran el primer punt d'aquest ordre del dia.

Els recordo que el novè punt de l'ordre del dia, que és el Compte general de la Generalitat corresponent al

2011, se substanciarà demà, dijous, a les deu. (*Remor de veus.*) Si no se n'han assabentat, no tornaré a repetir-ho.

(Pausa llarga.)

Pregunta

al Govern sobre l'alliberament del peatge de l'autopista AP-2 entre Lleida i Tarragona (tram. 310-00229/10)

Iniciem la sessió amb les preguntes al Govern. (*Persisteix la remor de veus.*) Demano als diputats i diputades silenci. (Pausa.)

La primera pregunta és sobre l'alliberament del peatge de l'autopista AP-2 entre Lleida i Tarragona. La formula la il·lustre senyora Sara Vilà, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Sara Vilà Galan

Gràcies, presidenta...

La presidenta

Esperi, esperi un moment...

Sara Vilà Galan

Gràcies. Bon dia a tothom. Conseller, el passat 17 de febrer, a les Borges Blanques, representants del teixit econòmic associatiu i institucional de les comarques de Ponent, i també del Camp de Tarragona, es van reunir per exigir l'alliberament del peatge de l'autopista AP-2 entre Montblanc i Lleida. Aquest rescab, com bé sap, suposaria una solució òptima per a garantir la connexió entre Tarragona i Lleida, però sobretot una solució per a aturar l'elevada sinistralitat que hi ha a la nacional 240.

El balanç de la nacional 240, propietat de l'Estat, és nefast des de fa molts anys, però especialment des del 2009: hem patit 176 accidents, 21 víctimes mortals, 32 ferits greus, 258 ferits lleus. La situació ja és del tot insostenible.

Per cert, conseller, el vam trobar a faltar a l'acte, i com que no va venir, doncs, no sabem què hi té vostè a dir, sobre el manifest que es va signar i fins on han arribat les seves actuacions per a fer possible aquesta demanda.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat
(Santi Vila i Vicente)

Molt bon dia. Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputada, bé, és lògic que m'hi trobes sin a faltar, perquè crec que no em correspon, com a membre del Govern, participar d'una iniciativa cívica,

ciutadana, de la societat civil, que amb les institucions del territori es mobilitzen per dur a terme.

Jo el que li puc dir és que comparteixo amb vostè que l'AP-2 en aquests moments és una via d'altres prestacions infrautilitzada, que està en condicions de rebre molt major trànsit i que en aquests moments no el rep, i que tenim en paral·lel la carretera nacional 240, que també comparteixo amb vostè que, efectivament, té una sinistralitat que no ens podem permetre i que hem de corregir.

A partir d'aquí, si els sembla, treballem junts quines són les mesures d'estímul que hem de dur a terme, eh?, per fer possible que optimitzem la xarxa viària existent. Jo li prego, però, que quan parlem d'aquesta qüestió tinguem clar que tenim efectivament un problema amb l'AP-2, d'una via infrautilitzada; que tenim un problema amb la nacional 240, com vostè descriu, de sinistralitat; que tenim també un repte pendent, que és completar l'A-27, perquè l'A-27 és la gran oportunitat de connexió entre el port de Tarragona i tot el corredor del Cantàbric. Amb aquests tres eixos i, de fet, un de secundari, pel que ara parlem, però molt important també, que és l'A-2, doncs, jo crec que podem tenir una visió de conjunt i hem d'arbitrar quins són les decisions i estímuls que prenem per optimitzar la xarxa.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la il·lustre diputada.

Sara Vilà Galan

Gràcies. S'ha deixat un altre tercer eix, o quart eix. Vostè sap que fer una nova autovia, això suposaria un impacte ambiental que en cas de molta necessitat el territori està disposat a assumir, però, com vostè ha dit, una autopista inutilitzada, que transcorre en paral·lel, és una cicatriu innecessària.

L'estudi fet per Conca 22 i Ateneu Popular Garriguenc posa de manifest l'enorme estalvi econòmic que suposa aprofitar l'AP-2. Si la nova autovia s'estima que podria costar 305 milions d'euros, l'alliberament dels peatges se situa en els 122 milions d'euros: 175 milions d'euros d'estalvi.

El setembre passat vostè va anunciar que a finals de l'any 2013 hi podria haver un acord per alliberar els peatges i que s'estava negociant amb el Govern espanyol i la concessionària Abertis per fixar els peatges tous. Què ha passat amb aquest possible acord? És conegut que vostès tenen una relació estreta amb Abertis i que la concessionària no deu estar gaire interessada en aquest alliberament, si no és a canvi de construir l'A-27 precisament. És així, conseller? Vostè sap que apostar per l'A-27 és una opció molt més cara, innecessària a hores d'ara, perquè l'autopista està totalment infrautilitzada, com vostè ha dit, perquè pel tram circulen 11.000 vehicles diàriament, quan n'hi podrien circular gairebé 40.000.

Només fa cinc dies que vostè va dir a Balaguer que s'havia d'acabar l'A-27 i que el tema dels peatges es

podia resoldre amb bonificacions. Ens sembla que no és aquesta la solució que reclama el manifest que van signar també els càrrecs de les institucions locals del seu mateix grup polític. Si us plau, conseller, es pot comprometre aquí i ara que complirà amb el manifest que li han fet arribar des de la societat civil...

La presidenta

Senyora diputada...

Sara Vilà Galan

...i les institucions locals... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per a la resposta té la paraula l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies. Il·lustre diputada, en primer lloc, no oblidem que estem parlant de carreteres i de vies d'altres prestacions que són de titularitat *de l'Estat*. Una altra cosa és que el Govern de Catalunya fem nostres els problemes i identifiquem clarament quines han de ser les prioritats.

U, l'A-27 és una prioritat, una prioritat d'interès altament econòmic per a tota la regió de Tarragona, per la connexió amb Saragossa i el corredor del Cantàbric.

Dos, com vostè ha dit, la nacional 240, que ha de ser vista com una via de trànsit *local*, és una via que necessita noves actuacions que en garanteixin la seguretat sobretot, com a prioritat. I creiem en aquest sentit que no és necessari el seu desdoblament; comparteixo amb vostè aquest criteri.

Tres, hem d'optimitzar l'AP-2, una via que en aquests moments està absolutament infrautilitzada, 8.000 vehicles/dia, i que en podria resistir perfectament més de 50.000. La manera de fer-ho és generar els estímuls necessaris en forma de bonificacions, en forma de descomptes. No perdin vostès mai de vista que l'AP-2 és una concessió que va vinculada a l'AP-7; per tant, aquestes dues autopistes tenen un mateix règim concessional.

I li prego que quan parli de la relació del Govern amb Abertis, doncs, la descrigui com és, una relació, perquè és un operador amb qui tenim un marc concessional, i el concepte o el qualificatiu «estret» a mi em remet a altres temes que no tenen res a veure amb això.

Moltes gràcies.

Pregunta

al Govern sobre el català a l'escola i el plurilingüisme (tram. 310-00230/10)

La pregunta següent és sobre el català a l'escola i el plurilingüisme. La formula l'honorable senyora Anna Simó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Consellera, el nostre projecte educatiu de país i el projecte lingüístic que se'n deriva i que es concreta en la LEC que ha aprovat aquest Parlament tenen com a objectiu la inclusió i la cohesió social, l'equitat i l'excel·lència, també, dels nostres alumnes. No podem oblidar que es fonamenta en un gran acord social i professional, fruit de molts anys d'experiència i de pràctica, i que parteix del que és un patrimoni pedagògic de la immersió lingüística que es basa en el respecte de la llengua materna dels alumnes, la complicitat i la col·laboració inestimable de les famílies, la programació d'activitats amb un equilibri entre continguts, competències bàsiques i dinàmiques comunicatives específiques, i tot això amb quin objectiu?: aconseguir que en acabar l'ensenyament obligatori hi hagi la plena competència lingüística en les dues llengües oficials.

I per això es fa difícil d'entendre i és molt preocupant que una interlocutòria judicial del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya demostrï tan poc respecte per la professionalitat docent, per la legislació catalana i, jo hi afegiria, per la pedagogia, perquè imposa unes mesures percentuals totalment fora de context, injustificades, per l'ús del castellà com a llengua vehicular, i ho fa al marge de la realitat sociolingüística concreta, de tota aquesta experiència, dels consensos. I, a partir d'una demanda familiar que el que vol és canviar tot el sistema que ha aprovat aquest Parlament de Catalunya, uns infants involuntàriament es convertiran en la causa personificada d'un canvi impositat i forçat, a mig curs, en una classe, sense cap consideració per tota la resta de companys i companyes, les famílies i l'equip docent. I els directors, què faran aquests directors?, amb prou feines gestionen la complexitat...

Què farà el Govern per defensar i millorar aquest model, la immensa majoria de les famílies i les direccions dels centres, consellera?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, presidenta. Com sap molt bé, senyora diputada, el Govern ha presentat recurs a aquesta resolució. Nosaltres hem procurat aplicar el que està previst a la Llei d'educació de Catalunya, però a més a més emmarcant-ho en els reptes que tenim a nivell d'Europa. Avui dia, el coneixement lingüístic als nostres centres s'ha d'emmarcar en el marc europeu de referència

per a l'aprenentatge, l'ensenyament i l'avaluació de les llengües, i és en aquest sentit que estem treballant.

Pel que fa als casos que vostè ha situat, doncs, el que estem fent és treballar colze a colze amb els centres, donar el suport a les escoles, en especial als seus directors, per fer que aquests casos puntuals no alterin en res la vida i el clima a cada centre. El màxim que volem és poder garantir el model de cohesió i d'aprenentatge d'una llengua que ha esdevingut comuna a tots els alumnes de Catalunya. Defensarem el model sempre per les vies que pertoca, i així ho hem fet fins ara i ho continuarem fent.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyora diputada.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Doncs, endavant, consellera, i a defensar allò que aquell Parlament ha legislat.

Amb referència als reptes europeus, Esquerra estem a favor d'un projecte plurilingüe que sigui complex, que sigui rigorós i que sigui flexible, que és urgent tirar-ho endavant, generalitzar-ho als centres i fer-ho lluny de models imposats per paràmetres totalment descontextualitzats, sense seguiment i sense acompanyament, com és el TIL a les Illes o al País Valencià.

Quina és l'estratègia del departament per abordar i estendre el plurilingüisme a les aules d'una manera progressiva i immediata, on es conjumini el respecte per les diverses llengües i l'oficialitat d'aquestes llengües?

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, l'escola catalana la definim com una escola en què l'eix vertebrador, la llengua dinamitzadora, la llengua normalment emprada, és el català, i és precisament a partir del caràcter dinamitzador de la llengua catalana que formulem el tractament integrat de les altres llengües. No es pot fer un tractament de llengües de manera parcel·lada, sinó que cal donar una competència lingüística en diferents idiomes. I això és el que estem fent, d'una banda, aprofitant les estructures lingüístiques comunes; de l'altra, utilitzant tot el marc competencial que a nivell de l'OCDE compartim pel que fa als nivells d'aprendre, escoltar, parlar, llegir i escriure en cada una de les llengües. Ens hem marcat, doncs, a partir de l'eix vertebrador, el dinamitzador, la funció dinamitzadora de la llengua catalana, un tractament integrat, que a cada centre tindrà el tractament que li correspongui d'acord amb les seves potencialitats i amb la seva realitat, que no pot ser mai estandarditzat prèviament.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les plantes de tractament de purins.

Pregunta

al Govern sobre les plantes de tractament de purins (tram. 310-00231/10)

La formula l'il·lustríssim senyor Dionís Guiteras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Dionís Guiteras i Rubio

Gràcies, presidenta. Conseller, el Govern espanyol, amb la seva dèria de fotre la pota, ens ha regalat fa quinze dies una altra perla i ens ha demostrat la incompetència del ministre Soria i del ministre Cañete, i, com que no m'agrada dir coses així de gruixudes sense poder-ho demostrar, els faig esment de les derivades que té aquest Decret de política energètica tan tòxic.

La primera és que augmenta el cost del tractament d'un metre cúbic de purins, de 6 euros a 50 euros, i es fan inviablès les plantes que justament fan aquest tractament de purins. Això fa que la seva viabilitat econòmica quedi absolutament minvada, no és viable, i provoca que els ramaders tornin vint anys enrere. Quina era la situació dels ramaders fa vint anys? Doncs, que eren els contaminadors dels sòls, les persones més dolentes del món. Tornem enrere, tornem a criminalitzar el sector, un sector tan important per a la nostra economia.

Provoca també el col·lapse del sector ramader i, derivat, la indústria alimentària, el primer sector econòmic del país. Provoca també el col·lapse mediambiental. Provoca també que es comenci a especular amb la terra, i no una especulació per una terra productiva, per crear riquesa, per crear economia, per crear aliments, no: fa una especulació per fer nous abocadors. Perquè resulta que, amb aquest decret, una altra de les derivades és que convertim un subproducte, els purins, que tenen un potencial enorme com a riquesa, com a fertilitzant del sòl, en merda. Per tant, un potencial que són 600.000 metres cúbics que podrien convertir-se en un substitutiu dels adobs químics, els convertim en merda. Molt bé, felicitats.

Què més fa, això? Doncs, ens posa als alcaldes, regidors i l'ACA, per exemple, a la picota, per no poder complir directives comunitàries, perquè els sòls es contaminaran, els aqüífers es contaminaran, i això ens pot portar als jutjats, a tots plegats. Quatre empreses elèctriques amb membres il·lustres d'antics governs espanyols en el seu consell d'administració volen condicionar la política energètica d'aquest país i volen condicionar també l'oportunitat dels consumidors d'escollir quin tipus d'energia volen. Fantàstic, també.

Per tant, això Brussel·les ho hauria de saber. Conseller, l'altre dia ens vam reunir tots els grups parlamentaris i el sector. Com pensa continuar aquesta posició

unànime d'aquest Parlament i del sector per fer front a aquesta ofensiva del Govern espanyol?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura.

El conseller d'Agricultura Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural
(Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Moltes gràcies, senyor diputat. Comparteixo amb vostè la preocupació que expressa sobre aquesta qüestió que s'ha sobrevingut a una situació tranquil·la i a una situació normalitzada absolutament. Primer, jo crec que no hem de generar alarmisme. No ho dic per vostè i la seva pregunta, sinó per algunes manifestacions que s'han fet, en aquest sentit, de persones que volen portar a un alarmisme extrem aquesta situació. El que no pot ser i no es pot admetre és que hi hagi una modificació de les regles de joc al mig del partit, que és com ha passat. Hi ha plantes que tenien quinze anys de vida, algunes les estan exhaurint, però n'hi ha alguna que només té cinc anys de vida, i n'hi queden encara deu per poder fer possible aquesta funció.

Jo vull recordar que des del departament i des del Govern de la Generalitat ja hem tingut, com vostè sap i hi ha participat, reunions amb tot el sector, amb totes les parts implicades, però també, després, el que hem fet és plantejar-ho davant dels llocs on crec que s'ha de plantejar: la Comissió Sectorial d'Agricultura i la Comissió Sectorial de Medi Ambient. En ambdues comissions, jo mateix, davant del ministre d'Agricultura i Medi Ambient, li he demanat i li he exigut que tingui un compromís ferm, davant dels ramaders i davant d'aquesta situació extrema, atesa, crec jo, la funció específica important del que és, no només ambiental sinó també territorial, l'existència d'aquestes plantes. I en aquest sentit, crec que el ministre d'Agricultura és comprensiu amb relació a aquesta qüestió, però no es fa res –no es fa res– i, per tant, poden portar a un col·lapse important.

Vull recordar que estem parlant d'excedents i, per tant, aquests excedents són i es produeixen en zones d'alta densitat ramadera, i també en zones vulnerables des del punt de vista ambiental, no? Ja s'ha dit, són 600.000 metres cúbics, afecten 650.000 porcs i això representa en aquests moments el que és el 5-6 per cent de tot el purí que es pot generar a Catalunya. Per tant, crec que també tenim l'obligació d'intentar buscar un nou model; no ens podem quedar com abans. Hem de buscar un nou model. I crec que tenim les maneres per fer-ho.

Nosaltres hem presentat alegacions, el Govern de la Generalitat també ho ha fet, sé que altres entitats també ho han fet, per intentar buscar aquest emparament jurídic davant d'aquesta ordre ministerial que vol tenir una afectació al sector ramader, una afectació ambiental i també una manca d'alternativa a les plantes actuals. Nosaltres demanem la moratòria per intentar

buscar aquest nou model, a través d'un temps que ens permeti buscar aquesta compatibilitat. Nosaltres hem de buscar uns elements nous en aquest nou model; s'han de fer i s'han de constituir centres de gestió. Jo crec que també hem d'avançar cap a un altre sistema. La nutrició dels animals és molt important. Hi ha empreses que estan fent un pinso que redueix un 40 per cent el nitrogen; per tant, també hem d'anar cap aquí –també hem d'anar cap aquí. Però jo crec que el que he de fer avui és prendre el compromís de no situar el ramader al marge de la llei, com vol el Govern de l'Estat, i, en tot cas, crec que també aquesta és l'obligació del Govern de la Generalitat.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les mesures per a garantir els mitjans necessaris per al compliment de les funcions dels mossos d'esquadra i els bombers.

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a garantir els mitjans necessaris per al compliment de les funcions dels mossos d'esquadra i els bombers (tram. 310-00233/10)

La formula l'il·lustre senyor Pere Calbó, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Quines mesures adoptarà el Departament d'Interior per garantir les condicions i els mitjans necessaris per tal que el Cos dels Mossos d'Esquadra i el Cos de Bombers puguin desenvolupar les funcions que tenen encomanades?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior
(Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Crec que estarem d'acord que tant el Cos de Bombers com el Cos de Mossos d'Esquadra formen part d'aquell grup de servidors públics que estan molt directament vinculats amb tot el que fa referència a la qualitat del nostre estat del benestar.

També estarem d'acord que aquest és un moment de complexitat, de dificultat, de justesa pressupostària i, per tant, el que fem com a Departament d'Interior és prioritzar bé, molt clarament en base a dos criteris que ens semblen absolutament fonamentals. El primer d'ells, òbviament, és el de garantir, el de mantenir, el de preservar aquesta qualitat del servei públic, i crec honestament que això està preservat. I el segon és, en la mesura del possible, millorar les condicions de treball i, evidentment, sobretot, millorar les condicions de seguretat en aquest treball.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Pere Calbó i Roca

Fa uns dies han comparegut els sindicats dels mossos d'esquadra i dels cossos de bombers i ens han descrit una situació molt preocupant: manques importants en el manteniment de les comissaries i les casernes, mal estat dels vehicles, manca de reposició del vestuari, un vestuari no adequat a les funcions que han de desenvolupar, mancances pel que fa a les peces de seguretat, l'adopció de mesures que no tenen en compte les especialitats del servei que presten, deficiències o inexistència de la formació contínua i, en les pràctiques, mancances en la cobertura de la xarxa Rescat, un director general que, en el cas dels bombers, no fomenta el diàleg i l'entesa, ans tot el contrari. Què pensa fer, conseller? Com pensa garantir que els nostres policies i bombers tinguin els mitjans necessaris per complir amb les seves funcions? Com garantirà el diàleg necessari amb els nostres policies i bombers? La seguretat és una prioritat per a aquest Govern?

No tot són crítiques, conseller. Un reconeixement: vostè s'ha compromès a facilitar, sense cost per a l'agent, les armilles antibales i guants antitall. El Grup del Partit Popular li reconeix aquest encert públicament. Només li demanem que ho intenti avançar, que entre 2014 i 2015 tots els agents que ho necessitin tinguin la seva armilla de protecció. Quan donarà compliment a la resolució d'aquest Parlament envers els agents de Vielha? Vostè sap que ara els pot traslladar i resoldre aquest problema. Li demanem que ho faci. Si no ho fa, caldrà denunciar que la direcció dels mossos està perseguint aquests agents de forma injusta. Li demanem, si us plau, que els traslladi ja o resolgui el seu problema de residència.

Estem constatant com determinats grups radicals augmenten les seves accions violentes després de l'anunci de la desaparició de les pilotes de goma. Per segona vegada en aquest Ple, conseller, quina valoració fa del canó de so? I per acabar, amb relació a l'acte dels Mossos per la Independència a Tarragona, per què permet que s'utilitzi el cos per fomentar la independència? Per què no exigeix una neutralitat política a tots els agents en la seva actuació i en la utilització del nom del cos? Volem una policia de tots i al servei de tots els ciutadans. No volem un cos de policia partidista ni independentista.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

És evident que la policia és de tots i per a tots. Tant és així que el seu lema és «La policia del poble al servei del poble», i això està més que garantit. Permeti'm que em centri a respondre el que vostè em demanava sobre

les condicions de treball. Abans li he explicat quins eren els criteris, i ara li explicaré quins són els esforços que anem fent en un context gens fàcil.

Renovació de 843 vehicles del Cos de Mossos d'Esquadra, 123 ja han estat adjudicats a final del 2013, que lliurarem el mes de març, i 720 seran lliurats a partir del mes de juliol; hi ha el concurs en marxa. Això són mitjans materials. Armilles –li agraeixo molt el to amb què s'ha expressat–, sí que li recordo que aquest era un compromís contret des de l'any 2007 i que anava arrossegant-se. En qualsevol cas, 13.500 armilles que lliurarem aquest any, el vinent i el següent, per un import, aprovat en el Govern, el plurianual, de 6 milions i mig. Per tant, en un context de dificultat, aposta per la seguretat. Milliores en diferents comissaries, de l'Hospitalet, de Girona, de Mollet, de Ripoll, en diferents indrets. Per tant, això són qüestions concretes de milliores de condicions de treball i de seguretat, en aquest cas, del Cos de Mossos.

En el Cos de Bombers, tres quartes parts del mateix, ens sembla important. Vehicles, també: renovació de fins a noranta-cinc vehicles, cinquanta-dos ja adjudicats el 2013, a lliurar entre març i abril, quarantatres –hi ha el concurs en marxa– a lliurar entre juliol i agost. Jaquetes forestals, una peça que tenen molts altres cossos de bombers, que mai ha tingut el Cos de Bombers nostre, propi. Per tant, tenim el concurs en marxa per poder lliurar dins aquest any 2014 –dins aquest any 2014. Això és un esforç, també, d'inversió de 0,6 milions d'euros. Equips de protecció individual, els EPI. Hi ha una renovació de la totalitat d'EPI, també amb un esforç plurianual, per un import de 8,2 milions d'euros. Adquisició de material d'excavació; també, gradualment, anem substituint equips antics per equips nous.

Tot qüestions amb relació a la seguretat i a les condicions de treball...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Interior

...en un context difícil pressupostari, però la prioritat...
(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre els objectius de l'acció exterior.

Pregunta

al Govern sobre els objectius de l'acció exterior (tram. 310-00234/10)

La formula l'il·lustre senyor Juan Milián, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Juan Milián Querol

Sí, gràcies, presidenta. Antes que nada, quiero saludar a los representantes de la Alianza por la Libertad en Venezuela, que hoy nos acompañan, y transmitir todo el apoyo y solidaridad hacia un pueblo hermano, como el venezolano, que está siendo ahogado por el intervencionismo económico y aplastado por el poder político arbitrario. La democracia no son solo las urnas, también es el respeto a la ley y a la libertad de las personas, porque puede haber ley sin democracia pero no democracia sin ley.

Senyor conseller, l'última gesta de l'acció exterior del seu Govern és un article del president publicat a diaris de països com Estònia, Xipre o Malta, amb un públic potencial del 0,05 per cent de la població de la Unió Europea. La pregunta és: per què a aquests diaris i no altres? Quin objectiu perseguien? Quina resposta de la comunitat internacional esperaven? I quin és el seu capteniment respecte a aquesta resposta?

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència
(Francesc Homs i Molist)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, li faré arribar immediatament, al llarg del dia d'avui, totes les referències sobre l'activitat, diguem-ne, del Govern de la Generalitat, del mateix president en la premsa internacional, començant per la BBC, si vostè ho vol, o diaris com *La Repubblica*, i podrà comprovar, diguem-ne, que el tema català té un interès notable a la premsa internacional, i així podrà, potser, precisar millor preguntes com la que m'acaba de formular. Si més no, jo intentaré contestar-li d'aquesta manera.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Juan Milián Querol

Sí, gràcies. Senyor conseller, un parell de dades: l'exportació espanyola va créixer un 5,2 per cent l'any passat. Això ha estat possible gràcies a l'esforç d'empresaris i treballadors i a les reformes com la laboral, la Llei d'emprenedors o la reestructuració del sistema financer. En canvi, a Catalunya s'han estancat amb un creixement del 0,1 per cent. Davant d'aquesta situació, el seu Govern hauria de canviar el xip i posar-se al costat de la Catalunya productiva. En canvi, ens trobem amb pactes, cimeres, comissions, declaracions, concerts, cadenes, llistes, cartes, i ara també articles, que simulen un procés que malbarata energies i recursos, però que no porta enlloc.

Trobem el seu soci amenaçant reiteradament amb aturar l'economia i insultant aquells que vénen a invertir i a crear llocs de treball a Catalunya. Trobem el seu Govern inventant taxes i apujant impostos per crear estructures d'estat fictícies; i el trobem a vostè amenaçant Europa que serà la seva fi com a model d'integració democràtica i pacífica si no l'ajuden a fragmentar la democràcia espanyola. Senyor conseller, però si són d'una altra galàxia política i ètica! El seu separatisme està a anys llum dels principis i valors de la Unió Europea, de la integració, de la solidaritat, de l'estat de dret. Per això s'estan quedant sols a Europa, i també a Catalunya. Perquè, davant de la Catalunya de la subvenció, hi ha una Catalunya productiva que reclama solucions, com el Pla estratègic d'internacionalització de l'economia espanyola que aprovarà el Consell de Ministres el proper divendres. Aquest pla és més catalanista que tota la seva acció exterior d'hostilitat envers Espanya, perquè ajuda Catalunya i crea llocs de treball per a catalans.

Senyor conseller, quan deixaran d'internacionalitzar conflictes i es posaran a treballar de veritat a favor de l'economia productiva?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Li agraeixo que em doni l'oportunitat per fer-li notar coses com la següent, que potser poden ser del seu interès i, en qualsevol cas, desmenteixen, diguem-ne, d'una manera clara el seu relat, no? Catalunya va ser el 2013 el segon territori de l'Europa continental amb més capacitat d'atracció d'inversió estrangera. El port de Barcelona recupera el 2013 el nivell d'activitat d'abans de la crisi. En l'àmbit del turisme, durant el 2013, l'afluència de turisme estranger ha augmentat un 8 per cent, i la seva despesa, un 13,4 per cent. El nombre de turistes estrangers que visiten Catalunya ha assolit un nou rècord que supera el del 2007; abans, per tant, de l'inici de l'actual crisi econòmica. I Catalunya, si vostè agafa, per exemple, les dades que va publicar, o va fer públiques, la cambra de comerç, supera el conjunt de l'Estat espanyol en gairebé totes les variables macroeconòmiques el 2013: més PIB, més confiança empresarial, més consum de llars, més inversió bruta estrangera, més ocupació, més turisme i pernотacions, més creació de societats mercantils, més exportacions en el seu conjunt...

Segur que tot això no té res a veure amb el Govern de la Generalitat de Catalunya. Segur, en absolut. Segur que tot això és mèrit del Govern espanyol, a qui, per cert, jo vull aprofitar l'ocasió per agrair emfàticament la propaganda que ens fan per aquests mons de Déu, que es diu col·loquialment, no?, i les portes que ens obren a base de la seva insistència perquè no ens rebin, que és una cosa paradoxal, perquè acaben generant una cosa que es coneix com a «curiositat». Aca-

ben generant gran curiositat, perquè, certament, a base de dir que aquesta és una qüestió interna i d'anar-ho dient pertot arreu, d'anar pressionant professors d'universitat, d'anar pressionant polítics, d'anar pressionant –sí, sí– empresaris, perquè no siguem rebuts, efectivament, al final, això acaba desvetllant una gran curiositat, de gent, per cert, que et vas trobant per aquests mons de Déu molt sensata, molt serena, i que no entenen, simplement no entenen, per què a Catalunya no se'ns deixa votar.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Seguim amb les preguntes? Demano silenci.

Pregunta

al Govern sobre els objectius i les actuacions del Pla interdepartamental de salut pública (tram. 310-00237/10)

La següent pregunta és sobre els objectius i les actuacions del Pla interdepartamental de salut pública. La formula la il·lustre senyora Maria Glòria Renom, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

M. Glòria Renom i Vallbona

Gràcies, presidenta. Honorable conseller de Salut, fa pocs dies el president de la Generalitat i el seu Govern, amb la presència de la directora general de l'OMS a Europa, la senyora Zsuzsanna Jakab, van presentar el Pla interdepartamental de salut pública, l'anomenat «Pinsap», pioner a nivell internacional, que s'adapta a l'estratègia de salut 2020 de l'OMS i que recull el mandat de la Llei de salut pública.

És ben cert que la salut està influenciada per nombrosos determinants, molts dels quals estan fora del sistema sanitari, i és també ben cert que per impulsar el desenvolupament i el benestar de la societat cal mantenir un bon estat de salut de la població.

Per aquest motiu, aquest Govern, amb la responsabilitat de millorar la salut dels ciutadans de Catalunya, és conscient que necessita l'acció conjunta de tots els seus departaments.

El Pinsap, coordinat amb el Pla de salut, és l'eina bàsica per desenvolupar les accions de salut pública a Catalunya, i constitueix l'instrument de governança que pretén mobilitzar tots els sectors del Govern, de les administracions públiques catalanes i de la societat amb influència sobre el benestar associat a la salut de la població per tal de contribuir així conjuntament a l'elaboració de polítiques públiques saludables. El seu objectiu és desenvolupar iniciatives determinades de promoció i de protecció de la salut, particularment adreçades als grups més vulnerables.

Junt amb aquest pla, volem constatar que a Catalunya tenim un sistema de salut amb una proximitat que és envejada i amb un sistema assistencial de primer nivell gràcies als bons professionals que hi intervenen.

Tenim una salut per a tothom, amb un bon sistema de formació i una recerca que comença a ser un referent a Europa.

És per tot el que li he expressat, senyor conseller, que voldríem conèixer amb més detall els objectius i les actuacions previstes pel Govern en el marc d'aquest pla.

I des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió els felicitem, perquè creiem que aquest abordatge interdepartamental suposa un important pas endavant cap a l'enfocament integral que la salut necessita, amb més implicació i treball conjunt, i molt especialment en la prevenció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputada, miri, en política sanitària en majúscules també hem de mirar a Europa. Mirant a Europa ens trobem que l'Organització Mundial de la Salut, d'acord amb les declaracions d'Adelaide, diu que el 80 per cent, que vostè ho deia molt bé, dels factors que condicionen la salut estan fora del sistema sanitari. I mirant a aquestes polítiques, nosaltres entenem que hem d'abordar des del conjunt del Govern aquests factors que condicionen la salut, que són: el nostre propi codi genètic, allò que en diem «codi postal», el codi postal és determinant en les expectatives de salut de les persones; els hàbits que cadascun desplega... I, per tant, tot això ha de formar part de l'acció de govern, una acció de govern que no seria possible si no tinguéssim la visió d'aquesta política en majúscules, si no tinguéssim un dels millors instruments, que és una de les millors lleis que ha aprovat aquesta cambra, que és la Llei de salut pública de Catalunya, i si no tinguéssim la voluntat política de fer-ho. Per tant, a partir d'aquí, el Govern s'implica col·lectivament en aquest 80 per cent de factors que no són al sistema sanitari i que condicionen la salut dels ciutadans.

Això vol dir que volem fer una Catalunya més saludable, perquè hem d'incorporar el factor salut a la mobilitat de les persones, hem d'incorporar el factor salut a l'alimentació, hem d'incorporar el factor salut a l'educació, hem d'incorporar el factor salut a la cultura, al lleure i a les polítiques socials.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres hem de combatre aquest 80 per cent de factors que determinen la salut dels nostres ciutadans, sent en aquests moments el primer factor determinant de la salut dels nostres ciutadans l'atur. L'atur s'ha de també contemplar com un factor..., d'element de política..., que contribuirà a la salut dels nostres ciutadans.

Hem d'entendre que quan decidim que el sistema de salut penitenciari s'integri en el sistema nacional de salut de Catalunya és fer salut pública, en aquest sentit;

hem d'entendre que promoure la seguretat vial és fer salut; hem d'entendre, per exemple, una qüestió que s'ha tractat fa molts pocs moments aquí, que quan parlem dels purins parlem de salut.

Per tant, tots aquests elements configuren una acció de govern conjunta, una acció de govern que l'únic que pretén és guanyar anys de vida per als nostres ciutadans, i també és política de govern quan decidim la cobertura universal dels ciutadans del nostre país. Totes aquestes polítiques de govern condicionaran en el futur una esperança de vida major i una vida més saludable; incorporar la salut a totes les polítiques, tal com ens recomana l'OMS i tal com recomanen totes les polítiques europees. Per tant, acabo dient que també en política sanitària mirem a Europa.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les mesures per millorar el finançament del sistema de transport públic.

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a millorar el finançament del sistema de transport públic (tram. 310-00238/10)

La formula l'il·lustre senyor Josep Rull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. (*Veus de fons.*)
Doncs, el senyor Joan Recasens.

Joan Recasens i Guinot

Gràcies, presidenta. Conseller, és un fet que hi ha protestes per l'increment de les tarifes d'alguns títols de transport públic, concentrades a l'àmbit metropolità i que fan referència a alguns títols que no necessàriament són els més utilitzats.

És un fet que tant el servei de metro, els autobusos de Transports Metropolitans de Barcelona, com els Ferrocarrils de la Generalitat, són de gran qualitat i que el sistema integrat de la regió metropolitana és molt car de mantenir. Tenim, però, una assignatura pendent: el servei de rodalies.

És també un fet que el transport públic a Catalunya i a l'àrea metropolitana de Barcelona pateix un dèficit crònic de finançament no atribuïble a la Generalitat de Catalunya.

Val a dir que totes les administracions implicades han incrementat les seves aportacions al sistema, tret d'una: l'Estat, que l'ha reduït un 35 per cent els darrers anys.

L'Autoritat del Transport Metropolità de l'àrea de Barcelona va acordar congelar l'any 2014 els preus dels títols de transport dels usuaris més intensius i per als joves. Aquest fet s'emmarca en la política de foment de la utilització del transport públic. La revisió tarifària manté també els preus socials, amb els ajuts per a persones desocupades, famílies nombroses i monoparentals i els nens, entre d'altres. L'augment mitjà dels preus del transport públic a l'àrea de Barcelona és del

3 i mig per cent. Val a dir que l'alternativa a aquest increment no desitjat per ningú era retallar serveis.

Fa pocs dies es varen reunir Generalitat, Ajuntament de Barcelona i Àrea Metropolitana per assolir un pacte metropolità pel transport públic. Totes tres institucions treballen en un gran acord per garantir a llarg termini el finançament del sistema, reduir a zero el deute del sistema gestionat per l'ATM i confeccionar un pla d'estímul de la demanda amb una millora de l'actual model tarifari. El principi d'acord incorpora la creació d'una taula social per compartir amb entitats i associacions les propostes i polítiques de mobilitat que s'impulsin des de l'ATM.

Generalitat, Ajuntament de Barcelona i Àrea Metropolitana han demanat formalment una reunió amb el ministre d'Hisenda, que creiem que ja ha s'ha fet, per tractar el paper de l'Estat en el finançament del transport públic.

Conseller, a banda d'aquesta reunió amb el ministre, en què francament tenim poca fe, quines mesures pren el Govern de la Generalitat per millorar el finançament del sistema de transport públic?

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat, en primer lloc hem de constatar que disposem d'un sistema de transport públic metropolità d'excel·lència, d'una gran qualitat. Dit això, no és menys veritat que aquest sistema de gran qualitat i d'excel·lència està molt i molt tensionat i està en risc de col·lapse si no emprem les mesures que hem d'emprendre.

Vostè ha explicat perfectament que la setmana passada es va formalitzar un compromís explícit del Govern de Catalunya, de la ciutat de Barcelona i de les autoritats de l'àrea metropolitana de Barcelona per fer possibles noves i majors aportacions per garantir la viabilitat del sistema. Aquí hi trobem a faltar l'Estat. L'Estat s'ha retirat sistemàticament, en els darrers cinc anys, del seu suport al transport públic metropolità de Barcelona, i parcialment de Madrid, també.

Tenim el repte, tenim el desafiament, de garantir la preservació d'aquesta qualitat del sistema i alhora que això no sigui a costa de l'increment de les tarifes. Per fer-ho, al Govern duem a terme diverses iniciatives. En primer lloc, com li deia, el compromís de les diverses administracions, on falta l'Estat. La reunió amb el ministeri encara no s'ha dut a terme. L'hem dut a terme per raons que ara no és moment de comentar, però que eren preparatòries d'aquesta reunió on la ciutat de Barcelona, l'Autoritat Metropolitana i el Govern de la Generalitat hem d'assistir. Confio que el Govern de l'Estat s'hi implicarà i participarà en la solució d'aquest problema.

Però tan important com això hi ha l'impuls de tot un pla d'estímul de la demanda. Hem d'ampliar la base dels ciutadans que fan ús del transport públic.

Els hem de recordar que aquest és un sistema amb capacitat per donar resposta ordinària fins i tot a esdeveniments extraordinaris. Fixin-se vostès en l'experiència que vivim aquesta setmana a propòsit del Congrés Mundial de Mòbils. Respostes ordinàries a fins i tot esdeveniments extraordinaris. Amb l'operatiu ordinari que tenim en moments d'alta utilització atenem perfectament..., el sistema.

Què ens falla, aquí? Ens fallen les rodalies; vostè ho ha explicat perfectament. El compromís dels 300 milions no és suficient. És necessari, és urgent que es duï a terme, però no és suficient, i ens falta la determinació i el compromís real del Govern d'Espanya per fer possible la sostenibilitat d'aquest sistema.

Amb aquestes dues actuacions, compromís de les administracions i estímul de la demanda, remuntarem el sistema.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el desplegament del Programa de doctorats industrials.

Pregunta

al Govern sobre el desplegament del Programa de doctorats industrials (tram. 310-00239/10)

La formula la il·lustre senyora Maria Victòria Forns, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

M. Victòria Forns i Fernández

Gràcies, presidenta. Conseller, Catalunya, actualment, té un sistema universitari de primera línia que ha estat capaç de generar innovacions i descobriments d'impacte mundial i de formar professionals que estan a l'avantguarda del coneixement. La productivitat científica ens situa en el reduït grup de països que aconsegueixen una recerca d'alt impacte. A més, el conjunt del sistema de recerca i innovació es posiciona en llocs capdavanters a nivell internacional. En transferència i innovació continuem fent un esforç per traslladar el coneixement generat a l'entorn productiu, i fent possible la col·laboració publicoprivada i posant en valor els resultats de la seva recerca.

Aquesta recerca bàsica de nivell esdevé el pilar fonamental sobre què es construeix la recerca aplicada. Un dels seus màxims exponents és el doctorat industrial.

L'avantatge competitiu de les empreses i organitzacions en l'economia del coneixement i en el món global interconnectat té dues funcions principals: el capital humà i la capacitat d'innovació i millora contínua de productes, serveis i processos.

La transferència de tecnologia i de coneixements és el repte de la propera dècada per al desenvolupament econòmic i social del país.

El pla de doctorats industrials, en col·laboració amb les universitats, té per objectius contribuir a la competitivitat i internacionalització del teixit industrial català, retenir talent i situar els estudiants de doctorat en condicions de desenvolupar projectes d'R+D+I en una empresa.

Un projecte de doctorat industrial és un projecte de recerca estratègic d'una empresa on el doctorant desenvoluparà la seva formació investigadora en col·laboració amb les universitats i amb els principals agents econòmics del país. Són més de cent les empreses de nivell internacional que mostren interès pel nostre pla.

En citaré dos exemples de la meua universitat, la Universitat Rovira i Virgili, de Tarragona: en l'àmbit de la visió artificial, amb el Centre de Recerca i Innovació de Catalunya, SA, i, en l'àmbit de la caracterització de polímers, amb l'empresa Gestora Catalana de Residus, SA.

Senyor conseller, un dels elements cabdals per a una economia innovadora és la transferència de coneixements des de les universitats i els centres de recerca cap a les empreses. En anteriors compareixences, vostè ja subratllava que un instrument fonamental són els plans de doctorat industrial.

Ens podria explicar quin és el nivell de desplegament actual?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Empresa i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Molt honorable presidenta... Il·lustríssima diputada, gràcies per preguntar-me sobre aquest programa. El Programa de doctorats industrials respon a dues exigències. Per una banda, l'exigència d'ocupabilitat de doctors; d'aquesta manera podríem dir, per analogia, que el Programa de doctorats industrials és com la formació professional dual però a nivell de doctorat; es fa amb col·laboració entre una universitat i una empresa, està centrat a l'empresa, amb un projecte d'interès a l'empresa i també al centre universitari o de recerca. I evidentment la idea és anar creant una massa de doctors que tenen com a objectiu, com a objectiu professional, el treball a l'empresa i començar aquesta aproximació des del moment mateix de la formació, tant pensat perquè es puguin quedar a l'empresa a on estan fent el seu doctorat, com possiblement a una altra empresa, però ja amb aquesta orientació.

I la segona exigència és l'exigència de crear ponts per a la transferència de coneixement entre el món de la universitat i la recerca i el món de l'empresa, reconeixent que la forma més efectiva de fer-ho és inserir a les empreses personal qualificat amb capacitat d'interlocució fàcil amb el món de la universitat i la recerca,

perquè d'alguna manera és un d'ells situat al món de l'empresa.

Això té precedents, té precedents francesos, té precedents danesos; va començar a Dinamarca l'any 2002; la Unió Europea ho està començant. L'any 12-13 hem fet el pla pilot, amb disset projectes, implicant-hi dotze empreses. El 13-14, volíem un objectiu de cinquanta i en tenim seixanta-dos; se'n van presentar cent tretze. Això representarà una despesa, en els tres anys que dura cada projecte, de 8,3 milions, dels quals el 60 per cent el paguen les empreses. L'any 2014 planegem arribar a setanta-cinc, i el 2015 a cent, que, com que són tres anys, representarà una massa de tres-cents docents. La resposta de les empreses ha sigut excel·lent...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...SEAT, Agbar, Esteve Química... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La següent pregunta és sobre el compliment dels acords adoptats en el debat general sobre la situació de la joventut.

Pregunta

al Govern sobre el compliment dels acords adoptats en el debat general sobre la situació de la joventut (tram. 310-00235/10)

La formula l'il·lustre senyor Ferran Pedret, del Grup Parlamentari Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Quines són les mesures que ha adoptat el Govern per donar compliment, per executar els acords que va aprovar aquesta cambra en la Resolució 301/X, sobre la situació de la joventut a Catalunya? Pot quantificar quins són els recursos específicament destinats a executar aquests acords que va adoptar aquesta cambra?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, em permetré tranquil·litzar-lo dient-li que el Govern treballa de valent per donar compliment –i en molts casos ja ho ha fet– a les diferents resolucions que van ser aprovades en el debat monogràfic sobre polítiques de

joventut celebrat el passat mes de juliol, i això malgrat les grans dificultats pressupostàries per les quals travessem. Però també recordar-li que el compliment d'aquestes resolucions no ha vençut encara.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Consellera, efectivament, el compliment d'aquesta resolució no ha vençut encara, però hi ha determinades decisions que ha adoptat el seu Govern que fan de molt difícil compliment aquesta resolució.

I ens preocupa el compliment de tota la resolució, en general, evidentment, però ens preocupen també especialment tres coses. En primer lloc, quins són els recursos propis que el seu Govern destina a fer realitat la garantia juvenil, el Programa de garantia juvenil, perquè la resolució els comprometia a destinar-hi recursos propis suficients, al marge dels recursos que puguin venir dels fons europeus, per fer-la realitat, i en els pressupostos no ho hem sabut trobar.

En segon lloc, ens preocupa on és el Pla de xoc contra l'atur juvenil; la resolució parlava de 150 milions d'euros que no hem sabut trobar tampoc enlloc.

I, en tercer lloc, ens preocupa on és la beca «Queda't a Catalunya»; la resolució els comprometia a destinar-hi 75 milions l'any 2014 per crear dotze mil places anuals, i tampoc l'hem sabut trobar per enlloc.

I el que els demano és que no ens facin com en el cas del pla «Insert jove», que és un cas en què vostès han agafat mesures que ja s'estaven portant a terme en exercicis anteriors, els han tornat a empaquetar, els han posat una etiqueta nova, els han posat un llacet i l'han presentat com una novetat. I això no és que ho diguem nosaltres, és que ho diuen, per exemple, les organitzacions sindicals a través de les seves branques juvenils. És un exercici de prestidigitació, per dir-ne alguna cosa.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable senyora Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Ni llacets, ni empaquetar; em permetré ara explicar-li com, per exemple, el Pla nacional de joventut de Catalunya, que està ja desplegant-se, com vostè coneix, inclou fins a 334 actuacions que permeten donar compliment a una gran part –a una gran part– de les mesures que conté la Resolució 301/X a què vostè es referia. Per exemple, mitjançant la xarxa d'emancipació juvenil, en coordinació amb les oficines de treball, del SOC, amb el portal Feina Activa, o posant en marxa vuit noves oficines, noves oficines de joventut, i reforçant, per exemple, el paper d'una d'elles com a Centre Europa

Jove, especialitzada en mobilitat internacional. O amb altres instruments que vostè també deu conèixer: el pla «Insert jove» 2013, amb més de 38.000 beneficiaris, que són persones menors de trenta anys en atur i estudiants, i amb la reserva del 25 per cent de places de tots els programes del SOC per a joves.

I coneixem, evidentment, la importància estratègica del Programa de garantia juvenil per oferir actuacions als joves que queden exclosos del mercat laboral i del sistema educatiu. I, en aquest sentit, sap vostè també que la implementació de la garantia juvenil a Espanya s'ha de fer mitjançant respecte a les competències autonòmiques, per exemple, en l'àmbit de les polítiques actives d'ocupació o de l'ensenyament, sense anar més lluny.

Tranquil·litzar-lo, perquè aquest 2014, amb fons propis, per tant, amb fons que estan recollits als pressupostos 2014, desplegarem més de trenta-tres actuacions alineades perfectament amb aquest desplegament de la garantia juvenil: orientació acadèmica i laboral, impuls de les pràctiques, reforç de les borses universitàries, desplegament de programes de segona oportunitat, programes d'emprenedoria social, acompanyament, etcètera.

Però també recordar-li que la resolució a què vostè feia referència implicava moltes altres coses. Per exemple, el suport a l'Administració local en matèria de joventut. Fa molt pocs dies vam aprovar el Pla d'actuació territorial, liderat per les entitats municipalistes, on es situen les prioritats estratègiques del món local.

Per tant, molta feina feta i compartida, senyor diputat, en matèria de política de joventut i de compliment dels acords del Ple.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la posada en funcionament de l'estació del metro Ernest Lluch, de l'Hospitalet de Llobregat.

Pregunta

al Govern sobre la posada en funcionament de l'estació de metro Ernest Lluch, de l'Hospitalet de Llobregat (tram. 310-00236/10)

La formula l'excel·lentíssim senyor Celestino Corbacho, del Grup Parlamentari Socialista.

Celestino Corbacho i Chaves

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, al llarg d'aquests més de trenta anys de gestió dels diferents governs de la Generalitat, tots els consellers de Territori han fet alguna cosa a l'Hospitalet; fins i tot el senyor Artur Mas, avui president de la Generalitat, quan va ser conseller de Política Territorial va fer algun projecte, no molt gran, però va fer algun projecte. Però vostè, senyor conseller..., com no se espabile pasará a la historia como el amigo invisible de los ciudadanos y ciudadanas del Hospitalet.

Per això avui li formulo la següent pregunta, *sin acritud*: té previst la seva conselleria finalitzar les instal·lacions de l'estació de metro ja construïda Ernest Lluch perquè aquesta pugui entrar en funcionament?

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat, bé, en primer lloc, jo crec que està fora de dubte el compromís del Govern de la Generalitat –vostè ho ha descrit històricament; també, de l'actual– en la millora del transport públic i la mobilitat en general, especialment a l'Hospitalet, eh?

Vostè coneix perfectament –de fet, ha estat objecte de control parlamentari en diverses actuacions– com estem treballant per garantir que en aquests moments es complementi la xarxa de metro; l'L9 és una de les protagonistes, però no només l'L9, sinó com podem també garantir que el conjunt de la ciutadania tingui un bon accés al transport públic i, en concret, al metro.

Vostè coneix perfectament que l'estació que en aquests moments estem plantejant és una estació que es troba entre Collblanc i Pubilla Cases, i, per tant, aquesta característica li ha de recordar, eh?, que no hi ha ni un sol ciutadà al barri de Collblanc que estigui a més de sis-cents metres d'una estació de metro.

De totes maneres, en el segon torn de la intervenció li detallaré el que estem fent, perquè, pensi una cosa, tan important com reclamar que es duguin a terme actuacions és tenir present que els recursos són limitats, que no podem disparar amb pólvora del rei, perquè l'experiència recent ens demostra que, quan la variable pressupost no és una variable que es tingui en compte, el risc de posar en col·lapse tot el sistema públic de serveis, doncs, és real.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'excel·lentíssim senyor diputat.

Celestino Corbacho i Chaves

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, jo entendria perfectament la seva resposta si jo ara vingués aquí a demanar-li una nova estació, i vostè m'hauria de dir: «Escolti, miri, jo comprenc la necessitat, però pressupostàriament això és molt complicat.»

Però estem parlant d'una altra cosa, estem parlant d'una estació que ja està construïda. Si haguéssim de buscar alguna cosa semblant, diríem l'aeroport de Castelló, no?, que allà no hi ha avions, i aquí passen els trens i no paren. Ja està construïda, aquesta estació; es va acabar l'any 2011. Vostès es van comprometre que el 2013 aquesta estació entraria en funcio-

ment. Posteriorment, van dir que hi entraria el 2014. Jo avui li demanaria a vostè una mica més de precisió.

El gruix majoritari d'inversió ja s'ha fet, en aquesta inversió, que es va fer quan es va construir, que va costar més de 50 milions d'euros. Però a més li recordo, i vostè ho sap perfectament, que això és una estació intercanviadora amb el Trambaix, que dona servei a les Corts, que dona servei al barri de Collblanc - la Tor-rassa, sobretot a Collblanc, que dona servei a la Florida, que dona servei a Pubilla Cases, que és una estació molt, molt important.

Em faig càrrec de les dificultats econòmiques, però jo li demano aquest esforç, perquè estem parlant de 15 milions d'euros, que, en definitiva, si tenim en compte la resposta que vostè ha fet abans de l'excel·lència del transport i en definitiva de dir que tenim un transport meravellós, jo li recordo que aquesta estació és necessària.

I una dada més. No, senyor conseller, no són cinc-cents metres; en aquesta línia concretament hi ha 1.200 metres entre estacions. I vostè sap perfectament que 1.200 metres...

La presidenta

Senyor diputat...

Celestino Corbacho i Chaves

...és una distància... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, presidenta. Il·lustre diputat, tres respostes concretes que crec que el tranquil·litzaran, o així ho espero. En primer lloc, el nostre compromís és garantir al conjunt de la ciutadania una bona oferta de transport públic. Els veïns d'aquest barri la tenen. I la tenen a través de la realitat del metro actual, la línia 5, la tenen a més a més a través del Trambaix i la tenen també a través d'una bona oferta de bus. Això val molts diners. Primera reflexió.

Segona reflexió. És una prioritat d'aquest Govern, i em sembla que subscrita pel Parlament, garantir que el cent per cent de les estacions que tenim en el nostre sistema de transport públic siguin adaptades. Ha estat objecte de control de la diputada Borràs –un impuls molt important–, tot seguit m'ho va fer vostè mateix, el compromís del Govern d'acabar l'estació Just Oliveras. Hi estem treballant. I, en aquest sentit, completarem la previsió. Estem treballant també a fer possible la realitat de l'L9, que tindrà afectacions a Zona Universitària i a Collblanc, com sap.

I quant a l'estació Ernest Lluch, hi insisteixo, no hi ha ni un sol veí d'aquest barri que tingui un accés al metro a més de sis-cents metres. Efectivament, entre les dues estacions n'hi ha 1.200; faci vostè números. Jo sóc capaç d'arribar a aquesta conclusió, que tenim l'accés al metro ben proper per a qualsevol veí del barri.

En tot cas, vostè té raó, l'obra civil d'aquesta estació està feta i tan aviat com puguem la incorporarem en l'agenda de prioritats, perquè sí que té la...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...virtut que ens permet la interconnexió amb el Trambaix... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La següent pregunta és sobre el Parc Natural del Cap de Creus.

Pregunta

al Govern sobre el Parc Natural del Cap de Creus (tram. 310-00228/10)

La formula el senyor David Fernàndez, de la CUP.

David Fernàndez i Ramos

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. I un especial record, entre dues aigües, per a Paco de Lucía.

Dit això, conseller Vila, la pregunta, com sap, versa sobre El Bullí 1846, al Parc Natural del Cap de Creus, impulsat i autoritzat en una zona declarada d'interès nacional per la seva riquesa ambiental, geològica, ecològica i biològica, una ampliació del 250 per cent de la superfície del restaurant, amb un museu de quatre mil metres quadrats, per esdevenir-ne un punt turístic.

És veritat que l'impacte no és alt –l'impacte no és alt–, però hi ha algunes incògnites que no estan resoltes: la massificació que poden produir les visites de 200.000 persones, les infraestructures, la carretera de cala Montjoi a Roses, les resistències socials, veïnals i ecològiques, que s'haurien de contemplar, i el debat sobre si era finalment un projecte popular, com se l'ha catalogat, o serà elitista, atès el caràcter.

El que han fet finalment és legislar excepcionalment: ni pla especial, ni llei de protecció del cap de Creus, ni POUM ni PEIN, i autoritzar una infracció en nom de l'interès cultural –un terme difús per nosaltres, no?–, legislar per protegir una activitat econòmica. I per nosaltres és un mal precedent, perquè ens dona la sensació..., «mal precedent»: Eurovegas, Barcelona World, pistes de Baqueira-Beret amb el Pla de l'Alt Pirineu... És un mal precedent perquè ens dona la sensació que el que abans es feia de forma il·legal avui es revesteix de legalitat. I em refereixo a l'ampliació de Can Juncadella, al massís de Cadiretes, on es va au-

toritzar que un magnat del Kazakhstan construís una finca de tres mil metres quadrats en un espai protegit, contravenint informes desfavorables. Com deu saber, l'afer està judicialitzat, amb diversos càrrecs públics imputats per prevaricació, dels quals alguns del seu actual equip d'urbanisme.

La pregunta és si això és una excepció a la norma, o la norma acabarà sent l'excepció, com acostuma a passar en altres afers de la nostra vida pública.

Gràcies, conseller.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat, fixi's vostè en què ha passat a Catalunya aquests darrers trenta anys amb relació als parcs naturals: l'any 1980 teníem l'1 per cent del territori protegit amb algun instrument, eh?, de protecció, sobretot parcs naturals; avui tenim més del 30 per cent del nostre territori protegit. Per què això ha estat possible i per què hi havia un ampli consens quan la setmana passada compareixia al Parlament en comissió i tots els grups convenien que hem de seguir avançant en aquesta direcció? Perquè la virtut que ha tingut l'instrument parcs naturals a Catalunya és doble, a Catalunya: per una banda, garantia de protecció, i per l'altra, garantia que hi ha moltes activitats que, degudament regulades, es poden dur a terme. Per tant, activitats i –conjuntiva– protecció. Això és el que farem al Parc del Cap de Creus, i això és el que farem a cala Montjoi.

Jo el convido que faci vostè un passeig per cala Montjoi i ho contrasti amb el projecte que en aquests moments tenim sobre la taula. Veurà que, a més a més de l'interès públic del projecte, aquest projecte serà una gran oportunitat fins i tot d'endrega des del punt de vista paisatgístic, des del punt de vista dels elements de l'arquitectura existent, per millorar significativament el que ha estat la petjada de l'home els darrers vint anys.

Per tant, cregui'm vostè que, quan ens determinem a fer una llei *ad hoc* per tirar endavant aquest projecte, tenim al pensament que volem demostrar al món que a Catalunya, com en els països més avançats, la protecció del medi natural és compatible a fer possible determinades activitats. Vagi vostè al Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa i veurà com una iniciativa com la de la Fageda, empresarial, és una iniciativa d'èxit al cor d'un parc natural. Vagi vostè a passejar a Collserola i descobrirà com les activitats socials, cívi-ques, són compatibles amb la protecció. Vagi vostè als boscos de Poblet, vagi vostè al Montsec, vagi vostè a Prades i descobrirà, en definitiva, que l'èxit del nostre model és justament això, aquesta combinació.

I estigui ben tranquil que el conseller, si alguna cosa s'estima és cala Montjoi i cap de Creus.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula el senyor diputat.

David Fernández i Ramos

Gràcies, conseller, presidenta. Per cert, conseller, tregui'm l'«il·lustre», perquè vam renunciar el primer dia al càrrec d'il·lustre; som simplement diputats.

Dit això, a nosaltres ens sembla igualment una mala praxi legislar *ad hoc* i privilegiar espais. En tot cas, sobre la protecció d'espais protegits, és veritat que ha augmentat l'espai protegit, però hi ha moltíssimes crítiques a com s'ha gestionat. Per exemple, cap de Creus: des del 1998, encara està pendent de fer el pla natural d'usos i gestió –encara està pendent. O sigui, faci de pressa...

I, finalment, li demanem la mateixa eficàcia, eficiència, agilitat, dinamisme, diligència i implicació personal amb la PAH, que no és una persona, sinó que són milers de persones afectades per la crisi, l'especulació i les retallades.

Gràcies, conseller.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

El Govern de Catalunya farem una llei *ad hoc* per precipitar la decisió, perquè estem convençuts del seu interès públic, eh? Per tant, no farem res d'excepcional. El que farem és que tot l'ajust legislatiu i normatiu que s'ha de fer es pugui fer de pressa, per la via exprés. Per tant, tingui vostè la tranquil·litat que no hi haurà cap excepcionalitat de concepte, només d'accelerar el procés.

Segona idea, res d'elitista en aquest projecte. A Catalunya trobarà vostè a qualsevol restaurant del país mainada, joves, que s'han format a propòsit de la generositat del Ferran Adrià, una persona que ens situa al món i que, a més a més, ha decidit...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...que cedirà tot el seu patrimoni al Govern de Catalunya... (La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)

La presidenta

La darrera pregunta és sobre les declaracions d'empressaris a favor de la unió i la convivència a Catalunya.

Pregunta

al Govern sobre les declaracions
d'empresaris a favor de la unió
i la convivència a Catalunya
(tram. 310-00232/10)

La formula la il·lustre senyora Inés Arrimadas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor Puig, ¿cómo valora las recientes manifestaciones de empresarios catalanes que alertan sobre la incertidumbre política y económica existente en Cataluña y que está generada por la deriva separatista de su Gobierno?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

**El conseller d'Empresa i Ocupació
(Felip Puig i Godes)**

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, no pot ser menys que des de la comprensió per la transcendència del procés, des del reconeixement a la diversitat i a la pluralitat de la nostra societat i des del respecte més absolut a la llibertat d'expressió. Al Govern de Catalunya no l'inquieten les declaracions d'empresaris sobre la independència, tant si són favorables com si són contràries, com tampoc l'inquieten els posicionaments a favor o en contra, o que expressin inquietud o dubtes, de persones de qualsevol altre col·lectiu. Igualment respectem aquells que mantenen una voluntària discreció. Com ens han d'inquietar les opinions d'uns o els altres, si el que volem és que es manifestin i que ho facin de la manera més clara, directa i democràtica possible, és a dir, que ho facin a través d'una consulta sobre el futur que tots plegats volem per a Catalunya?

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Inés Arrimadas García

Señor *conseller*, por mucho que ustedes intenten negarlo, mayoritariamente el sector empresarial de Cataluña no apoya su deriva separatista, y la mejor muestra de ello es que el señor Artur Mas tiene que pedir públicamente que lo hagan. Cuando uno pide apoyo es porque reconoce que no lo tiene, ¿no le parece, señor Puig? Y, aunque ustedes también intenten negarlo, su deriva separatista genera incertidumbre, genera inseguridad jurídica y genera inestabilidad política, que es justamente lo contrario de lo que necesitan las empresas para generar riqueza y empleo.

Y eso no solo se lo decimos nosotros, señor Puig, sino que se lo dice también el sector empresarial de Cataluña. Y me refiero a declaraciones de empresarios tan relevantes como el señor Lara, del Grupo Planeta, o

el señor Cuatrecasas, o empresarios extranjeros afincados en Cataluña, o incluso representantes de las patronales, como el señor Rosell, de la CEOE, o el señor Gay de Montellà, de Foment del Treball. Estas personas les piden a ustedes, señor *conseller*, al Gobierno, que apuesten por el diálogo, por la unión y por la convivencia, y por políticas que den estabilidad y seguridad jurídica.

Y nosotros le preguntamos, señor Puig: ¿hasta dónde están dispuestos ustedes a llegar para dejar de ser españoles? Porque viendo su acción de gobierno se puede comprobar que están ustedes dispuestos a sacrificar la economía de Cataluña, a sacarnos de la Unión Europea y a sacrificar el bienestar de los ciudadanos en aras de su proyecto identitario.

Y desde Ciutadans le pedimos que cejen en su empeño, que abandonen esta política rupturista, que vuelvan a la centralidad, que apuesten por políticas de seguridad jurídica, de estabilidad política y de certidumbre, que es justamente lo que le están pidiendo los empresarios.

Y desde aquí nos gustaría decirle, señor Puig, que desde Ciutadans trabajamos cada día y seguiremos trabajando para que llegue la hora de que en Cataluña haya un gobierno no separatista, que trabaje por el conjunto de la ciudadanía y no solo por una parte, y que trabaje por lo que une a los catalanes y no por lo que nos separa, que trabaje no para levantar fronteras sino para levantar la economía y para mejorar la vida de los ciudadanos. Queremos desde Ciutadans un gobierno que trabaje por una Cataluña más fuerte, una Cataluña dentro de España y dentro de la Unión Europea, que, entre otras cosas, haga caso a las reivindicaciones del sector empresarial.

Muchas gracias, señora presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Vostès deuen tenir un concepte curiós d'això que anomenen «majoritàriament». No m'ha citat cap de les 1.653 entitats i institucions que ja estan adherides al Pacte nacional pel dret a decidir, ni cap de les cinquanta entitats o institucions que es van aplegar aquí en el Parlament, sindicats, patronals, Pimec, cambres, Cecot i Cepyme –per cert, adscrites a Foment– també hi eren, i que d'una manera clara estan, d'alguna manera, doncs, explicitant i traslladant i interpretant també un desig, en aquest cas sí, avui majoritari en aquest Parlament i en el poble de Catalunya.

Li haig de dir que el procés de transició nacional no està provocant cap mena de dificultat en la col·laboració entre el Govern i les entitats empresarials. Hi ha tantes matèries en què hem de treballar plegats que parlem poc de la consulta quan anem per feina des d'un punt de vista econòmic o empresarial. Però quan

ho fem s'aborda amb naturalitat i sense estridències. El conseller de la Presidència avui, el president de la Generalitat diàriament, tenim ocasió de recordar, a més, que tampoc està afectant, aquest procés, la recuperació econòmica, la inversió estrangera, la marxa del nostre país.

La veritat és que no som els partidaris de la consulta els que estem generant tensió, desestabilització ni estridències; no som els partidaris de la consulta els que volem ocultar determinades posicions, sinó justament el contrari: el que volem és que s'expressin democràticament. Els que potser poden tenir problemes o neguit amb determinades posicions són aquells que utilitzen tots els mitjans per impedir que els partidaris de la independència o els contraris a la independència puguin expressar-se i puguin fer-ho a les urnes. Els que volen torpedinar la consulta són els que tenen incomoditat amb l'opinió lliure de la gent, també dels empresaris. Nosaltres no en tenim cap, d'incomoditat.

La presidenta

Passem ara a les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la capitalitat del Mobile World Congress i la precarietat laboral relacionada amb la indústria de la telefonia mòbil (tram. 317-00135/10)

La primera és sobre la situació política i social, i la formula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies. President, bon dia. Parlarem avui del Mobile World Congress, no parlarem del model publicoprivat de gran esdeveniment, ni que caldria una auditoria de l'impacte real en l'economia, de quines són les aportacions públiques i quins els guanys privats, d'altres cinismes de doble raser, com el fet que aquests dies creix un 30 per cent la demanda de serveis sexuals, sinó que li volem parlar de l'altra cara de la indústria del mòbil.

Des del Congo, el 2003 Nacions Unides vinculava vint-i-set multinacionals europees amb l'extracció il·legal, enmig d'un conflicte bèl·lic, que finançava els senyors de la guerra, amb una guerra que ha provocat 5 milions de morts, 200.000 violacions sexuals i 15.000 persones en règim d'esclavitud. Part de les multinacionals que es reuneixen, dels equips directius, són còmplices directament d'això, però també de les draconianes condicions de treball a factories com Shenzhen, de l'estrès de les dones als nostres *call centres* o de la draconiana subcontractació laboral que viu el nostre país, per no parlar de privatitzacions absolutament paradigmàtiques de patrimoni públic, com la de Telefónica.

Li ho diem amb el benentès que en la internacionalització de la demanda, de la plena llibertat política

del nostre poble, tan important és com ens veu el món que com el veiem nosaltres. I ens agradaria saber quin és el parer del president de la Generalitat respecte a aquesta altra realitat de múltiples injustícies i abusos que envolta la cara B de la indústria del mòbil i que aquests dies tant es prova d'amagar.

Gràcies, president.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor –permeti'm la ironia– gens il·lustre diputat, jo coincideixo amb vostè a assenyalar les contradiccions, perquè les contradiccions realment hi són, i hi afegeixo un concepte que vostè no ha esmentat que potser també vostè compartirà, i és que si realment hi ha aquest treball precari, molt precari, a determinats països no és només perquè hi ha empreses que ocupen aquesta gent: és perquè hi ha governs que permeten aquestes condicions. Si no fos així, les coses serien diferents. Prova d'això és que en altres països les condicions no són les mateixes, però les empreses sí. Per tant, el que són diferents són els governs i els sistemes que tenen.

I després una altra consideració que em sembla que també val la pena recordar, i és que tot aquest tema de la comunicació mòbil i la capitalitat, en aquest cas, de Barcelona i de Catalunya no deixa de ser una oportunitat, segons com es desenvolupi, per ajudar molts països del món que estan en condicions precàries. Aquestes tecnologies poden ajudar molt, poden ajudar moltíssim a la renovació d'aquestes societats, a despertar moltes oportunitats en aquests països molt menys desenvolupats o simplement pobres. Jo crec que aquesta dimensió, en la qual nosaltres també hi som, en la mesura en què som aquesta capitalitat, també l'hem de tenir en compte.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. President, agrai't pel «gens». Dit això, anar a parlar del nostre Govern, doncs..., permeti'm la hipèrbole: jo entenc que a Al Capone no li feia gaire gràcia que es parlés del poder de la màfia. I li ho plantejo en termes de qualitat democràtica, transparència i noves governances, que moltes vegades n'ha parlat.

El 3 de maig del 2013, a la CAUEC es va aprovar per unanimitat instar el Congrés de telefonia Mòbil a un espai de reflexió i diàleg sobre la responsabilitat i l'exploatació il·legal de recursos naturals. Ni l'ajuntament, ni la Generalitat, ni la fundació ho han impulsat. Li cito literalment el que diu el responsable de l'àrea social

de la Fundació Mobile Capital World: «La fundació no té cap interès a plantejar temes difícils al congrés.» Li ho van dir a la Xarxa d'Entitats per la República del Congo, a la campanya del nostre espai per a la cooperació al desenvolupament, també les tecnologies, com s'hi referia, que és «No amb el mòbil».

El Mobile World Congress ens costa a nosaltres quaranta mil euros el dia, públics, fins al 2018, i em sembla que és prou motiu per exigir a aquestes multinacionals que obrin aquest espai de diàleg. I li demano empara per a l'edició que ve, que es pugui obrir aquest espai i reflexionar també sobre què és la indústria del mòbil, perquè, si no, no sabrem exactament on para la democràcia i perquè les resolucions del Parlament...

La presidenta

Senyor...

David Fernández i Ramos

...tan sovint són paper mullat. Disculpes.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, vostè mateix ho ha assenyalat, les institucions que estan representades en la fundació van traslladar aquesta resolució del Parlament i aquesta petició perquè hi hagués aquest debat i hi hagués un espai físic, fins i tot, en el Mobile World Congress, que s'està celebrant aquests dies a Barcelona. És cert que l'organització, doncs, s'hi va negar. Nosaltres varem fer la nostra feina, tots plegats. Uns i altres s'hi han negat. També es pot arribar a entendre que just en el moment en què es juguen l'organització davant de tot el món, doncs, no vulguin introduir determinades falques en aquesta organització. I, tot plegat, jo li admeto que unes certes contradiccions hi poden ser; jo li ho admeto, això.

Però, fixi's, les contradiccions arriben al punt, i ara farà una referència a tota aquesta cambra, no?, que tots portem un mòbil a sobre. Doncs, miri, les contradiccions comencen per nosaltres mateixos, perquè si realment la preocupació, com ha de ser, és aquesta que vostè expressava, i jo hi coincideixo, el que hem de fer, permeti'm també el to col·loquial, és anar ara aquí, al costat de la Barceloneta..., i llencem tots els mòbils al mar. (*Remor de veus.*) Vostès tindrien dificultats per mobilitzar, a partir d'aquell moment, gairebé segur que tindrien majors dificultats per mobilitzar. Però, de contradiccions, senyor Fernández, n'hi ha pertot arreu, eh?

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les condicions per a una possible convocatòria anticipada d'eleccions al Parlament de Catalunya (tram. 317-00134/10)

I la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, el passat dia 17 vostè feia unes declaracions, contradient novament el que en aquesta cambra ja ha contradit dues vegades, dient que obria la porta, lògicament, que, si no hi havia un referèndum separatista convocat per la Generalitat de Catalunya amb aquesta doble pregunta que vostè ha ideat, tindríem possiblement eleccions, les que vostès en diu «plebiscitàries» i que la gent arreu coneix com a «autonòmiques».

Jo li pregunto, senyor president: de què depèn que vostè convoqui, o no, eleccions?

I li plantejo ja la repregunta. Si no hi ha referèndum separatista i es suspèn la Llei de consultes a Catalunya, vostè convocarà eleccions autonòmiques anticipades sí o no? Perquè jo crec que Catalunya i els catalans necessitem saber si tenim estabilitat política o no la tenim.

I, segon, vostè diu que és a partir del 2014 i fins al 2016. Ens pot explicar als catalans de què depèn, si vostè fracassa en el referèndum, de què depèn que es convoquin a finals de 2014 o es convoquin el 2016?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, jo el que he dit moltes vegades és que, finalment, a través d'algun mecanisme legal i democràtic, el poble de Catalunya s'acabarà expressant. Tant de bo ho puguem fer el dia 9 de novembre, tal com ho tenim ideat i tal com ho tenim pactat, de manera molt àmplia, en aquest Parlament i, m'atreveixo a dir, en la societat catalana, encara que vostès no hi estiguin d'acord. Tenen tot el dret a no estar-hi d'acord, però els que hi estan d'acord també tenen tot el dret a impulsar tot aquest procés, exactament igual que vostès a intentar-lo obstruir, exactament igual. A partir d'aquí, el poble de Catalunya s'expressarà.

I, segon, que jo convocaré eleccions? És clar que sí, d'acord amb les lleis, perquè, si no, jo m'eternitzaria, sense eleccions, i això segur que vostè no ho vol.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Albert Rivera Díaz

Bé, senyor Mas, si algun model propi tenim a Catalunya, electoral, és que no tenim llei electoral i que el president cada dos anys convoca eleccions. És el que vostè ha posat de moda, i sembla que vol tornar a posar de moda.

Miri, senyor Mas, jo li demano una cosa, contesti –contesti. Digui'm si depèn de les enquestes, dels problemes interns en el seu partit, amb Convergència i Unió. De què depèn. Digui'm de què depèn. Perquè el que vostè no pot fer, senyor Mas, és anar creant incertesa a sobre de la incertesa que ja tenim amb la crisi econòmica. Vostè va dient a tots els diaris internacionals que l'entrevisten que Catalunya, doncs, està oprimida pel conjunt d'Espanya, cosa que és mentida.

Jo el convido a una altra cosa, senyor Mas. Si vostè diu que el problema és econòmic, posi's al capdavant de les comunitats autònomes a reformar el sistema de finançament autonòmic.

Però, què passa? Que vostè ja ha renunciat; vostè ja no reconeix ni el mateix estat de dret, vostè no reconeix el mateix sistema autonòmic, vostè no accepta que nosaltres som una comunitat autònoma com ho són la resta. Aquest és el veritable problema. Jo el convido, si vostè vol tornar a reobrir el debat de la LOFCA –que, per cert, el senyor Rajoy hauria d'abordar ja i no deixar sobre la taula, com són tots els problemes que aborda–..., i abordar-lo i encapçalar-lo, i vostè, com a comunitat autònoma i president, buscar suports per millorar aquest sistema de finançament.

A partir d'aquí, senyor Mas, no hi ha sortida –no way, que diu els anglosaxons–, no hi ha sortida, ens està portant a un carreró sense sortida. I el pitjor és que anem tots darrere seu, perquè vostè és el president, també és el meu president, perquè és el president de tots els catalans.

Per tant, senyor Mas, digui'm, contesti'm, si us plau, li ho prego, no s'escapi: de què depèn que hi hagin eleccions a finals de 2014 o el 2016? Si el fracàs és que no hi ha referèndum, de què depèn?, de les enquestes?, de si vostè perd deu escons, dotze, catorze, quinze?; de què dependrà que tinguem eleccions anticipades a Catalunya?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, deixi'm tranquil·litzar-lo una mica. No, no es preocupi per les eleccions; preocupi's pel referèndum, per la consulta del dia 9 de novembre. Deixi les eleccions; les eleccions, escolti'm, ja vindran en algun moment, com a màxim –com a màxim– el 2016, perquè és que s'acaba el mandat. I vostè no deu pretendre que continuem el mandat sense passar per les eleccions o passar per les urnes, no? O sí? Perquè veig que això de passar per les urnes de tant en tant els causa una certa aver-

sió. (*Veus de fons.*) Sembla que sí –sembla que sí. Perquè ara tenen una oportunitat de defensar anar a les urnes, que és el 9 de novembre. I no per un caprici del senyor Artur Mas, si m'ho permet, sinó perquè en aquest Parlament, constituït democràticament després d'unes eleccions, hi ha unes majories que ho han acordat d'aquesta manera. Primer punt, que deu ser important. O no?

I, segon, perquè hi ha una gran mobilització de la societat catalana, detectada a totes les enquestes, a tots els estudis d'opinió, i visualitzada en el carrer, que empeny precisament aquest procés de *consulta*, que permet a tothom opinar i votar el que vulgui.

El tranquil·litzaré en un altre sentit. La facultat de convocar eleccions només correspon al president de la Generalitat, d'acord amb les lleis, però jo, quan s'hagin de fer les eleccions en aquesta legislatura, mentre es mantingui l'acord ampli que tenim en aquest Parlament pel procés de la consulta, mentre això sigui així, jo, abans de decidir la convocatòria d'eleccions, parlaré amb tots els partits que estan donant suport a aquesta consulta, i puc no fer-ho, però ho faré d'aquesta manera, perquè precisament el consens ha de tenir valor en tot i per a tot.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el diàleg amb les entitats que treballen contra la pobresa (tram. 317-00136/10)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. D'aquí a quinze dies tenim un ple –tres grups de la cambra ho hem demanat– sobre pobresa; una pobresa que existeix en aquest país: 1 milió de llars tenen dificultats per escalfar casa seva a una temperatura raonable; 274.000 persones no tenen cap ingrés; som la comunitat autònoma amb més desnonats cada dia, setanta-dos. I jo no li vull preguntar sobre les propostes sinó sobre l'actitud amb què anirà a fer aquest debat.

Fa tan sols quinze dies, aquest Ple es desenvolupava amb normalitat. A les portes del Ple, entitats li deien: «Retirin aquesta cortina de fum que és el decret de pobresa energètica que acumula deutes i no garantirà que no es tallin els subministraments.» Demà molts rebrem la marxa d'aturats. I el que li demano és que vostè, com a president de la Generalitat, els rebi i els escolti, perquè l'any passat no ho va fer.

I jo li ho vull preguntar de forma solemne. Creu vostè, president, que també ha de dialogar, escoltar i entendre les entitats que estan treballant contra la pobresa? Creu vostè, president, que aquestes entitats han de venir aquí, al Ple del Parlament, a explicar quina és

la lluita contra la pobresa, quins són els instruments i com l'hem d'encarar?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, escolti, jo abordaré aquest debat, no només jo, sinó tot el Govern, amb la màxima transparència, amb el màxim intent d'eficàcia, des del punt de vista de les polítiques per lluitar contra la pobresa, i a més a més amb humilitat; amb humilitat, perquè sabem que el problema és molt gran i que els instruments que tenim són els que són, col·lectivament.

També l'intentarem abordar no posant les institucions catalanes als peus dels cavalls, perquè, si tenim les limitacions que tenim en aquest moment, i vostè en té perfectament constància, i convertim les institucions catalanes en aquelles institucions de foc creuat per resoldre problemes de Catalunya que nosaltres sols no podem resoldre en aquest moment d'acord amb aquests instruments, l'única cosa que aconseguirem és desprestigiar aquestes pròpies institucions. Això també ho faré.

La presidenta

Té la paraula l'illustre senyor diputat.

Joan Herrera Torres

Gràcies. President, li he demanat una cosa més bàsica: si està disposat a escoltar les entitats que lluiten contra la pobresa. Perquè reclamem diàleg, poder decidir, i jo hi estic d'acord, hi estem d'acord, i el que diem és que vinguin les entitats. No és un moment excepcional? Respostes excepcionals. Perquè, al final, miri, la pobresa no és un debat, no són unes xifres, és l'experiència, és el coneixement, és saber què succeeix.

I el que li estem demanant és que els escoltem, que demà mateix els rebí, perquè els han dit que tramitin la ILP de la renda garantida, els han dit que paguin els endarreriments en la renda mínima d'inserció, i vostès no els escolten. I seria bo, per tant, que el Ple, tot el Ple, no ens escoltés a nosaltres sinó que escoltés les entitats. I li estic dient sí o no? Qui té por de la democràcia? Aquell que no vol escoltar, no?; aquell que nega la consulta. Qui té por d'escoltar les entitats? Aquell que no les vol escoltar perquè potser els treuen els colors.

Miri, president, està molt bé citar Gandhi, Mandela, però a vegades tenim la sensació que, en matèria de drets socials, vostès apliquen allò del despotisme il·lustrat: «Tot per al poble» –tot i que no gaire–, «però sense el poble.» Per tant, demostrin que les volen escoltar, a les entitats socials que són protagonistes en la lluita contra la pobresa.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, jo li demano que no faci judicis de valor de cara a la galleria, que, a més a més, són falsos. Perquè vostè diu: «Vostès no escolten les entitats.» Fals, mentida rotunda. I la gent ho ha de saber, que això és una mentida. Una altra cosa és que vostè vulgui generar una dinàmica parlamentària, que és diferent, i això vostè ho ha de resoldre en aquest Parlament –ho ha de resoldre en aquest Parlament–, senyor Herrera, i ha de veure si en aquest Parlament hi ha les majories perquè això sigui així. No confongui el Govern amb el Parlament, perquè vostè té alçada de judici perfectament viable per no confondre les dues coses.

Però, a partir d'aquí, les escoltem tant com jo. En la darrera setmana, quinze dies, he tingut una reunió amb tots els representants de la Creu Roja de Catalunya, que deu ser una entitat que es dedica també a lluitar contra la pobresa, no?, i, a més a més, amb els quatre presidents dels bancs dels aliments.

Ara, escolti'm, algunes d'aquestes reunions es fan sense fotografies, sense càmeres, sense comunicats de premsa, sense teletips; es fan per escoltar, per compartir solucions, per trobar aquestes solucions i per compartir experiències. Es fan contínuament, senyor Herrera. Per tant, no vingui al Parlament amb aquest discurs fàcil de «vostès no escolten a ningú». Això és una retòrica; lògica, potser, des del punt de vista de l'oposició.

Però li demano una cosa. Quan parlem de la pobresa, nosaltres tenim una gran responsabilitat: tenim les dades més precises que pot tenir ningú en aquest país, no les utilitzem per desprestigiar les institucions catalanes i no les utilitzem simplement per un combat polític quan al final del que es tracta és de trobar les solucions operatives, que segur que ens preocupen a tots.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç de l'acció de Govern dels darrers quinze mesos amb relació a la recuperació de l'economia i sobre els plans de futur per a sortir de la crisi (tram. 317-00138/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president, senyors diputats, en aquests moments encara s'està produint un debat important, el debat de l'estat de la

nació, al Congrés dels Diputats, en què s'està fent balanç de dos anys de gestió de govern.

Les previsions de creixement d'Espanya s'han modificat; el Fons Monetari Internacional, al gener, doncs, triplicava les previsions de creixement d'Espanya; l'FMI establia, ja, que també la previsió de creixement anava a ser, per al Govern d'Espanya, d'un 1 per cent l'any vinent.

Jo li pregunto, senyor president de la Generalitat de Catalunya, quin és i quin ha estat el seu balanç d'acció de govern dels darrers quinze mesos per a la recuperació de l'economia catalana i quin és el seu pla d'acció de govern per al futur per contribuir a la sortida de la crisi, a la creació d'ocupació i a la recuperació de l'economia per a tots els catalans.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Li contestaré, en aquesta primera part, senyora diputada, en el balanç. Els discursos són els discursos; ahir se'n van fer molts en el Congrés dels Diputats, començant pel president Rajoy. Jo li parlaré de les últimes dades de què disposem.

És cert o no és cert que el primer símptoma de si una economia es recupera és si és capaç de crear llocs de treball? És aquest el principal gran repte que tenim? Vostès ho han dit moltes vegades. Últimes dades disponibles, any 2013. Creació d'ocupació a Espanya: menys 252.000 persones. Creació d'ocupació a Catalunya: més 53.000 persones. Disminució de l'atur a Espanya el 2013: 4.400 persones. Disminució de l'atur a Catalunya: 64.700 persones. Aquest és el balanç, senyora Sánchez-Camacho. Vostès vagin presumint, fent discursos triomfalistes, i nosaltres seguirem fent la feina.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Senyor president –moltes gràcies, senyora presidenta–, jo crec que el discurs triomfalista és el seu, perquè la seva acció de govern, l'ha explicat? Aquests resultats es deuen a alguna acció de govern? Perquè és invisible i inexistent, la seva acció de govern. És més, si alguns dimarts no hi hagués Consell de Govern, els catalans seguirien igual, perquè vostè no ha fet cap de les reformes previstes ni cap de les iniciatives previstes durant els anys que estaven pensades per fer-se.

Vostè, senyor president, està vivint d'unes rendes d'una agenda reformista del Govern d'Espanya (*remor de veus*), que, gràcies a l'economia catalana i als sectors dinàmics a Catalunya estan permetent la reduc-

ció de l'atur i estan permetent el creixement de sectors productius tan importants com el turístic. Però, senyor president, no serà pas per la seva acció de govern, que, li ho torno a dir, està paralitzada i és inexistent. Els discursos, els seus, els del procés independentista, aquests són els seus discursos. I jo, senyor president, crec que això ha de finalitzar. Crec que no podem seguir en el frontisme permanent.

Crec que vostè ha de fer tres coses. En primer lloc, rectificar, escoltar el president del Govern d'Espanya, que li va dir que no hi haurà un referèndum, perquè no és legal i perquè no es farà. No s'entesti a portar el poble de Catalunya al que és impossible i al que és un fracàs. En segon lloc, dialogar. No un monòleg, un monòleg i un contracte d'adhesió; no un diàleg unilateral, que és el que vostè vol, el diàleg de la imposició. Vostè diu que dialogarà amb totes les forces polítiques que pensen com vostè. Amb els que en aquest Parlament no pensem com vostè, ni es reuneix, ni ens escolta, ni dialoga. Aquesta és la seva forma de dialogar. I en tercer lloc, senyor president, governi a Catalunya, que no té ni un president amb convicció, ni un president compromès, ni un president que governi, sinó un president obsessionat a treure Catalunya d'Espanya, a crear fronteres i a deixar-nos a tots al darrere d'aquestes fronteres, aïllats d'Espanya i aïllats d'Europa.

La presidenta

Senyora diputada...

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

I això no li ho permetrem, ni nosaltres... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Aplaudiments.)*

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, no parli en nom dels catalans. No, perquè vostè ha dit: «Els catalans ho impediran, això.» Ei!, el Govern d'Espanya? El Govern d'Espanya segur que ho intentarà impedir, això sí. Vostè –i vostè–, segur que també ho intentaran impedir. No posen més afany en cap altra cosa que en aquesta; això passa per sobre de qual-sevol altra cosa; tots els seus discursos van per aquesta via. Per cert, tant van per aquesta via que quan li he plantejat la diferència entre ocupació a Espanya i a Catalunya l'any passat, vostè no hi ha fet ni una sola referència, cosa que vol dir que li preocupa molt l'atur i l'ocupació, i molt poquet la consulta, que és per on ha posat els canons –en sentit figurat, evidentment, no?

Doncs bé, jo estic disposat a escoltar, senyora Sánchez-Camacho, perquè ho he fet sempre. També demano una cosa: si les institucions catalanes hem d'escoltar les institucions de l'Estat –i ho hem de fer, jo estic absolutament disposat a fer-ho–, potser que les

institucions estatals i el president del Govern espanyol escoltin el poble de Catalunya. O és que només hem d'escoltar nosaltres i ells no han d'escoltar res? En definitiva, el que s'està demanant per part de molta gent és que se'ns escolti.

I deixi'm fer-li una pregunta, retòrica, també: Espanya, o les institucions de l'Estat, no tenen interès a escoltar el poble català? Tant que diuen que l'aprecien i l'estimen, i no el volen ni escoltar on s'escolta un poble, que és a les urnes?

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els aspectes positius per a Catalunya de la reforma laboral del Govern de l'Estat (tram. 317-00139/10)

I la formula l'il·lustre senyor Pere Navarro, del Grup Parlamentari Socialista.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, presidenta. Senyor president, ha fet dos anys de l'aprovació de la reforma laboral, a la qual el Grup de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats va donar el seu suport de manera gratuïta, convertint-se en còmplices innecessaris del Partit Popular. A Catalunya, el resultat ha sigut la destrucció de 118.000 llocs de treball, l'augment del 28 i mig per cent dels ERO, l'augment del 22 per cent de la conflictivitat laboral; que el 78 per cent dels convenis ja no siguin vigents i que els sous hagin baixat un 12 per cent de mitjana. Senyor president, em vol dir quins aspectes positius creu que ha tingut aquesta llei per a Catalunya?

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. He dit moltes vegades, en algunes ocasions en resposta al senyor Herrera, que s'ha interessat també per aquest tema, i per al senyor Junqueras, que també ho va fer l'altre dia, que la reforma laboral té aspectes positius i negatius. Jo no li nego que també en té de negatius; sobretot, en té de negatius a curt termini. Hi han lleis que en el curt termini fan mal, o lesionen situacions concretes, però que a vegades, amb el pas del temps, acaben fent bé. Hem de donar una mica de perspectiva en el temps per saber si aquesta reforma laboral serà d'aquestes que acabarà fent bé amb el pas del temps, i de moment, alguns símptomes que tenim a Catalunya van en aquesta línia. De moment.

I després, això de ser còmplices del Partit Popular, senyor Navarro, estalviï-s'ho. Estalviï-s'ho, perquè a mi

em seria molt fàcil replicar-lo en aquest sentit. (*Remor de veus.*)

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre senyor Pere Navarro.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, presidenta. President, els treballadors a Catalunya no tenen temps per a aquests resultats diferits. En qualsevol cas, no vulgui donar lliçons ni evasives. Les dades diuen que Convergència i Unió ha donat suport al 44 per cent dels projectes de llei al Partit Popular, entre ells, la reforma laboral i la Llei d'estabilitat pressupostària, i al 52 dels decrets llei, per tant, el senyor Rajoy deu estar molt content amb el seu suport. Són vostès els socis per convicció del Partit Popular a Madrid, i vostès a Catalunya van ser el laboratori de les retallades que després està fent el Partit Popular. O no se'n recorda, dels pactes que va tenir amb la senyora Sánchez-Camacho, o quan el senyor Mas-Colell ens donava lliçons de com retallar el sou dels treballadors públics?

Senyor Mas, com sempre, no m'ha contestat, però és que tampoc té respostes per als treballadors, per a les famílies, les més de dues-centes famílies d'Alstom que estan pendent d'un ERO. Recorda Derbi? Fa un any que va tancar les seves portes davant de la passivitat del seu Govern. Senyor Mas, votant a favor de la reforma laboral de Rajoy, com es pot posar al costat dels treballadors que veuen perillar el seu lloc de treball? I tampoc accepta un ple monogràfic sobre la reactivació econòmica que li ha demanat el Grup Socialista. Faci un gest, convoqui aquest ple; li demano que convoqui aquest ple. I faci un altre gest: li demano que demà rebí els aturats que tindrà aquí davant del Parlament de Catalunya.

Jo em pregunto, senyor Mas, quin futur tenen els treballadors amb el seu Govern. I li responc: el futur dels treballadors, si vostè segueix en el Govern, és un futur que té a veure amb la precarietat laboral, que té a veure amb els sous més baixos i que té a veure amb els acomiadaments a la carta. Un futur que, sens dubte, continuarà en mans de la dreta.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, veig que té la memòria realment molt curta, perquè ens parla de retalls en els sous públics, i resulta que qui els va començar va ser el Partit Socialista l'any 2010. El primer retall de sous públics en el país el van fer vostès. (*Remor de veus.*) El senyor Zapatero, i vostès a Catalunya. Memòria curta. Memòria encara més curta perquè s'obliden que el principal any de destrucció de fei-

na en el conjunt d'Espanya, i també a Catalunya, va ser el 2009. No estem parlant de la prehistòria: 2009, 2010... El 2009 va ser el pitjor any de destrucció de feina. Qui governava a Espanya, senyor Navarro? El Partit Socialista. Ah, aleshores era mundial i ara no, i ara és local, no? Mira per on –mira per on. Una apreciació, segurament, doncs, molt oportuna.

Aquesta és la realitat, senyor Navarro. Aleshores, sap què està passant ara? Passa només una cosa, que no és mèrit del Govern de Catalunya principalment. Ja li ho dic jo, amb tota la humilitat del món: no és mèrit principalment del Govern de Catalunya. Està passant que l'economia catalana és capaç de començar a reaccionar per sobre de gairebé totes les economies del sud d'Europa. I això té a veure amb moltes coses. Una part d'acció del Govern de la Generalitat, i una altra part d'acció de molts altres –també dels ajuntaments, per cert–, i no cal dir del teixit productiu, de les empreses d'aquest país i dels treballadors.

Vostè fa aquest discurs sobre com quedaran els treballadors. Doncs, miri, jo prefereixo que hi hagi més feina que no pas menys, i el 2013, per primera vegada des del començament de la crisi, governés qui governés, hi comença a haver a Catalunya una mica més de feina que no pas abans. Això és el que m'interessa.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

sobre l'impacte del Mobile World Congress, l'eficàcia de la fundació Mobile World Capital i les mesures previstes amb relació a les previsions de creació de llocs de treball en el camp de la telefonia mòbil (tram. 317-00137/10)

I la formula l'honorable senyor Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Bon dia, senyora presidenta. Senyor president, fa quinze dies, en aquesta sessió de control, li preguntàvem pels casos d'Alstom i de Panrico, pels quals, evidentment, mantenim tota la nostra preocupació i tot el nostre interès. Avui també voldríem citar un altre cas, que potser en molts aspectes se situa en l'altre plat de la balança, en l'altre extrem, que és la celebració del Congrés Mundial de telefonia Mòbil a Barcelona, un congrés que se celebra des del 2006, que converteix cada any durant quatre dies Barcelona no només en la capital del nostre país sinó també en la capital de la tecnologia mòbil, que aquest any està camí de superar totes les previsions i tots els rècords que hi havien hagut fins aquest moment, amb més de 75.000 assistents, 1.800 expositors procedents de més de 200 països i amb una difusió extraordinària de la marca Barcelona arreu del món i amb un impacte econòmic directe de 356 milions d'euros.

Aquesta oportunitat extraordinària no s'hauria de limitar només a una perspectiva de caràcter, diguem-ne, turístic –aquests visitants, aquests expositors, aquests quatre dies–, sinó que hauríem de procurar que tingués tant com fos possible un impacte de caràcter industrial, que tingués una continuïtat, que servís per impulsar el nostre teixit productiu, etcètera. En aquest sentit, l'any 12, l'any 2012 es va crear la Fundació del Mobile World Capital, i la seva intenció és, precisament, afavorir aquesta inversió de caràcter industrial.

Nosaltres, però, en aquest cas concret, mentre reconeixem l'èxit del congrés, en el cas de la fundació tenim dubtes sobre la seva eficàcia, sobre el seu impacte en el teixit econòmic i, per tant, voldríem saber quines són les previsions del Govern, quina és la posició del Govern, quines intencions té el Govern al respecte. I poso un exemple: hi han unes vuit mil empreses catalanes que no han pogut entrar en el congrés i que hi voldrien ser. Quin tipus de solucions tenim previstes per a aquestes empreses? Com podem ajudar-les? I recordar, també, que en els propers anys hi ha prevista la creació de cinc milions de llocs de treball a Europa al voltant de la tecnologia mòbil. Quines previsions té el Govern sobre quants d'aquests llocs de treball podrem crear en el nostre país? Com ajudarem les nostres empreses i com ajudarem els nostres treballadors?

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Junqueras, bé, crec que vostè assenyala amb precisió el gran repte que tenim. Perquè, efectivament, tenir el congrés de la comunicació mòbil a Barcelona des de fa uns quants anys, això és un gran què. Aporta riquesa a la ciutat. Sempre hi haurà les contradiccions que abans s'assenyalaven per part del senyor David Fernández, no?, però aporten riquesa a la ciutat i aporten feina a molta gent modesta. Diguem-ho clar: feina a la gent que està en el taxi, feina a la gent que està en els bars, feina a la gent que està en els restaurants, feina a les agències, doncs, que tenen hostesses o que tenen persones que atenen els congressistes, a les empreses de seguretat, en general, feina als muntadors dels estands. Tot això és gent modesta, i aquesta és la gent que, gràcies a aquestes activitats que els governs poden atraure amb la seva col·laboració institucional, doncs, poden sortir clarament beneficiats d'aquest tipus d'activitats.

Però, com vostè molt bé deia, el repte no és només fer un congrés de quatre dies, que ens ha de sortir bé, com fins ara. El repte és haver guanyat la capitalitat fins a l'any 2018, que vol dir que durant tot l'any podem fer coses entorn de les tecnologies de la informació i de la comunicació. Bé, jo estic esperançat, en aquest sentit. Crec que ens en sortirem, no només per la capitalitat de la comunicació mòbil, sinó també per altres factors.

N'hi posaré un, no? Ara fa un any i mig enrere, el Govern català va fer de tractor d'aquest sector en tot el

diàleg competitiu per renovar tot el seu sistema tecnològic d'informació i de comunicació. És una acció que es va posar com a model a Europa, no només a Espanya, aquest diàleg competitiu. Això és una manera d'ajudar el teixit productiu a implantar-se i a desenvolupar-se. La capacitat de compra que té l'Administració pot ajudar les empreses del país a anar endavant. Això és el que estem fent també com a govern, i això crec que és molt important, perquè desenvolupa un sector nou, o relativament nou, a Catalunya, en aquest àmbit de les tecnologies de la informació i de la comunicació.

Per altra banda, s'està intentant també que aquestes empreses catalanes d'aquest sector es vagin agrupant amb empreses més grans per presentar-se als concursos, de tal manera que vagin guanyant musculatura, i que es vagin ajuntant entre elles. I això crec que és el bon camí. I això ve complementat, doncs, perquè..., li donaré una dada important, no?: Catalunya l'any passat va ser l'únic territori de l'Estat espanyol –l'únic– en el qual les persones dedicades a R+D, recerca i desenvolupament, no van baixar, sinó que van pujar; només a Catalunya. És un bon senyal.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la posada en funcionament de l'agència Tributs de Catalunya (tram. 317-00140/10)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, un dels objectius permanents de tot govern ha de ser el de procurar una administració al màxim d'eficàç, eficient i àgil possible, una administració moderna i integral, que sigui percebuda com a fàcil i amable en la seva relació amb els ciutadans, una administració pensada i dissenyada per servir i ser còmoda per als ciutadans, i no pas ser còmoda per a ella mateixa.

En ple segle XXI, el compliment de la llei no està per re renyit amb aquests objectius que acabo d'esmentar, i les noves tecnologies ofereixen grandíssimes oportunitats al respecte.

Això que entenem que ha de ser així en tots els àmbits d'actuació de les administracions, encara ho ha de ser més en l'àmbit específic de la gestió de tot allò que fa referència als recursos que generen els ciutadans amb el seu esforç per la via dels tributs. La gestió tributària, la seva eficàcia i eficiència, permet servir més i millor els ciutadans. Per tant, és bàsica una bona gestió tributària per garantir la consolidació, la sostenibilitat i la continuïtat tant de serveis com de prestacions.

Si això és així arreu, en el cas de Catalunya i en el moment i en el context que estem vivint encara té molt

més sentit i la seva necessitat es fa més imperiosa des de tots els punts de vista, ja sigui per qüestions referides a l'aprofundiment de l'autogovern, o de cara a treure el màxim rendiment possible dels instruments que tenim aquí a Catalunya, o per superar, sobretot, molts dèficits tant conceptuals com de resultats en aquest àmbit i poder disposar de majors recursos.

Tant és així que arribar a tenir una hisenda pròpia amb tots els ells i ells era i és un compromís molt clar i molt nítid de la nostra força política envers els ciutadans. Per això, qualsevol pas en aquesta línia i amb aquests objectius que he descrit, doncs, nosaltres el valorem positivament.

La setmana passada, i juntament amb els quatre presidents de les diputacions catalanes, president, va presentar Tributs de Catalunya. És per tot això que li volem preguntar quins són els objectius plantejats i quin és el capteniment del seu Govern amb relació a la posada en funcionament de Tributs de Catalunya.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, certament, aquesta és una iniciativa per crear l'embrió del que ha de ser una estructura d'estat. Parlem d'estructures d'estat; doncs, aquesta n'és una. És una de les més dèbils que té Catalunya, perquè certament, doncs, des del punt de vista fiscal i tributari tenim unes estructures i unes competències molt limitades, tremendament limitades. Es dona la paradoxa que aquests darrers trenta anys s'ha desplegat molt tot el tema competencial i de despesa, però en canvi s'ha desplegat molt poc tot el que és la responsabilitat de l'ingrés, que finalment és bàsic per poder garantir les polítiques públiques, i molt particularment les que estan vinculades directament a l'estat del benestar. Aquesta és una gran assignatura pendent que tenim a Catalunya, que no està ben resolta.

Crec que ara hem començat a crear l'embrió per resoldre això correctament de cara a aquests propers anys, amb els nostres instruments encara limitats. Què hem fet? Hem sumat: hem sumat el que fan les diputacions i el que fa el Govern de Catalunya, i encara en el futur es podrà sumar el que fan alguns ajuntaments per ells mateixos, grans ajuntaments catalans. I amb la suma de tots aquests esforços de gent que està acostumada a la gestió dels tributs, com a mínim en l'àmbit local, doncs, amb la suma d'aquests esforços creem el que és aquest embrió d'una agència tributària que quan la tinguem plena, que és el que volem, perquè pugui gestionar tots els impostos que es paguen a Catalunya per part dels ciutadans i per part de les empreses, tots, absolutament tots, una hisenda pròpia i plena, quan tinguem això, aleshores també hem de procurar que aquesta hisenda pròpia i plena, amb totes les competències, amb totes les capacitats, sigui una agència a més a més moderna.

«Moderna» vol dir que hem d'agafar els millors exemples que hi ha en el món de funcionament de les hisendes. I els millors exemples, deixin-m'ho dir, no vull fer comparances odioses, però els millors exemples estan en el nord d'Europa, a Nova Zelanda i Austràlia. Graus de compliment fiscal molt elevats per part de la societat, instruments de repressió i de vigilància molt moderats. Vol dir una gran complicitat entre la societat i les institucions, per entendre que a través del compliment de les obligacions fiscals el que estem fent és garantir el benestar de tothom i la igualtat d'oportunitats per a tothom en un país. I això és el que hem de construir a Catalunya.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al segon punt de l'ordre del dia, que és la situació de compatibilitat d'un diputat.

Situació

de compatibilitat d'un diputat
(tram. 234-00020/10)

El secretari segon donarà lectura del dictamen de la comissió.

El secretari segon

«La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda l'11 de febrer de 2014, ha acordat d'establir el dictamen següent.

»Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats del Parlament de Catalunya i d'examinar les noves dades declarades pel diputat Joan Ignasi Elena Garcia relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 12.2 del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat del diputat Joan Ignasi Elena Garcia.

»Palau del Parlament, 11 de febrer de 2014.»

La presidenta

Es pot considerar aprovat aquest dictamen per assentiment? (*Pausa.*)

Doncs, si no hi ha cap objecció, queda aprovat el dictamen.

Designació

dels diputats interventors per al període
pressupostari del 2014 (tram. 231-00002/10)

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és la designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2014.

Demano al secretari tercer, l'il·lustre senyor Josep Rull, que doni lectura a l'acord de la Mesa Ampliada.

El secretari tercer

Gràcies, senyora presidenta.

«Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2014.

»La Mesa Ampliada, en la sessió tinguda el 18 de febrer de 2014, d'acord amb l'article 29.5 del Reglament, ha acordat de proposar al Ple la designació de Joan Morell i Comas, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; de Josep Lluís Salvadó i Tenesa, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i de Jordi Terrades i Santacreu, del Grup Parlamentari Socialista, com a diputats interventors per al període pressupostari del 2014.

»Palau del Parlament, 18 de febrer de 2014.»

La presidenta

Es pot considerar aprovada aquesta proposta per assentiment? (*Pausa.*)

Doncs, queda aprovada i queden designats diputats interventors el senyor Joan Morell, el senyor Josep Lluís Salvadó i el senyor Jordi Terrades.

Projecte de llei

del protectorat de les fundacions
i de verificació de l'activitat de les
associacions declarades d'utilitat pública
(debat de totalitat) (tram. 200-00014/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei del protectorat de les fundacions i de verificació de l'activitat de les associacions declarades d'utilitat pública.

Abans d'iniciar aquest debat, els recordo que, segons l'acord de la Junta de Portaveus del proppassat 18 de febrer, aquest debat de totalitat se substanciarà conjuntament amb els punts 5 i 6 de l'ordre del dia, en un únic torn d'intervenció, per cada grup parlamentari, de quinze minuts.

En primer lloc, i d'acord amb l'article 105.2 del Reglament, té la paraula per presentar el projecte de llei, en nom del Govern de la Generalitat, l'honorable senyor Germà Gordó, conseller de Justícia.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Senyor conseller, ja pot començar.

El conseller de Justícia (Germà Gordó i Aubarell)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora vicepresidenta, membres del congrés, senyores i senyors diputats, comparec davant del Parlament de Catalunya per presentar en nom del Govern el Projecte de llei del protectorat de les fundacions i de verificació de les activitats de les associacions declarades d'utilitat pública. L'objecte d'aquest projecte de llei és regular les funcions de control i supervisió de l'Administració, per tal de garantir l'exercici correcte del dret de fundació i el manteniment dels pressupòsits de la declaració d'utilitat pública de les associacions. Es dicta en

exercici de les competències de l'article 118 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que atribueix aquestes competències a la Generalitat de Catalunya en matèria d'associacions i de fundacions.

Per posar-ho en context cal tenir present que mitjançant la Llei 4/2008, de 24 d'abril, del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques, es va refondre, sistematitzar i harmonitzar, d'acord amb les exigències pròpies de la tècnica codificadora, la legislació catalana d'associacions i de fundacions, continguda en la Llei 7/97, de 18 de juny, d'associacions, i en la Llei 5/2001, de 2 de maig, de fundacions, per tal d'actualitzar alguns aspectes de llur règim jurídic, a fi d'afavorir-ne l'operativitat.

Posteriorment, la Llei 4/2008 fou objecte de canvis puntuals; el més recent dels quals, introduït a la Llei 7/2012, de 15 de juny, ha tingut per objecte incentivar la constitució de fundacions, atès el rellevant pes que aquestes entitats han adquirit en el sector social i econòmic en l'actual context de crisi, i també incorporar en l'àmbit fundacional mesures de simplificació administrativa, a fi d'incrementar l'autonomia de gestió de les entitats.

El projecte de llei va lligat a aquesta darrera reforma, ja que la major autonomia de gestió de les entitats fa imprescindible perfilar millor les fundacions del protectorat i de l'òrgan de supervisió de les associacions declarades d'utilitat pública, amb la finalitat d'assolir un equilibri adequat entre l'autonomia de les entitats subjectes i els necessaris mecanismes d'assessorament, foment i vetlla de l'interès general.

Efectivament, el món fundacional i associatiu ha experimentat els darrers anys un notable increment del seu volum d'activitat i presència en la vida econòmica del nostre país, en el desenvolupament d'activitats de gran impacte, no tan sols social sinó també econòmic, fet que ha comportat que la informació que mouen sigui cada cop més complexa i que les seues estructures s'hagin professionalitzat fortament.

Davant l'increment de la presència d'entitats privades com a coadjuvants en la resolució dels reptes de la societat actual, s'imposa, doncs, una nova regulació que, tot respectant l'autonomia de gestió i funcionament d'aquestes entitats, els permeti una actuació àgil i eficient, i en la qual el rol del protectorat i de l'òrgan de supervisió..., tinguin les potestats necessàries per a assolir les seves finalitats.

Pel que fa a les fundacions, el present projecte de llei dona resposta al mandat contingut en la disposició transitòria quarta del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, que encomana al legislador l'aprovació d'una llei que reguli de forma completa el protectorat. L'actuació del protectorat, òrgan de llarga tradició en el dret català, entès com l'òrgan que exerceix el control publicoadministratiu respecte a les fundacions, és subjecte al dret administratiu per a exercir prerrogatives pròpies de l'Administració pública sobre entitats de naturalesa juridicoprivada. El projecte pretén, per tant, donar resposta al mandat del legislador, tot regulant les potestats del protectorat i establint el règim

que li ha de permetre dur a terme les funcions que legalment té encomanades.

Aquest projecte de llei també incorpora la regulació del règim jurídic de l'òrgan de supervisió de les associacions declarades d'utilitat pública, a fi de dotar-lo de les potestats necessàries per a l'exercici de les funcions que té encomanades.

La funció de seguiment, si bé ofereix certa semblança amb les tradicionals funcions atribuïdes al protectorat de les fundacions, manca de les facultats d'intervenció o fiscalització de què disposa aquest últim, atès que les associacions, com vostès saben, per la seva pròpia naturalesa, disposen de mecanismes de control intern, bàsicament les assemblees generals, que no tenen les fundacions.

Amb tot, per tal que les funcions de verificació serveixin a les finalitats per a les quals han estat previstes, el projecte de llei atorga a l'òrgan de supervisió de les associacions d'utilitat pública la potestat inspectora i sancionadora respecte a determinades conductes associades a requisits que varen motivar la declaració d'utilitat pública.

Quant a l'estructura del projecte de llei, podríem destacar, quant al títol primer, que regula les disposicions generals i la transparència, que es dedica un capítol a la transparència com a bé públic essencial que correspon fer efectiu a les fundacions i associacions d'utilitat pública, ja que coadjuva a generar la confiança de la societat en les entitats. Així, sense imposar obligacions, es preveuen un seguit d'instruments que es consideren suficients per a donar resposta al compromís ètic de les entitats de retre comptes de llurs activitats davant de la ciutadania.

El títol segon regula el protectorat de les fundacions com l'òrgan que duu a terme la funció de l'Administració de vetllar per l'exercici del dret de la fundació. Alhora, el projecte declara explícitament que el protectorat desenvolupa les seues funcions amb ple respecte a l'autonomia de gestió i funcionament de les fundacions.

El títol tercer regula l'òrgan de supervisió de les associacions declarades d'utilitat pública, atès que els avantatges derivats de la declaració justifiquen la implicació de les administracions.

Les funcions de supervisió es circumscriuen a aquells aspectes estrictament necessaris per al compliment de les funcions transferides: assessorar les fundacions que ja tenen aquesta condició, regular les facultats de supervisió perquè mantinguin el reconeixement que se'ls ha atorgat i revocar l'esmentada condició, sempre, lògicament, quan s'escaigui.

El títol quart regula el règim jurídic dels actes del protectorat i de l'òrgan de supervisió de les associacions declarades d'utilitat pública. S'incorpora com a novetat la regulació de les relacions del protectorat amb les anomenades «entitats vinculades a les fundacions i les associacions declarades d'utilitat pública» a fi de controlar els fluxos entre entitats per a evitar disfuncions. A aquest efecte s'estableixen un seguit d'obligacions per a les entitats vinculades, com l'obligació de

comunicar l'acumulació de càrrecs i el deure de presentar conjuntament els comptes.

Certament, les relacions de les fundacions i associacions declarades d'utilitat pública amb entitats vinculades ja havien estat parcialment regulades a través del Codi civil de Catalunya en l'aspecte comptable, tot establint l'obligació per a la fundació, quan és l'entitat dominant d'un grup, de formular els comptes consolidats d'acord amb el que estableix la legislació mercantil vigent.

També es regulen en aquest capítol les relacions de col·laboració entre el protectorat i l'òrgan de supervisió de les associacions declarades d'utilitat pública i els òrgans d'altres administracions i organismes públics amb competències de control i de fiscalització, i entre aquells i els notaris, alhora que es fomenta l'ús dels mitjans electrònics de consulta.

El títol cinquè regula la potestat inspectora i el règim sancionador. Amb relació a la potestat inspectora, es desenvolupen els preceptes continguts en el Codi civil de Catalunya, tot regulant, entre d'altres, l'abast de la potestat, el contingut, les facultats i el procediment, tots ells com a garantia dels subjectes inspeccionats i de seguretat jurídica per a tots els actors que hi intervenen.

Quant a la nova potestat sancionadora que s'atribueix a l'Administració, val a dir que aquesta es regula des de la perspectiva i clara consciència de la naturalesa privada de les entitats i, per tant, sota el ple respecte de la relació de subjecció especial que aquestes entitats tenen i que estableix el llibre tercer.

La potestat sancionadora es concep com un mecanisme en mans de les administracions públiques per a coadjuvar que el projecte fundacional o associatiu es desenvolupi conforme a l'interès general i a la voluntat del fundador, tot tipificant aquelles conductes infractores més flagrants respecte de les quals la potestat sancionadora esdevé un mecanisme efectiu per a evitar l'ús dels mecanismes d'intervenció més agressius.

Quant a les infraccions previstes, val a dir que, a banda de les sancions pecuniàries, se'n preveuen d'altres com ara la impossibilitat d'obtenir ajuts i subvencions de l'Administració de la Generalitat o el tancament registral parcial.

Seguint el règim de responsabilitat establert en el llibre tercer del Codi civil, aquest projecte de llei fa responsables els membres dels òrgans de govern i les persones que exerceixen funcions de direcció de les infraccions tipificades com a tals, sempre que la seua responsabilitat sigui, lògicament, individualitzable.

Finalment, de les vuit disposicions addicionals, cal destacar les relatives a la presentació unificada de comptes com a mesura de simplificació administrativa per a fer efectiu el dret dels ciutadans a no presentar documents de què ja disposi l'Administració, i a obtenir informació i tramitar des d'una finestra única. Aquesta finestra ha de permetre a les fundacions realitzar una única presentació dels comptes anuals davant les diferents institucions i departaments de la Generalitat de Catalunya que posseeixen títols jurídics

transversals per verificar-los, mentre que fins ara havien de retre comptes tantes vegades com òrgans competents hi havia per tal de verificar-los.

En virtut de la disposició derogatòria única, es deroga la Llei 5/2001, de 2 de maig, de fundacions, que mantenia vigent algun precepte no derogat per la Llei 4/2008, de 24 d'abril, del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques, i a la disposició transitòria quarta de l'esmentada Llei 4/2008, que estableix les funcions del protectorat mentre el Parlament no aprovi una llei del protectorat.

Pel que fa a les disposicions finals, és de remarcar la que conté el manament adreçat als diferents departaments de la Generalitat per tal que adoptin les corresponents actuacions organitzatives i tecnològiques que permetin la interoperabilitat dels sistemes i aplicacions, per tal de fer efectius els manaments del projecte de llei.

Per tot el que els he exposat, creiem que amb aquesta llei es defineix amb major claredat les funcions de control i de supervisió de l'Administració per a garantir l'exercici correcte del dret de fundació i el manteniment dels pressupòsits de la declaració d'utilitat pública de les associacions.

No voldria finalitzar la meua intervenció sense agrair les aportacions que s'han rebut dels diferents grups, especialment del Grup Popular i del Grup d'Esquerra Republicana. Restem oberts a la millora d'aquest text en el marc dels treballs de la ponència parlamentària. I de ben segur que entre tots aconseguirem una bona llei del protectorat.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per a la presentació de la Proposició de llei del protectorat respecte de les fundacions i les associacions d'utilitat pública...

Proposició de llei

del protectorat respecte de les fundacions i les associacions d'utilitat pública
(debat de totalitat) (tram. 202-00033/10)

...té la paraula, en nom del Grup Socialista, l'illustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Consellers, consellera, diputats i diputades, no puc començar aquesta intervenció sense fer referència a la vuitena legislatura, no tan sols a la novena, que ara també en farà esment, sinó a la vuitena legislatura, perquè ja en la vuitena legislatura el Govern de la Generalitat va enviar al Parlament un projecte de llei del protectorat, es va tenir el debat de totalitat el 26 de maig de 2010, i aleshores no es va presentar cap esmena a la totalitat. El projecte va decaure, com va passar també amb la Proposició de llei sobre el protectorat que aquest mateix grup parlamentari va presentar en la novena legislatura, que era

exactament el mateix text que a la vuitena i és exactament el mateix text que presentem ara en la desena legislatura.

A la novena legislatura Convergència i Unió ja hi va presentar una esmena a la totalitat, tot i que després va retirar-la. Aquest projecte, com explicava, el de la novena legislatura, va decaure pel precipitat finiment de la novena legislatura, però s'havia avançat força en els treballs parlamentaris, fins al punt que ja s'havien tingut, ja s'havien substanciat totes les compareixences i s'havia arribat fins al treball en ponència, i, per tant, era fins a cert punt coneguda la posició de cada grup parlamentari al voltant dels continguts d'aquesta norma que de nou es proposa.

Bé, per tant, no acabem de comprendre, des del Grup Parlamentari Socialista, per què, sent com és el text que proposem exactament el mateix que no va suposar cap obstacle en la novena legislatura i que no va suposar cap obstacle tampoc en la vuitena, ara ens trobem amb sengles esmenes a la totalitat.

Hem de recordar, també, que la proposició de llei que fa aquest Grup Parlamentari Socialista té entrada en aquest Parlament vuit mesos abans que el projecte de llei que el Govern presenta i que coincideix avui en el debat, en el debat conjunt que estem fent.

Per tant, nosaltres, tot i que se'ns ha fet una, diguem-ne, amable invitació per part del Grup de Convergència i Unió que retiréssim la nostra proposició de llei en favor del projecte de llei del Govern, no ho podem fer. No ho podem fer, en primer lloc, perquè és un text en què hem insistit des de fa anys i, en segon lloc, perquè Convergència i Unió ens cridava a fer confiança en la seva bona disposició respecte a les nostres propostes, i, sense pretendre en absolut actuar amb desaforada malfiança, doncs, no podem ser tan generosos o tan ingenus, si m'ho permet la portaveu de Convergència i Unió. I, per tant, creiem que és absolutament imprescindible que fem una defensa del text que presentàvem.

Bé, la subjecció de les fundacions a modalitats de supervisió pública és consubstancial al seu règim jurídic. Aquesta supervisió té lloc aquí, a Catalunya, a través de la figura del protectorat. En aquest sentit, nosaltres voldríem recordar que ja la Resolució 759 de la vuitena legislatura, publicada al diari de sessions del 30 de juliol del 2010, establia en el seu punt 6.1.6: «El Parlament recomana aprovar en el termini més breu possible» –estem parlant de quatre anys, que han passat, pràcticament– «la Llei del protectorat de la Generalitat per a les fundacions incorporant-hi les funcions i els mecanismes de control establerts pels projectes de llei actualment en tràmit al Parlament.» Han passat uns quants mesos des d'aquell juliol de 2010 i tot just ara estem tornant a fer el debat de totalitat sobre diversos textos que intenten regular això que el mateix Parlament ens comminava a fer ja des del 2010.

El nostre grup parlamentari ha presentat la proposició de llei des del convenciment de la necessitat del control de les fundacions. El model actual aposta per una concentració del món fundacional, evitant l'atomització que es pot produir i evitant així també que no hi

hagi una solidesa en aquestes fundacions. El nostre grup parlamentari considera que les fundacions han de ser sòlides, han de respondre a les finalitats fundacionals i han de ser transparents i àgils també pel que fa a la seva gestió.

I és això el que pretén la proposició de llei que el Grup Parlamentari Socialista presenta: la vinculació de les finalitats fundacionals al compliment de l'interès general, que és una circumstància rellevant que diferencia les fundacions d'altres persones jurídiques, i que, per tant, justifica l'ampliació del règim d'intervenció administrativa. I entenem, per tant, en aquest sentit, que la figura del protectorat ha de ser el garant del desenvolupament correcte dels drets de fundació i dels efectes derivats de la declaració d'utilitat pública de les associacions, d'acord amb els drets i les obligacions que comporten, en especial quan reben diners de col·lectius de ciutadans i ciutadanes o de les administracions públiques.

I crec que no és sobrer fer referència a la història recent del nostre país per entendre la necessitat que hi hagi una especial supervisió, una especial intervenció administrativa. Tot i que al nostre grup se l'acusi sovint d'un excés d'intervencionisme, nosaltres entenem que aquesta intervenció administrativa és garantia per a tothom, tant per als mateixos beneficiaris de les fundacions com per a la ciutadania en general.

Per tant, aquesta proposició de llei en realitat intenta enfortir la confiança de la ciutadania en aquestes entitats que tenen per objecte la consecució d'un interès general. I creiem que l'aprovació d'aquesta norma suposaria la defensa dels interessos dels potencials beneficiaris de la fundació i incrementar la informació de què disposen.

Com deia, se'ns ha acusat, i no sé si se'ns acusarà, d'un excessiu intervencionisme, i nosaltres entenem que, pel que fa a la regulació del protectorat, no se'ns pot dir de cap de les maneres que estiguem incorrent en aquest excés d'intervencionisme. Entenem que el control previst té una altra finalitat, que és una finalitat garantista. I el fet que hi hagi unes fundacions que tinguin responsabilitats en cas que no puguin garantir el seu bon funcionament és quelcom que aquesta societat hauria de voler.

No dubtem que aquí, a Catalunya, l'expressió del fenomen col·lectiu, del fet associatiu, és important, és rellevant i fa una contribució essencial al desenvolupament de la nostra societat, i creiem, per tant, que s'ha d'agrair i reconèixer la multiplicitat d'iniciatives socials que en forma associativa o de fundació tenen lloc en aquest país. Però entenem que aquesta llei és obligada per garantir que aquest funcionament realment compleixi amb l'interès general o amb l'interès públic que se'ls reconeix, a les associacions reconegudes d'interès públic i a les fundacions. I a més entenem que ho hem de fer en el fons per continuar desplegant el nostre Estatut d'autonomia, i concretament l'article 118 del nostre Estatut, que atribueix a la Generalitat la competència sobre el règim jurídic de les fundacions que compleixin les seves funcions majoritàriament a Catalunya. Per tant, correspon a aquest Parlament es-

tablir les funcions del protectorat i que es disposin els instruments per tal d'actuar i garantir que una fundació compleixi amb les finalitats establertes als seus estatuts i que les dotacions econòmiques de què disposi s'apliquin a la finalitat prevista. Els instruments que es preveuen en aquesta llei pretenen protegir això: controlar, efectivament, però també protegir les fundacions. No hem d'oblidar que hi ha un interès general que cal preservar.

Al Grup Parlamentari Socialista el que li interessa és destacar dos tipus de funcions del protectorat: una primera, que fa referència a la funció d'assessorament, i una segona, que referència a la funció de supervisió, i dins d'aquesta funció de supervisió incloem les funcions de control. I entre aquestes funcions el que cal és analitzar la viabilitat econòmica de les fundacions, l'adequació de la dotació inicial i la seva idoneïtat al compliment de les finalitats fundacionals; la publicitat, per exemple, dels balanços socials, per posar-ne un exemple. I també entenem que seria positiu que es contemplés un règim sancionador i que precisament aquest règim sancionador fos el que es constituís com a garantia del bon funcionament de les fundacions.

Nosaltres creiem que..., entre els supòsits d'inspecció que presentem hi ha el que es produeix quan no es presenten els comptes anuals durant almenys dos anys, el que es produeix quan hi ha operacions subjectes a autorització prèvia que es realitzen sense haver-la demanat, o quan no es responen els requeriments del protectorat de manera reiterada, o quan no es destina el percentatge establert per la llei al compliment de les finalitats fundacionals, o quan es destinen recursos a despeses no relacionades amb l'objecte fundacional o desproporcionades pel que fa al seu volum d'ingressos. I ens preguntem, per tant, qui pot estar en desacord amb el fet que es realitzin aquestes funcions per part del protectorat per protegir l'interès general.

Aquesta llei, per tant, en definitiva, el que pretén és garantir el compliment de la voluntat fundacional, que creiem que és el que cal garantir, i el bon ús dels recursos, que creiem que també en el debat públic actual és quelcom que està molt present i que no podem oblidar, i que encara que no estigués en el debat públic actual és quelcom que de totes totes cal garantir quan al mig hi ha, doncs, recursos públics que es destinen al funcionament de fundacions o d'associacions.

Per tant, nosaltres voldríem que el text que hem presentat i que ja vam presentar en la vuitena i en la novena legislatura pogués avui prosperar, i fem en aquest sentit una contraoferta a l'oferta que ens feia Convergència i Unió. Veiem que hi ha diversos grups interessats a col·laborar en el desenvolupament d'aquesta llei i que hi ha un text que ja en el passat havia suscitat un cert grau de consens; doncs, els convidem –certament, no..., sense massa esperances que ho facin– que retirin el projecte de llei del Govern i que treballem tots els grups en una ponència conjunta, com crec que hem pogut treballar en anteriors ocasions en aquest Parlament, sense que hi hagi hagut especials dificultats.

Bé, en el fons el que nosaltres pretenem és que es regulin criteris que introdueixin, doncs, principis com la bona governança, una garantia de la bona gestió dels recursos econòmics de què disposen les fundacions, i, per tant, entenem que és una llei necessària i oportuna.

Deixin-me, però, en els minuts que em queden, que faci referència al Projecte de llei del protectorat que ens presenta el Govern, que en termes generals és un text que estem oberts a discutir, perquè amb tota probabilitat la nostra esmena a la totalitat no prosperarà, però que entenem que estava justificada, aquesta esmena, per les raons que succintament ara els exposo.

El Govern ens ha exposat els objectius que persegueix amb aquest text que ens presenta avui, i per tal d'aconseguir aquests objectius el Govern articula un protectorat basat en criteris de llibertat, responsabilitat, flexibilitat i agilitat. Però, des del nostre punt de vista, la concreció d'aquests criteris en el text legal no acaba de preservar un equilibri adequat entre l'autonomia de funcionament de les entitats subjectes i l'acció protectora, de vetlla i de defensa de l'interès general, accions que han de ser la justificació i la raó de ser de l'organisme que és el protectorat.

El nostre grup, per posar-ne alguns exemples, sense voluntat exhaustiva, no veu com un encert que s'hagin exclòs de la condició d'informació rellevant, a l'article 6 del projecte, els comptes anuals de l'entitat; o que el Govern proposi un seguit de circumstàncies atenuants al règim sancionador i no en determini com a causes la transcendència econòmica i social de la infracció ni els perjudicis causats a les finalitats fundacionals, així com l'esmena de les deficiències causants de la infracció durant la tramitació de l'expedient sancionador, com..., és a dir, qüestions que tenen a veure amb l'article 33 del projecte.

O tampoc veiem com un encert la regulació concreta dels criteris a tenir en compte per considerar que dues entitats són vinculades, cosa que es contempla a l'article 15 del projecte.

Entenem que caldria incloure també el criteri del control efectiu que posi de manifest que les persones que conformen el patronat o que han fet aportacions patrimonials permanents participin de forma majoritària, més del 50 per cent, en ambdues entitats. És a dir, d'aquesta manera una entitat es consideraria vinculada a una altra quan una d'elles exercís o tingués la possibilitat d'exercir directament o indirectament el control sobre l'altra, diguem-ne, de manera anàloga.

I en el minut i vint segons que em resten faig una referència a la Proposició de llei del protectorat de les fundacions que presenta també el Grup Parlamentari Popular, per esmentar simplement que des del Grup Parlamentari Socialista no entenem com és que s'ha presentat una esmena a la totalitat amb relació a la nostra proposició de llei, quan en l'anterior legislatura el Partit Popular no ho va fer i el contingut que nosaltres presentem ara és exactament el mateix, i quan a més la seva proposició de llei està construïda –ho dic amb tota la modèstia– sobre la base de la nostra, amb una sèrie de matisos que justificarien potser una esme-

na a l'articulat, però entenem que no justifiquen en cap cas una esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la presentació de la Proposició de llei del protectorat de les fundacions i associacions d'utilitat pública...

Proposició de llei del protectorat de les fundacions i associacions d'utilitat pública (debat de totalitat) (tram. 202-00041/10)

...té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades... El temps no...? (*L'orador i la presidenta intervenen sense fer ús del micròfon.*) Molt bé. Abans que ningú s'esveri, eh?

El Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya ha presentat la Proposició de llei del protectorat envers les fundacions i les associacions d'utilitat pública. Aquest text normatiu el presentem a la cambra en el marc de les nostres funcions d'impuls de l'acció de govern. Aquests són uns textos –i ara ens estem referint a tots tres– que ja es van començar a treballar en l'anterior legislatura, i s'havia arribat a un nivell de concreció molt avançat. La convocatòria anticipada de les eleccions al Parlament de Catalunya va impossibilitar que es pogués aprovar aquest text normatiu.

Enteníem, doncs, des del nostre grup parlamentari, que calia, des de l'inici d'aquesta legislatura, posar immediatament fil a l'agulla, per no retardar més la tramitació d'aquests textos legislatius. Aquest text del Grup Parlamentari del Partit Popular va ser presentat el passat mes de juliol de l'any passat, de l'any 2013, i la tramitació parlamentària ha comportat que avui els vegem conjuntament amb el presentat, amb la proposició presentada pel Partit Socialista i amb el projecte de llei presentat pel Govern de la Generalitat.

El text normatiu que presenta el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya es fonamenta en les següents bases. En primer lloc, partint del dret d'associació, que és un dret fonamental recollit en la Constitució espanyola, per tant, la garantia de l'exercici d'aquest dret determina al nostre entendre quines funcions ha de tenir el protectorat. En segon lloc, la constatació de l'evolució del paper de les fundacions i les associacions d'utilitat pública a la nostra societat, una evolució molt positiva, en el sentit que el món de les fundacions està desenvolupant un important paper social i econòmic en la nostra societat; cal subratllar i posar en valor les finalitats d'interès general que desenvolupen aquestes entitats. En tercer lloc, la necessitat recíproca de les fundacions, per una banda, i dels ciutadans, per l'altra, que el suport que reben, ja sigui des de l'àmbit públic o des de l'àmbit privat,

i les funcions i activitats que desenvolupen es facin d'acord amb les finalitats fundacionals i amb respecte escrupolós per la llei. En quart lloc, el reconeixement de la naturalesa essencialment privada de la majoria d'aquestes entitats, la qual cosa comporta el necessari respecte a una gestió i un funcionament autònoms, que no pateixin un intervencionisme injustificat –i després m'hi referiré i podré donar resposta a les preguntes que ens feia el senyor Pedret, el diputat Pedret, el representant del Partit Socialista.

És evident també que aquests textos no s'escapen de les vivències que hem tingut a casa nostra en l'actuació de determinades fundacions; han estat casos colpidors i que no es poden tornar a repetir. Però alhora hem de ser conscients també que aquesta nova llei ha de donar resposta a tota la realitat del món fundacional català, que és molt diversa. Però en cap cas ens pot portar a confondre control i garantia del compliment dels fins fundacionals amb un intervencionisme mal entès i injustificat.

Des del Partit Popular partim del reconeixement que les fundacions treballen molt i bé; que la col·laboració des de l'àmbit públic les pot ajudar a complir per elles mateixes millor els seus fins fundacionals, i que només un petit percentatge requerirà la inspecció i la sanció per no fer bé les coses.

Avançant en la presentació de la proposició de llei presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, cal assenyalar que la regulació del protectorat continguda en el Codi civil es circumscriu a les disposicions bàsiques que determinen l'organització i l'àmbit d'actuació del protectorat, les seves funcions, les conseqüències derivades de l'incompliment del deure de presentació de comptes i el règim aplicable a la intervenció temporal, mentre no s'aprovi una llei específica del protectorat, en compliment d'allò que disposa la disposició transitòria quarta del llibre tercer del Codi civil de Catalunya. Es tracta ara de donar compliment a aquest mandat legislatiu d'establir el règim jurídic del protectorat, que li ha de permetre dur a terme les funcions que legalment té establertes d'acord amb la finalitat que inspira i justifica la seva existència.

L'estructura de la llei que nosaltres hem presentat s'organitza en trenta-un articles, agrupats en vuit capítols, més nou disposicions addicionals, una disposició derogatòria i tres disposicions finals.

El capítol primer estableix l'àmbit d'actuació i les finalitats del protectorat. En aquest sentit, el protectorat es caracteritza com la funció que duu a terme l'Administració per vetllar pel recte exercici del dret de fundació i pel manteniment dels requisits i les condicions que motivaren la declaració d'utilitat pública de les associacions.

Alhora, la llei declara explícitament que l'acció protectora es realitza amb ple respecte a l'autonomia de funcionament de les entitats compreses dins de l'àmbit subjectiu de l'aplicació. I en aquest sentit volem llegir literalment el que s'estableix en l'apartat tercer de l'article segon, on es diu: «El protectorat s'exerceix res-

pectant l'autonomia de funcionament de les fundacions i les associacions d'utilitat pública.»

El capítol segon de la nostra proposició regula el contingut i l'abast de les tradicionals funcions del protectorat respecte de les fundacions: la d'assessorament, la de foment i col·laboració, el registre i la supervisió i cautelars. Per nosaltres és important assenyalar el pes fonamental que han de tenir les funcions d'assessorament i de col·laboració del protectorat. Exercint d'una forma acurada aquestes funcions, assolirem que l'exercici del dret fundacional es desenvolupi de conformitat amb la legislació vigent.

Alhora, també és necessari fer referència amb un major detall a algunes de les funcions de supervisió i cautelars que corresponen al protectorat, i entre elles en volem destacar algunes. Per exemple, el fet de verificar que els recursos econòmics de la fundació s'apliquen conforme al que preveu la llei; vetllar perquè les fundacions actuïn amb criteris d'imparcialitat i no discriminació en la determinació dels beneficiaris; exercir l'acció d'impugnació d'acords, de decisions o actes contraris a la llei, als estatuts, o que lesionin l'interès de la fundació; requerir al patronat per tal que adopti les mesures corresponents per corregir les situacions d'incompliment previstes per les lleis, o exercir les funcions d'inspecció que estableixen les lleis vigents o, fins i tot, instar la intervenció temporal i exercir les accions judicials que puguin procedir d'acord amb la llei.

El capítol tercer de la nostra proposició regula la potestat inspectora del protectorat envers les fundacions determinant-ne l'abast, el contingut, les facultats i el procediment, com a elements de garantia dels subjectes inspeccionats i de seguretat jurídica per a tots els actors que hi intervenen i, entre altres supòsits, es fixen com a supòsit d'inspecció el fet de no presentar els comptes anuals de les fundacions i de les seves entitats vinculades; o realitzar operacions subjectes a autorització prèvia sense haver-la sol·licitat, o subjectes a declaració responsable sense haver-la adoptat i presentat prèviament; desatendre reiteradament els requeriments del protectorat; o mantenir una inactivitat continuada; o no destinar el percentatge establert per la llei al compliment de les finalitats fundacionals; o patir un deteriorament dels fons propis que incapaciti la fundació per a complir les finalitats fundacionals; o destinar recursos a despeses no relacionades amb l'objecte fundacional.

El capítol quart regula el règim sancionador aplicable a les infraccions i les sancions de caràcter administratiu en què puguin incórrer les fundacions. El capítol cinquè regula les funcions del protectorat respecte a les associacions d'utilitat pública. El capítol sisè fixa el règim jurídic dels actes del protectorat, determina la competència per resoldre els procediments en matèria de fundacions i d'associacions declarades d'utilitat pública i el règim de recursos d'impugnació dels actes del protectorat.

El capítol setè contempla les relacions del protectorat amb les anomenades entitats sense ànim de lucre vinculades a les fundacions i les associacions d'utili-

tat pública; defineix què s'entén per entitat vinculada als efectes d'allò que preveu la mateixa llei, tant pel que fa a l'obligació de comunicar l'acumulació dels càrrecs, com el deure de presentar els comptes de les entitats vinculades i de les dominants del grup; s'estableix l'obligació que les persones membres dels òrgans de govern i les persones amb funcions de direcció de les fundacions i les associacions d'utilitat pública que tinguin poder de decisió directament o indirecta en alguna entitat vinculada a aquestes han de comunicar aquesta circumstància al protectorat. I el capítol vuitè, finalment, regula les relacions de col·laboració entre el protectorat i les altres administracions amb competències de control i fiscalització de les fundacions, i entre aquell –el protectorat– i els notaris, tot fomentant l'ús de mitjans electrònics de consulta.

He volgut centrar la meua intervenció especialment en l'explicació del que ha estat la proposta presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I ara sí que, en els darrers minuts que em queden, em centraré a posicionar-me respecte als altres dos textos legislatius i satisfaré la curiositat del senyor Pedret en aquest sentit que ens interpellava.

Respecte a la proposició presentada pel Grup Socialista, malgrat que hi ha punts de trobada i que, per tant, cal posar en valor i cal també destacar, és cert que al final aquests dos textos, en què es diferencien? Doncs, segurament, en com veiem la societat un partit i l'altre, en el sentit que el nostre model parteix d'una confiança en el ciutadà i en la seva capacitat d'associar-se per assolir diferents finalitats socials. Per tant, nosaltres partim d'aquest exercici de confiança respecte al ciutadà. I, amb tot el respecte, eh?, és la nostra impressió després de llegir la seva proposició, creiem que la proposició del Grup Socialista parteix d'una concepció de la nostra societat que es caracteritza... Vostè deia: «No ens ho diguin.» Quan un ja parteix, en la seva intervenció, dient «no ens ho diguin, això», és perquè no està molt segur del que està dient, no? I ho lamento, i li ho hauré de dir, perquè parteix o es caracteritza per aquest intervencionisme que, al nostre parer, no està justificat, de l'Administració pública.

Per tant, des del Partit Popular defensem el control necessari, sí, control sí; garantir el compliment de les finalitats fundacionals, sí, ho defensem d'una forma intensa, però no l'intervencionisme que traspua el seu text. I hi ha elements en què nosaltres no compartim aquest intervencionisme i, per tant... (*Remor de veus.*) A vostè li costa de veure perquè comparteix aquest model de societat, però nosaltres, com que el contraposem, doncs, ho veiem molt clar. Per tant... Ara en parlarem –ara en parlarem. Per tant, des d'aquest punt de vista, aquesta és una de les principals diferències entre el que vostès han presentat i el que nosaltres hem presentat. I això ja vam manifestar-ho, no és nou. Vostè deia: «No ens acusin de...», perquè ja ho havíem fet. Ho havíem fet a la vuitena legislatura; ho havíem fet a la novena legislatura i ho tornem a fer avui, en la desena legislatura. Per tant, ja ho sabem, que els diríem això, perquè és el que hem defensat en tots aquests moments. I és legítim, que tinguem models de societat

diferents i que, per tant, puguem veure les coses diferents.

Respecte al projecte del Govern, cal reconèixer-ho, són dos textos molt similars. I, en aquest sentit, no és sorprenent, perquè, com el conseller ha reconegut –i li agraïm el reconeixement que ha fet de la tasca que hem fet des del nostre grup parlamentari–, doncs, hi ha un treball previ en l'anterior legislatura que ha permès anar treballant i anar concretant alguns aspectes en la mateixa direcció. Sí que és cert que respecte als treballs que es van fer en l'anterior legislatura hi han algunes modificacions que, segurament, són les que han estat incorporades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Però, en els seus trets bàsics, són dos textos molt similars.

Per això a nosaltres ens va sorprendre que es presentés una esmena a la totalitat. Pensàvem que seria una certa manca –i no s'ho prenguin malament– de cortesia parlamentària. Quan hi han dues coses tan similars, doncs, difícilment es pot veure aquesta diferència. Però, en aquest minut que ens queda, se'ns ha demanat que retiréssim l'esmena a la totalitat que nosaltres vam presentar al text de la proposició del Grup Socialista. Nosaltres estem disposats a fer-ho si la resta de grups ho fa, és a dir, si vostè, Convergència i Unió, retira les seves esmenes a la totalitat i el Grup Socialista retira la seva esmena a la totalitat, si això serveix en positiu, si serveix per avançar, si serveix per intentar fer un treball conjunt que permeti aprovar la millor llei possible en aquest àmbit per part del Parlament de Catalunya. Nosaltres estem disposats a fer-ho. No es tracta de mantindre una posició a ultrança, es tracta de dialogar i intentar arribar a acords. I, si això serveix, nosaltres estem disposats a fer-ho sempre que la resta ho faci.

El que nosaltres no farem són dues coses: és, com se'ns ha demanat, retirar el nostre text, ni demanar a ningú –i això va molt amb el que ha expressat el representant del Grup Socialista– que retiri el seu text, perquè seria tant com renunciar a les nostres funcions com a grup parlamentari. Jo no demano al Govern que retiri el seu text, jo no m'atreveixo a demanar al Grup Socialista que retiri el seu text. Jo el que m'atreveixo a dir és: escolti, si retirar l'esmena a la totalitat serveix per fomentar el diàleg, escolti, immediatament ho traiem, si tots ho fem igual. I el que proposem és no en negatiu, no retirin vostès, sinó en positiu, fem un procés i partim dels tres textos, perquè experiència, en aquesta cambra, en tenim, en aquest sentit. Jo ficaria el record –que el senyor Milà em podrà dir que sí–, per exemple, de les proposicions que es van fer sobre l'endeutament familiar. Vam partir de tres textos diferents, i el text final –si em permet l'expressió, que ningú se m'ofengui– no tenia res a veure amb els tres textos inicials en moltes coses. Perquè es va permetre un treball, un diàleg, i avançar molt més del que inicialment sortia.

Per tant, si els grups parlamentaris retiren l'esmena a la totalitat, nosaltres estem disposats a fer-ho. Jo no demanaria a ningú, ni ho demanem, que retirin els seus textos, i fem una crida que partim dels tres textos

per fer un treball conjunt, que crec que les condicions s'ho mereixen.

Gràcies, senyora presidenta, conseller, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, mirin, nosaltres avui ens trobem aquí en una bifurcació de tipus formal que no volem que vagi en detriment del que és més important, que és avançar en l'aprovació d'un text legislatiu necessari, imprescindible i que, com bé s'ha explicat, ja ve de lluny. En la nostra posició posarem per endavant la necessitat d'agilitat i d'eficiència, des del punt de vista legislatiu, d'aquest Parlament, per poder tenir aquest instrument com abans millor. És evident que en els tres textos hi han elements molt, molt concordants –molt concordants–, hi han poques discrepàncies, més enllà que en el tràmit d'esmenes algunes d'aquestes qüestions de discrepàncies es puguin incloure en el text articulat que presenta el Govern.

Nosaltres ja avancem que en alguns aspectes derivats de l'articulat proposat pel Partit Socialista, vinculat, bàsicament, a les garanties en la intervenció temporal de la fundació, per exemple, estem oberts, per via d'esmena, a millorar l'articulat de la proposta del Govern. Però el que no podem, tampoc, és perdre l'oportunitat de treballar ràpid, bé i ràpid. I és per això que entenem que seria bo –seria bo– poder aconseguir avui que aquesta proposta de llei es tramiti i que sigui a través de la ponència i de les esmenes que puguem incorporar els diversos grups alguns aspectes vinculats a l'articulat en els quals es pugui trobar més consens o es pugui millorar i, si més no, es pugui expressar la dissonància des del punt de vista ideològic de cada grup parlamentari.

És una llei, l'avantprojecte de llei del protectorat de les fundacions i de verificació de l'activitat de declaració d'activitat pública, com deia, imprescindible. Desenvolupa –i així es va avançar en el llibre tercer del Codi civil de Catalunya– un aspecte de seguretat jurídica molt necessari pel que fa a la realitat social de Catalunya. Per què? Perquè l'àmbit de fundacions i d'associacions ha anat creixent de forma important en sectors com el mateix tercer sector, l'àmbit de la cultura, l'àmbit de la salut, l'àmbit de l'educació o l'àmbit d'execució penal. Moltíssims dels serveis públics estan sent també exercits, des del punt de vista de la col·laboració entre el sector públic i sector privat, per aquestes entitats, fundacions i associacions. És per això que cal una regulació del protectorat i una regulació de verificació de garanties de regulació, de control, d'inspecció i també de sancions, en els casos que sigui necessari dirimir-se, de les activitats d'aquestes entitats, que, com deia, tenen una funció claríssima

d'utilitat pública i gestionen un interès general. Activitats que no són particulars, no estan en l'àmbit de la competència privada, sinó que han de ser tutelades des del punt de vista públic.

I això és plenament compatible, la creació d'aquest òrgan de supervisió d'aquestes entitats, amb una filosofia d'agilitat, de capacitat d'autoregulació i d'autoresponsabilitat d'aquest sector, sempre que entenguem que aquest equilibri entre l'autonomia de les mateixes fundacions i associacions i la necessitat d'un control per part de l'Administració no vagi mai en detriment ni de l'eficiència, ni de la legalitat ni de l'objectivitat. Sí, el protectorat és una figura de supervisió, i això no ha d'anar en detriment, en absolut, de la confiança en els sectors de la societat civil que s'han organitzat, històricament i d'una forma molt enriquidora, a la nostra societat civil catalana, per poder col·laborar i contribuir en l'àmbit de l'interès general, en tots els àmbits que he expressat anteriorment.

Autoresponsabilitat no implica necessitat d'afinar bé en les dinàmiques de control i, en aquest sentit, especialment, pel que fa al control de l'ús i de la destinació dels ajuts i subvencions públiques. Tampoc va en detriment, l'autoresponsabilitat, d'incloure una potestat sancionadora, com aquí s'ha inclòs en l'articulat, incloent una taxació clara entre infraccions molt greus, infraccions greus, infraccions lleus. Val a dir que algunes de les qüestions que estan taxades com a infraccions són aquelles a què es referia el portaveu del Partit Socialista, el senyor Pedret. És evident la necessitat de la publicació dels comptes; és evident que no fer-ho ha de ser sancionable, i això està expressament previst en l'articulat que se'ns presenta per part del Govern.

La necessitat de transparència, per a nosaltres, en l'articulat actual és un esment, diguem-ne, i una voluntat de bones pràctiques, i per això fem confiança, molt, en la llei de transparència que haurà de sortir d'aquest Parlament properament, per creuar, des del punt de vista legislatiu, les exigències amb relació a aquest àmbit, que puguin vincular també aquestes fundacions i aquestes associacions, perquè és necessari que la transparència vagi molt més enllà de les paraules i de codis de bones pràctiques o de bona conducta, i siguin directament exigibles des del punt de vista jurídic i des del punt de vista administratiu. Per tant, en aquest sentit, creiem que, encara que en aquesta llei no s'hi abundi més des del punt de vista de l'obligatorietat tassada de la transparència en els diversos àmbits, haurà de ser complementada, i no cal reiteració normativa, amb la Llei de transparència, i així ens consta que s'està fent a la penòncia.

D'altra banda, la necessitat també de fer esment aquí... Aquesta no serà una llei aïllada. És a dir, la necessitat de propulsar el control, a través del protectorat i de l'organisme competent del Departament de Justícia, de les fundacions i de les associacions d'utilitat pública no està aïllada de l'actual ordenament jurídic, i ja tenim també tutela de les persones jurídiques, inclús en l'àmbit penal, més enllà del mateix Codi civil català. Per tant, aquí parlem de la necessitat d'ubicar aquest text en el marc actual normatiu, on, sobretot a partir de la reforma del 2010, també en l'àmbit penal,

sabem que hi ha un alt nivell d'exigència des del punt de vista del compliment de les normes per part dels responsables d'aquestes entitats.

I és per això que creiem que, tot i ser millorable, el text que s'ha presentat és força complet. Hi ha hagut una feina important, i jo crec que això és com a conseqüència del llegat legislatiu que s'ha heretat de la feina feta amb anterioritat i de la feina que s'ha fet ara. Hi ha hagut una bona feina tecnicojurídica, en la redacció d'aquest projecte. Ens sembla que és així; la mateixa exposició de motius ho posa de manifest. I comparant els textos que es presenten per part dels dos grups, el Partit Popular i el Partit Socialista de Catalunya, veiem que són plenament complementaris. I, per tant, no entenem que hàgim avui de trobar-nos aquí en un atzucac que representi un retard en la tramitació d'aquesta llei.

És per això que nosaltres ens posicionem en el sentit de donar suport a la tramitació i oposar-nos a l'esmena a la proposta presentada pel Govern, entenent que s'hauran d'incloure en aquesta tramitació, com el tràmit legislatiu garanteix inexcusablement, les aportacions fetes pels altres dos grups parlamentaris en les seves propostes d'articulat. I, per tant, en aquest sentit, la nostra intenció és donar la possibilitat d'aquesta llum verda per a la tramitació d'aquest avantprojecte de llei.

És també important destacar la necessitat de cara a la ciutadania i a aquests sectors, a què em torno a referir: parlem del tercer sector, parlem de l'àmbit de la salut, parlem de l'àmbit de l'educació, parlem de l'àmbit de la cultura, parlem de l'àmbit de l'execució penal, parlem també de l'àmbit de l'esport. Hi han moltíssims operadors que esperen aquesta llei, moltíssims operadors que busquen seguretat jurídica, moltíssims operadors i persones físiques que contribueixen també al finançament d'aquestes fundacions i associacions que volen saber quin és el marc legal vigent a Catalunya en aquesta matèria. I és per això que ho hem de fer ràpid. No podem tornar a caure en una dinàmica de retard en benefici de consensos que ja existeixen.

Per tant, aplicant el sentit comú, que jo crec que és una bona eina també legislativa, entenem que avui hi han motius suficients per poder convergir en la tramitació d'aquest avantprojecte i poder facilitar en tot cas que les aportacions que es facin des dels altres articulats que s'han proposat avui puguin, en forma d'esmenes, ser incloses i ser votades.

Rigor, claredat legislativa, celeritat i, sobretot, eficiència de cara a la societat civil catalana, especialment a les fundacions i a les associacions, que estan també necessitades d'una eina com aquesta.

Mirin, són temps de certes dificultats entre la convivència del públic i el privat. És molt recomanable tenir un sistema jurídic que garanteixi uns paràmetres de seguretat jurídica que no aboquin en el sistema penal situacions que han d'haver estat previstes i que han d'haver estat controlades, regulades i diagnosticades abans que això arribi a jurisdiccions com la penal mateix.

I, per tant, aquesta és una llei que canvia la cultura jurídica d'actuació de les fundacions i de les associacions en el futur; canvia també la cultura jurídica de la mateixa Administració, que s'ha d'implicar d'una forma molt més intensa i molt més activa en el seguiment de les activitats d'aquestes entitats d'utilitat pública. I això passarà per, evidentment, una dinàmica de renovació de responsabilitats mútues des de l'àmbit públic i també des de l'àmbit privat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el diputat Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, hauria de semblar que el que parlem avui és un tema aparentment avorrit, i, de fet, per la formalitat pot semblar-ho, no? El protectorat de les fundacions.

Però val la pena dedicar cinc minuts a fer una mica d'història política de què passa amb les fundacions i què passa amb el protectorat a Catalunya, no? Ja s'hi ha fet alguna referència, a la història que arrosseguem al voltant d'aquest tema.

Mireu, el tema de les fundacions a Catalunya és important, i que l'abordem també en el tema del protectorat, per un doble aspecte. Un de positiu, molt positiu, que s'ha destacat aquí i que des d'Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Unida volem ressaltar, que és la riquesa del teixit fundacional del país, que en definitiva el que fa és que la societat civil s'impliqui en l'assoliment d'objectius d'interès general al servei de la societat; s'ha dit: en l'àmbit esportiu, cultural, sanitari, assistencial, de tota mena. I això és bo i està consolidat en el temps. I va ser objecte de debat en el moment que vam fer el llibre tercer del Codi civil de Catalunya, que és el relatiu a les persones jurídiques, la Llei 4/2008. Es va partir en aquell moment, és una llei que va fer el Govern catalanista i d'esquerres en aquell moment..., de dir: «Tenim un model consolidat, i cal exigir que tingui gruix, aquest teixit fundacional, que tingui un gruix suficient per atendre realment els objectius d'interès general, i que no siguin petites fundacions que el que busquen són també interessos legítims d'una persona particular, o interessos fins i tot vinculats de tipus patrimonial que haurien de trobar la ubicació en un altre àmbit.» Allà es va dir que calia tenir immediatament la Llei del protectorat per aplicar pràcticament la supervisió, la dinamització, la seguretat jurídica.

Va fer malament, al nostre entendre, l'anterior Govern de Convergència i Unió quan va venir aquí la consellera Pilar Fernández Bozal i ens va presentar el Projecte de Llei –aquí s'ha dit, al novembre del 2011– de la Llei 7/2012, en què primer passava per davant modificar al cap de tres anys el llibre tercer per rebobinar tot allò que a Convergència i Unió no li havia agradat

del tema de les fundacions abans de presentar, o de presentar simultàniament, el protectorat, cosa que sí que va fer el Grup Parlamentari Socialista, i nosaltres ens en vam felicitar. I aquí vull tenir un record per a l'Agnès Pardell, la diputada, bona amiga i magnífica jurista, que ho va treballar molt bé. I es va admetre a tràmit –es va admetre a tràmit–, aquesta proposició socialista, que es va tramitar simultàniament, encara que en paral·lel, a la modificació del llibre tercer, per plasmar la voluntat que el Govern va expressar que en absolut estava en contra que també hi hagués la Llei del protectorat.

Per tant, tenim aquest aspecte positiu, però tenim també un aspecte de preocupació política, que és que les fundacions a Catalunya, darrerament, i per circumstàncies molt concretes, han estat objecte d'un interès polític que no haurien de tenir. Parlem de la fundació del Palau de la Música; parlem de la Fundació CatDem; de les fundacions vinculades als partits polítics; parlem també de problemàtiques com la fundació del Sant Pau, que allà sí que es va veure la falta que hi hagués uns bons mecanismes, diguin-ne d'intervenció, diguin-ne de supervisió, però quan estan en joc centenars de milions d'euros i centenars de llocs de treball a través d'una fundació val la pena que l'Administració pública tingui organismes importants per poder intervenir, per poder controlar.

Per tant, necessitem parlar de les fundacions per ajudar en el 99,9 per cent dels aspectes positius que tenen, però també per intentar posar fre a aquestes derives negatives, a vegades per voluntat política i a vegades simplement per manca d'instruments o per dificultats econòmiques, que poden tenir també determinades fundacions. I no parlem d'alguns casos que van haver-hi ja més històrics de fundacions utilitzades per a fins, diguem-ne, perversos o inadequats, o per especular.

Tot això es va plasmar, i aquí s'ha dit i ho vull recordar. Precisament al voltant del debat del cas Palau, es va aprovar una resolució en aquest Parlament, que ja ha citat també el senyor Pedret, del Grup Socialista, en què s'instava a presentar el Projecte de Llei del protectorat l'any 2010. Bé, quan el 2011 va decaure com a conseqüència de les eleccions es va tornar a presentar aquest nou projecte per part del Grup Socialista, i vàrem treballar molt; vam treballar molt, en aquest període, a partir de les esmenes. I es va produir un fenomen que jo vull agrair al senyor Pere Calbó que ho hagi explicat ara, perquè va ser molt significatiu. Hi havia un treball conjunt, perquè estàvem també amb un govern en minoria de Convergència i Unió, però de què aleshores l'aliat era el Partit Popular. I, com ha dit molt bé el senyor Pere Calbó, a partir de la coincidència sobre el model de societat –això ens ho guardarem perquè és molt bonic poder-ho explicar– entre Convergència i Unió i el PP, van presentar-nos tot un seguit d'esmenes que van anar configurant ja la llei, amb alguna certa confrontació amb la resta de grups, en què hi havia també Esquerra Republicana de Catalunya defensant un altre tipus de model de societat; sense que arribés la sang al riu, és a dir, amb els matisos que avui i després apareixeran en el debat que vàrem tenir.

Però és cert, hi havia això. I ara hem canviat de parella de ball. No ho sé, si abans era un tango, això deu ser un vals, eh?, i ara estem amb el canvi d'aliances i ens trobem amb aquests tres projectes aquí damunt.

Mireu, nosaltres, des del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, tenint el debat que hi ha hagut, i amb la coincidència que tots tenim que això s'ha de regular, i s'ha de regular bé, i hi hem de trobar els matisos pertinents, creiem –en aquest cas coincideixo amb el senyor Pere Calbó– que ja hem tingut altres experiències aquí que no retarden, senyora Calvet, en absolut la tramitació. És més que res simbòlic. Seria dir: «Escolteu, tots retirem les esmenes a la totalitat.» Nosaltres no n'hem fet cap, tot i que tenim molt costum, perquè ens hi porten el cos i les ganes, de presentar esmenes a la totalitat als projectes del Partit Popular, però vam creure que en aquest tema era important que treballéssim tots plegats i que arribéssim a acords.

Per tant, seria fer això, com vam fer, efectivament, amb la Proposició de llei de la dació en pagament i de segona oportunitat. Això no vol dir constituir formalment..., és a dir, retirar-ho tot, constituir una ponència conjunta, tornar a iniciar el tràmit, sinó que simplement es constitueix una ponència. Fins i tot, ens podem estalviar, si tots hi arribéssim d'acord, les compareixences, o fer-les molt reduïdes, perquè ja les vam fer, perquè a més tenim ja un treball d'esmenes molt important, i esmenes transaccionals que el lletrat, el senyor Pere Sol, segur que ens podria facilitar. És a dir, en el sentit de la celeritat, de la simplificació i d'arribar a consensos, estic segur que ho podríem fer. Hi hauria aquest element, ho repeteixo, més simbòlic que res, de dir: «La voluntat és arribar a aprovar aquesta llei», com la majoria de la legislació civil..., de fer-la per consens en aquest Parlament, per la importància que té el desenvolupament del dret civil català com a estructura si no d'estat com a mínim sí de la identitat del nostre país.

Nosaltres, doncs, en aquest sentit, voldríem insistir en aquests aspectes. Creiem que no es tracta d'intervencionisme sí o d'intervencionisme no, sinó de garantir que aquestes fundacions facin la seva funció. I les coses que els demana el patronat, algunes s'han insinuat. Però, què vol dir? Simplement hem de garantir que es compleixi la voluntat fundacional de la persona, o de les persones, o de les entitats, que hi han posat uns recursos públics per a una finalitat d'interès general. Que es faci un bon ús dels recursos. Pensem que les fundacions reben moltes subvencions públiques i que fan molts serveis de tipus social en conveni amb la Generalitat o amb altres administracions locals o territorials. Per tant, és bo que es controli què en fan. Què passa amb les donacions i aportacions que reben. La gent dóna diners a les fundacions sanitàries, assistencials, etcètera. La transparència, doncs, en aquest cas, no és intervencionisme. És garantir que la gent tindrà la satisfacció que els seus diners han anat a fi de bé. Que es distribueixin els càrrecs evitant acumulacions. Evitem també, com ha passat alguna vegada, ja he dit que excepcionalment, que les fundacions es converteixin en la forma d'obviar determinada legis-

lació patrimonial per constituir patrimonis al servei d'interessos particulars..., que no és la fundació, el que haurien de tenir, això havia passat molt a Catalunya..., que acaben convertint uns patrimonis separats per a determinades finalitats, a vegades fins i tot bones, al voltant de persones amb discapacitat, etcètera. Però, afortunadament, avui, ja, el llibre segon, de la persona, dóna moltes possibilitats per constituir aquests patrimonis separats, patrimonis protegits, etcètera.

És a dir, creiem que en definitiva cal posar les fundacions com el que són, com un instrument de participació ciutadana en l'assoliment de finalitats d'interès general; que hi hem d'aconseguir la màxima transparència; que hem d'anar al màxim de de pressa; que hem d'evitar que hi tornin a haver CatDems, que hi tornin a haver palaus de la música catalana en la forma que han anat, que no tornin a haver-hi les fundacions també d'Unió Democràtica utilitzades de forma espúria per obtenir subvencions, i que assolim aquests objectius d'interès general, de simplificació, de transparència, d'interès general, que a tots ens interessin.

I és en aquest sentit que nosaltres diríem: «Votarem en contra» –si és que no les retiren– «de l'admissió de totes les esmenes a la totalitat», àdhuc a la del PP –espero que el senyor Pere Calbó això ho apreciï. Perquè creiem que el que s'hauria de fer és el que he dit anteriorment: acceptem-les totes a tràmit, treballlem amb criteris –amb criteris–, ho dic perquè s'ha de ser molt precís, tipus ponència conjunta, que vol dir..., per exemple, segurament acabarem agafant el projecte del Govern, possiblement, i a partir d'aquí hi anem afegint i traient, acordem simplificar els tràmits de compareixences o no fer-ho, si és que ho considerem oportú, o reduir-ho al mínim, perquè fa dos anys, encara no, que les vam fer, i traïem aquest projecte d'una vegada per totes abans no decaigui la legislatura. Perquè aquest dematí aquí s'ha preguntat. Només faltaria que arribéssim al novembre i no tinguéssim aquest projecte, i els que vinguin en una altra legislatura –aquesta, segur que ja no hi seré–, en aquella futura legislatura, hagin de tornar a reproduir aquest debat d'avui per quarta vegada. Ja seria massa.

Gràcies, senyora presidenta, senyors consellers, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Consellers*, diputadas, diputados, el Grupo Parlamentario de Ciudadanos es favorable a la tramitación de una ley que regule el protectorado de las fundaciones y de las asociaciones de utilidad pública. Por eso, no interpusimos ninguna enmienda a la totalidad a ninguna de las tres propuestas presentadas y que hoy se debaten, y por tanto votaremos en contra de las tres enmiendas a la totalidad. Porque nos parece adecuado que estas tres propuestas se tramiten como una ponencia conjunta. Y ello, ¿por qué?

Pues porque los tres documentos que se presentan hoy a votación parten de un trabajo intenso de comparaciones y de trabajos de la ponencia que se han realizado por parte de todos los grupos que participamos en la anterior legislatura, y porque nos parece que una reforma del Código civil en una materia tan importante como es la regulación de las fundaciones y de las asociaciones de utilidad pública debe contar con un consenso importante de los grupos parlamentarios.

Dicho esto, creo que los tres proponentes, ayudados por los demás grupos, deberían hacer tabla rasa y hacer una ley corta y clara, pues lo que no nos parece una técnica legislativa adecuada es que se presente una ley que parece un reglamento, desde nuestro punto de vista, largo y farragoso, con multitud de precisiones, ya que, al final, de tanta precisión lo que se consigue es abarcar menos.

Por eso, nosotros esperamos de este trabajo parlamentario que tenemos por delante, sea cual sea el resultado de esta votación..., y me uno a la solicitud del diputado Milà de que se haga una ley rápida; que se haga rápido, porque ya hay mucho trabajo hecho, y que se entienda, y que abarque lo suficiente, en la línea que..., ahora estableceremos cuáles son, como dicen en terminología al uso, las «líneas rojas» de Ciutadans.

Nosotros comprendemos que este proyecto de ley, así como las proposiciones de ley presentadas por el Grupo Socialista y por el Partido Popular, viene influido, lastrado, por los sucesos del caso Palau, más recientemente del caso sobre el Hospital de San Pablo, y que por ello se intente, a base de legislar..., o sea, evidentemente, que se tenía que legislar, pero estas leyes que se han presentado han sido fruto, precisamente..., para intentar arreglar lo que pasó en el caso Palau, el desfallo del caso Palau. Y nosotros creemos que ya había legislación preexistente, y que la hay, y que ahora, además, va a haber más con la Ley de la transparencia, y que se tiene que contar con la legislación que hay y no crear más que pueda luego dar lugar a confusión.

En Ciutadans, en todas las tomas de posición al respecto de la regulación de las asociaciones y fundaciones, y que volvemos a reiterar, ya establecimos las condiciones irrenunciables para el cambio legislativo que se propuso en su momento y que se propone ahora. Y en definitiva lo que queremos transmitir es que lo que quiere Ciutadans es que la ley que vaya a regular las fundaciones y asociaciones de interés público..., son la transparencia..., o sea que existan como elementos esenciales la transparencia, la seguridad jurídica y el control para que se utilice bien esta figura jurídica, la de la fundación, tan arraigada en Cataluña, y que actualmente, en la mayoría de los casos, ejercen un papel insustituible en la sociedad catalana, dado que en muchas ocasiones estas fundaciones van a donde no llega la Administración: en el ámbito social, en el cultural, en el sanitario; entre otros, por ser los más relevantes.

También nos parece que la simplificación administrativa se impone, pero siempre que esta simplificación —como es la declaración responsable, con la que estuvimos de acuerdo y seguimos de acuerdo— no suponga

en ningún caso la rebaja de los controles para asegurar un correcto funcionamiento y cumplimiento de los fines fundacionales.

Por ello, nos parece que se tienen que introducir una serie de cautelas en cuanto a enajenación de bienes de estas fundaciones o en todo lo que respecte a autocontratación.

También nos parece importante y positivo, dentro del apartado de simplificaciones administrativas, la utilización de los medios telemáticos y la necesidad de la presentación de la documentación en la ventanilla única de la Generalitat. Nos parece un adelanto. Nos parece que las empresas, las asociaciones, las fundaciones, se deben ir acostumbrando a utilizar la ventanilla única, porque muchas veces se reclama, pero luego no estamos en disposición de, efectivamente, hacerla funcionar.

En este sentido, y en la tramitación del proyecto, nuestras enmiendas y nuestro trabajo se basarán, básicamente, en fortalecer en primer lugar la seguridad jurídica y la transparencia, y el control, para evitar precisamente que se vuelvan a repetir situaciones no deseadas y que están en la memoria de todos, como ya hemos dicho, y que tanto y tanto han perjudicado a todas aquellas fundaciones que han venido desarrollando su trabajo y vocación de servicio público con total corrección, que son la mayoría de las asociaciones de interés público y de fundaciones que trabajan en Cataluña, o catalanas.

Por todos estos motivos —y ya termino—, votaremos en contra de las tres enmiendas a la totalidad presentadas y aportaremos nuestras enmiendas cuando las iniciativas legislativas se tramiten en este Parlament.

Muchas gracias, presidenta, diputados, diputadas, *conseller*.

La vicepresidenta primera

Per fixar la seva posició, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bé, bon dia. Per fixar el posicionament de la CUP - Alternativa d'Esquerres. Nosaltres votarem a favor de les esmenes a la totalitat. Per tant, en contra del projecte i les dues proposicions de llei sobre el protectorat.

Bé, els posicionaments jo crec que són bastant clars. Farem d'inici un repàs sobre què és teòricament la figura del protectorat i quines funcions clàssiques teòriques té atribuïdes, perquè entenem que és la clau per a explicar quin és el nostre desacord amb els projectes que tenim sobre la taula, siguin del signe que siguin.

Un repàs del que és teòricament el protectorat ens diu que, teòricament, o així està definit, és un òrgan la naturalesa pública del qual la dona el fet que està destinat a garantir que es compleixi la finalitat per a la qual es va crear la fundació, no? És a dir, el que justifica la seua existència pública és el fet que s'hagi de controlar, entre altres, que es destini un 70 per cent

de les rendes anuals a les finalitats d'interès general i que a més a més es preservi la voluntat del fundador. Per tant..., i va més enllà: les intervencions públiques en aquest sentit no només han d'anar destinades al fet que es preservi l'interès general, com sembla lògic, si no a més a més al fet que hi hagi una correcta aplicació dels beneficis fiscals. I, per tant, unit als beneficis fiscals, queda de manera, entenem nosaltres, directament relacionada que es persegueixi finalment aquest interès general.

Doncs bé: quines són les funcions típiques, clàssiques, que s'han atribuït al protectorat? Doncs les funcions d'assessorament, les funcions de foment i les funcions de verificació del compliment de les finalitats d'interès general. I què ha passat, llavors, no? Com és que aquestes funcions, que teòricament són bastant clares i que tenen una incidència directa en la determinació de què és la voluntat del fundador i de què és allò que respon o no a l'interès general..., com han anat degradant el protectorat, com l'han anat degradant a una mera figura decorativa que no té cap potestat de control, que a més a més no exerceix tampoc tasques fiscalitzadores i que s'ha degradat fins a una mera figura formal? Tant és així que hem tingut casos de les fundacions... Aquí s'ha anomenat el cas Palau; jo hi incidiré, ara. Però n'hi han hagut moltes altres, encara n'hi han altres que està en entredit que administrin el patrimoni no només d'acord amb les voluntats del seu fundador, sinó seguint l'interès general.

Com dèiem, o com s'ha dit, aquesta voluntat de posar sobre la taula aquestes proposicions de llei pot respondre al fet que esclatés el desfalc de la fundació de l'Orfeó Català. No és sinó simptomàtic del fet que alguna cosa no funciona que la Sindicatura de Comptes el 2002 advertís de les irregularitats de la fundació i que l'administració competent no actués. No és de més el fet que això s'hagi destapat mitjançant una querrela judicial i no pas mitjançant les funcions d'inspecció i control, que són teòricament pròpies, atribuïdes als protectorats de les fundacions.

Per tant, si veiem qui mana en les fundacions o qui mana en les associacions, veiem que hi ha una diferència claríssima: així com en les associacions hi ha l'assemblea de socis, que pot decidir sobre el control de l'entitat, el protectorat, i per tant els patrons, són un òrgan aglutinador de funcions que en cap cas tenen personalitat jurídica pròpia, que els permetria actuar com nosaltres entenem que han d'actuar, amb aquestes propietats d'inspecció, control i prevenció.

Per tant, podem dir, o nosaltres diem, que, de l'anàlisi que hem fet de les legislacions anteriors, el protectorat mai ha disposat de mecanismes per impedir i castigar les infraccions, que no ha disposat de potestats executives i sancionadores i que rarament ha actuat judicialment contra aquelles fundacions que han desobeït el seguiment de l'interès general.

Dèiem que la manca de control públic de les fundacions no ve d'ara, ve de lluny, i ens hem de remuntar a la llei de 2001, que ja contenia alguns errors, i que la llei de 2008 pretenia solucionar i que no va solucionar. No només això, sinó que va empitjorar. Hem de fer un

esment, pel nefast error que suposa des del nostre punt de vista, del fet que la legislació de 2008 canviés el fet que el protectorat hagués d'aprovar els actes dispositius pel fet que només en tingués coneixement per part d'una comunicació trenta dies després que l'acte dispositiu s'hagués dut a terme. Això suposa una rebaixa en les potestats d'inspecció i control grandíssima. A part, la llei de 2008 tornava a incidir en el fet de no dotar de personalitat jurídica pròpia el protectorat, cosa que de nou incidia en el fet de deixar-lo com un mer òrgan simbòlic. Per últim, aquesta llei sí que incorporava la potestat inspectora. No la desenvolupava, cosa que en teoria s'ha intentat amb aquestes propostes.

S'ha parlat de la importància que suposa tramitar la llei ara, no només pel creixement exponencial que han suposat les fundacions, que quasi s'han duplicat des de 2010 fins ara, sinó pel fet que les fundacions, bàsicament, sempre són actores econòmiques, i per tant han d'estar, entenem nosaltres, sotmeses a una regulació, no només de transparència, sinó de control i adequació a la finalitat per a la qual..., les regula, que és seguir, com hem dit, la voluntat del fundador i l'interès general.

El Codi civil recollia en termes generals les funcions del protectorat, etcètera, però no les desplegava. Les havien de desplegar aquestes lleis. Doncs, si veiem què han fet aquestes lleis i per què nosaltres no hi donarem suport..., entenem que no s'han corregit tots aquells elements clau que permetrien que bé, que el protectorat exercís les funcions que li pertocaven i no fos un simple titella, una simple, una mera pantalla per a no actuar.

La primera és la definició del protectorat; cap de les tres propostes concep el protectorat com nosaltres entenem que s'ha de concebre, que és com un òrgan amb personalitat administrativa pròpia, i, per tant, es manté la definició de la Llei 4/2008, en la qual és una amalgama de funcions que no se sap massa bé qui és responsable de què.

Respecte a les funcions del protectorat, es segueix amb unes funcions que són simbòliques i que estan totalment mancades de la significació del control; així es parla d'assessorament, foment i col·laboració i registre.

Pel que fa a la inspecció, cosa amb què sí que d'alguna manera podíem estar d'acord, veiem que s'han incorporat, doncs, algunes causes d'inspecció. El Partit Popular incorpora les mateixes; el PSC n'incorpora dues de noves, i Convergència i Unió, tres. Les valorem positivament, però entenem que la reflexió no només ha d'anar al fet que s'incorporen causes d'inspecció, sinó al fet que la inspecció, doncs, obliui l'actuació, perquè, per moltes tasques inspectores que es facin i per molt que es detecten, en les tasques d'inspecció, irregularitats, si no s'obliga després a una actuació posterior, de res val finalment aquesta tasca.

D'altra banda, entenem que no s'ha tipificat l'autorització prèvia amb caràcter general. És a dir, allò que suposava..., l'error que suposava la legislació del 2008 respecte a la de 2001, que era mancar de l'aprovació prèvia dels actes dispositius, no s'ha corregit en aques-

ta llei, no es regula de manera unitària i sistemàtica, i, de nou, segueix sent a l'arbitri, doncs, i, per tant, una decisió sense control.

D'altra banda, entenem que se rebaixa l'accés als locals de les fundacions en l'exercici de la potestat d'inspecció, i això perquè remet..., bé, és una qüestió tècnica que remet a la llei del 82 sobre les fundacions privades, i per nosaltres sí que era un bon moment per a també ampliar la inspecció als locals i ampliar, com hem dit, aquestes tasques d'inspecció i control.

Bé, finalment, crec que queda bastant clar per què el nostre no-recolzament; el nostre no-recolzament és perquè entenem que abans d'arribar a la sanció hi han unes activitats de control i fiscalització prèvies que són exactament igual d'importants, que, abans d'arribar a prevenir..., a actuar sobre els danys, hi ha la possibilitat d'eliminar els riscos. I l'eliminació dels riscos es fa amb una feina clara i amb potestat regulada de control i d'inspecció, cosa que entenem que manca en totes tres propostes.

I, en definitiva, entenem, doncs, que s'ha desaprofitat l'oportunitat per atorgar una bateria de competències que hauria fet, d'alguna manera, més segura l'actuació jurídica dels agents en les activitats econòmiques, que hauria eliminat els riscos, com diem, i que hauria sobretot eliminat la possibilitat de qualsevol trencadissa, considerant que, com he dit, les fundacions han viscut amb unes legislacions bastant laxes i que el dia que aquestes inspeccions comencin a agafar-se seriosament donaran alguns resultats judicials que entenem nosaltres que no seran de bon grat per a la majoria dels agents.

En tot cas, aquest projecte és veritat que fa tard, no?; en teoria, fa cinc anys tard, des de..., bé, quatre anys i escaig, des de 2009, però que, per al que servirà, tal com està a sobre la taula, entenem que encara podria fer molt més tard.

Per tant, la nostra reflexió és de cara que realment es reconsideri aquesta valoració que s'ha fet sobre el protectorat i que, doncs, el protectorat serveixi per al que ha de servir, com les seues funcions teòriques li atribueixen, que és el control, per tant, i la persecució dels objectius d'interès general.

Perquè, finalment, estem acostumats una mica a voler curar sense prevenir. No ho sabem, per què; entenem que perquè consideren que és molt més rendible. A nosaltres ens agradaria poder curar; és a dir, posar a sobre la taula les potestats per a poder prevenir els casos de trencadisses, els casos de riscos, els casos de mala actuació, els casos de frau, els casos d'evasió fiscal, els casos de desfalc o de derivació de fons de les fundacions als patrimonis privats, i, en cas que es cometin, sí inspeccionar-los i sí poder actuar sobre ells.

Res més.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la diputada Elena Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputats, companys, públic que ens acompanyeu, ciutadans de Catalunya, si n'hi ha algun que ens està mirant en aquest moment, desitjar-vos a tots un bon dia. Estem en un bon dia perquè estem intentant tirar cap endavant un important aspecte d'aquest país com és els protectorats de les fundacions. Els meus companys han intentat explicar, crec que força bé, què és el que fa el protectorat. El protectorat és un òrgan de l'Administració que tutela, vetlla, controla les fundacions. I això és el que vol regular aquesta llei.

Aquesta llei també vol regular l'òrgan que controlarà les associacions d'utilitat pública, que són aquelles associacions que estan declarades d'interès general perquè busquen el servei públic, busquen, amb finalitat no lucrativa, sinó totalment *gratis et amore*, podríem dir, que les coses funcionen millor en la societat, i, juntament amb les fundacions, completen aquells forats als quals l'Administració, malgrat la seva vis extensiva, no pot arribar perquè no és omnipotent.

Aleshores, des d'aquesta òptica, assenyalar que les fundacions i les associacions juguen un paper importantíssim a casa nostra, que Catalunya és riquíssima en història de fundacions i d'associacions, que les fundacions representen el 0,6 per cent del PIB, que les fundacions donen lloc a treballs directes de més de 12 milions de persones; estem parlant de no poca cosa.

L'Administració, el Govern, els diputats, de qualsevol color polític, han de vetllar –i crec que aquest és el cas de Convergència i Unió, perquè així ho ha demostrat reiteradament– perquè les fundacions i les associacions puguin tirar cap endavant, amb la confiança de l'Administració, també amb el seu suport, amb la seva tutela i amb el seu control.

Aleshores, assenyalar –i aquí per als que ens hagin anat seguint, si és que hi ha algú que li agrada fer aquests seguiments– que hi ha una història aquí una mica difícil d'entendre, i crec que ha quedat de relleu per les exposicions que ens han fet els meus companys diputats. Tenim i estem tramitant conjuntament un projecte de llei del Govern, per tant, presentat per Convergència i Unió, i dos proposicions de llei, una proposició de llei del Partit Socialista i una altra del Partit Popular, que totes tres intenten regular el mateix tema des d'angles diferents. Aquí hi han entrecreuades una sèrie d'esmenes a la totalitat, que els uns hem presentat a uns altres. Però això no es fa perquè hi hagi un canvi de música senzillament i ara ballem un vals i després un tango; això, senyor Milà, és simplificar molt, perquè la vida sí que és un tango, però cal ballar-la i el ritme va canviant i les coses canvien molt. Però el que importa és el perquè de les coses; per què el Govern considera que aquest és el projecte que ha de tirar cap endavant; per què el grup que li dóna suport al Govern i els que després ens recolzaran faran que tiri el projecte del Govern cap endavant, i presentem esmenes a la totalitat a les altres dos propostes, i amb això no estem dient «no volem comptar amb vostès», els estem dient: «No, el nostre projecte,

el projecte que nosaltres fem nostre com a grup parlamentari, és molt millor.» Per què? Ara ho explicaré.

No han dit mentides, quan han explicat la història –jo l’he viscut en primera persona des del principi–, però sí que n’han omès algunes parts. Intentaré completar-la, perquè es pugui entendre per què creiem que val la pena recolzar la iniciativa del Govern, que farien bé vostès de retirar les seves propostes en virtut d’aquesta iniciativa, i això és per criteris d’agilitat i d’eficàcia, com s’ha dit des d’Esquerra Republicana, però també perquè el projecte del Govern és el més ben treballat i el que s’adequa més a la normativa vigent.

Començo a explicar la història sencera. És veritat, com ha dit el diputat socialista, que vam presentar una proposta en el segon tripartit, any 2010, una proposta de regulació del protectorat. És veritat que Convergència i Unió no va presentar esmena a la totalitat. Per què? Perquè, com ha sigut sempre voluntat d’aquest grup parlamentari, hem recolzat tot allò que fa avançar el dret civil català. Vostès estaven en el Govern amb una majoria, havien presentat una llei de fundacions que donava lloc al llibre tercer, i el protectorat és la conseqüència de la llei de fundacions. La regulació substantiva es troba en el Codi civil. La llei del protectorat extreu un òrgan d’aquesta llei i diu com farà el control. Molt bé. Nosaltres podíem entrar esmenes en la seva proposta, com així vam preparar. Va acabar la legislatura, va decaure la seva proposta.

Anem al primer Govern de Convergència i Unió. Vostès agafen aquell projecte que tenien preparat com a govern i ens el tornen a portar tal qual. I dóna la casualitat, i això és el que vostè no ha explicat, ni ho ha explicat ningú altre, que el mateix dia que es va presentar la seva proposta es presentava la modificació del llibre tercer, de fundacions, el senyor Milà ho ha dit. (*Veus de fons.*) Sí, senyor Milà, però ara el que jo diré no ho ha dit vostè.

Es va presentar el llibre tercer i la proposta, les dues coses. Nosaltres havíem parlat amb la insigne i ben amiga meua, també, senyora Pardell, del Grup Socialista, que a veure si era possible facilitar la tramitació en el mateix sentit que nosaltres ho havíem facilitat en la legislatura anterior, de tal manera que vostès aportarien en la modificació del llibre tercer, de fundacions, que era necessari reformar immediatament..., entrés el Govern de Convergència i Unió, i desprendre’ns del llast anterior, perquè les fundacions, totes aquestes que els he explicat que generen tants llocs de treball, que havien comparegut, no estaven d’acord amb la regulació que s’havia fet del llibre tercer del Codi civil, i que vostès no van escoltar prou. Les fundacions demanaven més agilitat per poder funcionar, necessitaven un plus de confiança en la línia que després ha explicat el Partit Popular. I amb tot això hi estàvem d’acord nosaltres i hi estava d’acord el Partit Popular. Clar que sí: facilita la vida de les fundacions, existint el control també de l’Administració. Però no hem de presumir la culpabilitat i el mal funcionament de totes les fundacions perquè una, en un moment donat, presenta irregularitats o no faci bona olor. Això no pot ser. Nosaltres hem de presumir que tothom actua bé,

que les coses s’estan fent bé, sobretot quan els resultats són bons, i la praxi ho demostrava.

Vam modificar el llibre tercer. I, a conseqüència de la modificació del llibre tercer, venia una regulació diferent del protectorat. I aquí ens vam posar d’acord amb el Partit Popular, per dos motius. Un, que sí que s’ha explicat, i és veritat: estàvem en minoria, necessitàvem un soci; vostès no ens donaven suport, el Partit Popular hi donava suport i a més compartíem la visió que les fundacions necessitaven no ser escanyades. Per tant, vam entrar esmenes, vam treballar un document conjunt que podia haver funcionat perfectament com a alternatiu del que vostès havien presentat, que és el que ara presenta el PP. Tant és així, que es va treballar des del mateix Departament de Justícia, i és el que crec, si no m’equivoco, que han presentat textualment el Partit Popular.

Per què, doncs, presentem ara l’esmena al Partit Popular? I no és pels motius que deia el senyor Milà. Doncs, perquè des d’allí cap aquí la llei tercera –el llibre tercer– regula les fundacions d’una manera oposada a la proposta socialista. D’allí cap aquí, el projecte, les esmenes que havíem treballat amb el Partit Popular han estat millorades amb aportacions d’Esquerra Republicana, amb aportacions del mateix sector, amb aportacions de l’Oficina Antifrau, amb tot el que ha caigut en aquest país durant tot aquest temps, a part que la vida evoluciona. El departament no para de treballar en el bon sentit per millorar la regulació. I aquest és un projecte que no està acabat. I no està acabat tampoc al dia d’avui.

Què vull dir amb això? Ja ho ha dit el conseller, i aquest grup parlamentari ho veu de la mateixa manera. Anàvem a fer ponència conjunta... Nosaltres tenim un projecte que, si dóna temps, després els explicaré, perquè, a més de perquè ho dic jo, és millor que el que vostès han presentat; entraré, en concret, sobre els detalls al gran i al petit, si dóna temps, els ho prometo. Però és que vostès podran presentar les esmenes. El nostre text ja ha recollit aportacions del PP en la passada legislatura; ara recull aportacions d’Esquerra Republicana; està en la línia que ens demanen les fundacions i les associacions de transparència, flexibilitat, més control, més rigor, tot alhora, més innovació tecnològica, més possibilitat que l’actuació de les fundacions siga àgil, que entren en les xarxes, que hi entre la nova tecnologia, i, per tant, és evident que el nostre és el millor projecte. Però escoltarem les seves esmenes amatents.

Per descomptat, ho hauria facilitat molt que vostès, els seus documents, les seves propostes, no les retiessin –jo els ho he proposat–, les presentessin com a documents de treball; ens estalviem compareixences, com deia el senyor Milà, que fins i tot crec que ho podem fer, o no, ja es veurà, en funció de les compareixences que vostès demanin, si és que n’aporten més. I simplifiquem-ho al màxim, perquè la feina està molt ben encarrilada i aquest Govern, a què aquest grup dóna suport, té la intenció de tirar cap endavant no només amb la llei del protectorat, de tenir-la en marxa aquesta legislatura, sinó també de les propostes ambicioses

que s'han iniciat i en què vostès estan treballant, com són les modificacions corresponents del Codi civil.

Ara vaig a entrar en per què és millor el nostre projecte, que crec que sí que me dona una mica de temps. Comencem. Millores que introdueix. A part de la simplificació, major nivell de control, major transparència. Fins ara cap de les propostes, tampoc la del Partit Socialista, tampoc la del Partit Popular, ha dedicat un capítol al tema de la transparència. Per què en aquest Govern i en aquest moment es fa reforç en aquest tema? Doncs, perquè anem en línia amb el que diu el nostre president. El president des del principi de la legislatura ha reforçat el tema de la transparència. Recordin les cinquanta-una mesures presentades el 2013, van en aquesta línia. Aquesta transparència que s'intenta aplicar i que s'aplica des del Govern, com per exemple..., convido a tots que entrin en el portal de transparència de la Generalitat, on trobaran des de les retribucions dels càrrecs públics a totes les contractacions, totes les adjudicacions, tot el que està fent el Govern, com s'està desenvolupant l'exercici pressupostari. Això és transparència. Doncs, aquesta transparència que està predicant i que actua el Govern la volem per a les fundacions. Li dediquem un capítol. És millor el projecte que presentem, sí o no? Millor, i tant que sí. Incorpora això, que abans no hi era.

Què incorpora respecte de la transparència de les fundacions? Doncs, tenim en compte les alegacions de l'Oficina Antifrau. No posen tant l'accent en les coses que funcionen malament? Doncs, les coses que funcionen malament o que han pogut funcionar malament serveixen perquè millorem si en sabem aprendre, si de les conclusions de les comissions d'investigació que fem sabem extreure el que tenen de positiu per avançar, per donar confiança al ciutadà, per donar-li seguretat, perquè sàpiguen que darrere de les fundacions i de les associacions d'utilitat pública no s'hi amaga ningú que fa un mal ús dels fons públics. Doncs, això és el que fa aquest projecte de llei. Això és dolent? Això està molt bé. I només que per això vostès haurien de retirar les seves esmenes a la totalitat i venir al projecte del Govern, perquè guanyaríem temps. Millora la declaració de responsabilitat i l'autoresponsabilitat de les fundacions i de les associacions; millora la seguretat jurídica, la simplificació administrativa en les relacions entre l'Administració i les entitats; millora en la implementació dels mitjans electrònics, com ja els deia; permetrà la presentació telemàtica unificada dels comptes i de la resta de documentació. Estem en el segle XXI; és lògic que se facin aquests passos cap a endavant. Això tampoc estava en les seves propostes. I, a més, dona lloc al compliment de la disposició transitòria quarta del codi, que ens obliga a fer-ho.

Un estudi sobre transparència de la fundació Compromiso y Transparencia diu que només entre el 15 i el 20 per cent de les fundacions tenen canal d'informació via web. Doncs, des d'aquest projecte i des de la funció que li correspon al protectorat intentem impulsar això, que les fundacions puguin tenir una cara pública en la xarxa, perquè el que no està en la xarxa avui és com si no hi fos, i això és amb cost zero o gairebé zero

per a les fundacions i per a les entitats, que també ens preocupen els recursos de les fundacions i de les entitats, perquè són els recursos de tots. És barat, és gairebé gratis tot el que està en la xarxa.

Bé, si anéssim amb relació ja a coses més concretes, tant respecte..., i ara parlo de totes dues propostes, tant la del PSC com la del PP. El projecte de llei les millora en el fet que diferencia els òrgans de supervisió de les fundacions i de les associacions, concretant òrgans diferents i entitats diferents per a les fundacions i per a les associacions; estén les facultats d'inspecció i sancionadores també a les administracions que han sigut declarades d'utilitat pública, perquè és evident que quan han estat declarades d'utilitat pública gaudeixen d'uns beneficis fiscals que les altres associacions no tenen. Per tant, aquí cal més control de l'Administració. Incorpora, com ja hem dit abans, el capítol de la transparència, que, respecte als seus, a part que no ho tenen, regula el balanç social, aquest capítol regula el balanç social de les entitats, els codis de bon govern i altres instruments de governança i transparència com a òrgans de control intern.

Estén la regulació de les fundacions, també les fundacions dites «de les caixes», clar que concretant-ho i especificant les diferències. Això tampoc ho contenen les altres propostes. Perquè aquestes fundacions són singulars, perquè la provenença dels seus fons és diferent, l'origen de les seves rendes no està en l'origen de les rendes de les associacions d'utilitat pública, que vénen dels recursos públics o, com en el cas de les fundacions, que vénen del patrimoni fundacional.

Incorpora tot un seguit de modificacions al Codi civil de Catalunya per corregir disfuncions tècniques derivades d'aquesta modificació que els hem parlat que ens va fer falta fer al llibre tercer, de les fundacions. Per exemple, que siga inscribible –i això és important, ja que estem avançant en l'aspecte tècnic– a més de la web, que sigui inscribible per les fundacions i per les associacions l'adreça electrònica, per exemple. Termini màxim per sol·licitar la inscripció dels actes d'inscripció obligatòria, que no n'hi havia. També s'hi inclouen dos apartats sobre consideracions fetes en l'informe preceptiu emès per l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades. És un projecte que ve molt millorat.

No em donarà temps, amb divuit segons, d'entrar una a una, perquè ara aquí sí que les tenia i són així de llargues (*l'oradora mostra un document a la cambra*), una a una, les diferències que hi ha amb cada un dels seus projectes, de les seves propostes, però els asseguro que està aquí i està a la seva disposició, que quan ens reunirem en ponència podran veure totes les diferències que hi ha. De totes formes, estirar-los la mà, perquè si era simbòlic tot el tema de procediment no ho és el contingut. I tampoc és simbòlica la bona voluntat que demostra aquest Govern i aquest grup parlamentari perquè vostès, si volen sumar, si tenen ànim positiu, si estan per les fundacions, si estan per l'Administració catalana, presentin les seves esmenes, que seran ben rebudes.

La presidenta

Cridem a votació.

(Ferran Pedret i Santos demana per parlar.) Senyor Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Presidenta...

La presidenta

Sí, tindrà trenta segons, però pensi que als trenta segons li retiraré la veu, eh?

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Doncs, el Grup Parlamentari Socialista, en ares del diàleg i el consens, i malgrat la vehemència digna de millor causa que ha exhibit la senyora Ribera en la seva intervenció, retirarà l'esmena a la totalitat que tenia presentada, no pas el text de la proposició de llei, sinó l'esmena. I ho fem en ares del diàleg i el consens, i no perquè combreguem amb el fet que el seu projecte de llei sigui millor.

(Pere Calbó i Roca demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Calbó.

Pere Calbó i Roca

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

El mateix, i trenta segons.

Pere Calbó i Roca

Molt ràpidament. Nosaltres també volem anunciar que retirarem l'esmena a la totalitat que hem presentat amb la voluntat d'arribar a un diàleg, però un diàleg sincer, no aquest diàleg que «només t'ofereixo si dius exactament el que jo vull sentir», que és el que ha fet la senyora Ribera.

Per tant, nosaltres esperem ara que, vist el gest del Grup Socialista i el Partit Popular, ara, en correspondència, el Grup de Convergència i Unió faci el mateix gest, i ens creiem l'oferta de diàleg, i retiri les seves esmenes a la totalitat.

Gràcies, presidenta.

(Elena Ribera i Garijo demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Sí; gràcies, presidenta. Agrair als dos grups...

La presidenta

Senyora Ribera –senyora Ribera–, trenta segons, perquè suposo que és per al·lusions i per respondre. *(Pausa.)* D'acord.

Elena Ribera i Garijo

Agrair que retirin les esmenes a la totalitat. La nostra postura ha quedat molt clara, estem oberts al diàleg. El que també ha quedat molt clar, que ho volem tramitar des de la iniciativa del Govern.

Gràcies.

(Pausa llarga. Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta, amb relació al Partit Popular i al Partit Socialista, nosaltres estariem disposats a retirar l'esmena a la totalitat a les seves propostes, treballant com a document base, si els sembla bé, el projecte de llei del Govern, però amb els tres documents, si els sembla bé. Sí? *(Pausa.)* D'acord.

Retirem les esmenes a la totalitat.

La presidenta

Per tant, no hi han votacions i el projecte de llei del Govern continua la seva tramitació, i es tindran en compte les altres proposicions.

Suspenem la sessió fins a les quatre.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i onze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada del vicepresident segon i els secretaris primer, segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa la secretària general i els lletrats Anna Casas i Gregorio i Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Ensenyament, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, reprenem la sessió amb el setè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la proposta d'interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 20/2013, del 9 de desembre, de garantia de la unitat de mercat.

Procediment

per a la interposició d'un recurs
d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat
20/2013, del 9 de desembre, de garantia
de la unitat de mercat (tram. 212-00002/10)

Aquest debat es regirà d'acord amb el que estableix l'article 155 del Reglament, i tanmateix, segons acord de la Junta de Portaveus del proppassat 18 de febrer, el temps d'intervenció serà de deu minuts per a cada grup parlamentari. Atès que aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, procedirem, en primer lloc, al torn d'intervenció d'aquests grups per a la defensa de la proposta presentada.

Té la paraula el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i l'il·lustre diputat senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Diputades, diputats... Bé, ens trobem davant d'una llei que és un signe característic de la dreta; diu que vol fer una cosa i en realitat fa tota la contrària. Constatem amb aquesta llei, la Ley de unidad de mercado, la deslleialtat del Govern central amb el pacte constitucional; són els més deslleials amb la Constitució que diuen defensar i l'estructura que se'n deriva. És una llei que buida la capacitat de la Generalitat d'impulsar i estructurar els sectors econòmics; és una llei que instaura el caos normatiu a favor de qui té millors gabinets jurídics, i és una llei que imposa nous sistemes burocràtics de control, òbviament centralitzats, i òbviament on tenen capacitat d'iniciativa les grans empreses, que són les que protegeix el Govern espanyol i no el mercat. Amb aquesta llei, la Ley de unidad de mercado, es constata una vegada més que el pacte constitucional ha estat un fracàs.

El Partit Popular no hi creu, no ha cregut mai en l'estructura institucional que es deriva de la Constitució i de l'Estat de les autonomies. És una llei que ha estat tramitada amb mala fe, perquè té un contingut..., materialment té una naturalesa harmonitzadora, però, en canvi, no ha seguit el tràmit que es preveu per a aquest tipus de lleis, que és el de l'article 150.3 de la Constitució. I és una llei que pretesament pretén millorar l'activitat empresarial i que s'eliminin problemes d'inefícia administrativa, cosa que sona molt bonica. Però, en canvi, es basa en dos principis equivocats: un, que el Govern central sempre és exemple de fer-ho tot bé, i un altre, la convicció que les comunitats autònomes sempre són un problema. Ja ho deia el ministre d'Hisenda, que considerava que justament aquells que tenen menor despesa són els que més déficit públic generen, i s'oblida que el principal generador de déficit públic és el Govern central, com el senyor Wert, per qui són les comunitats autònomes qui originen el fracàs escolar. Dos principis que vostès repeteixen en tot.

Existeixen problemes d'unitat de mercat? Sí, i tant que n'existeixen, però en el mercat en què estem des de l'any 1986, que és el mercat europeu. És en aquest

marc en què hem de pensar en la unitat de mercat. I això vol dir que no puguin haver-hi normatives de rang subestatal o de rang inferior a aquest mercat que ordenin els sectors econòmics? Vegem què fan estats federals que funcionen molt bé i que són països pròspers, com els Estats Units, com Alemanya, com Austràlia, com el Canadà, on els estats tenen les seves normatives que els permeten estructurar els sectors econòmics i donar-los la qualitat que volen.

Vostès, amb l'estructura constitucional, ja tenen mecanismes per endreçar els possibles conflictes normatius que puguin haver-hi; tenen mecanismes de cooperació i tenen la capacitat de fer legislació bàsica. Però l'Estat espanyol vostès no han cregut mai que era un estat compost. Ho és formalment a la Constitució, i molt relativament, però vostès no s'ho han cregut mai. No han desenvolupat ni una cultura de cooperació ni un espai de diàleg, sinó que han actuat unilateralment. Són els més deslleials amb aquesta Constitució que vostès diuen defensar, trenquen cada dia el pacte constitucional, i després s'estranyen que vulguem marxar.

En segon lloc, aquesta és una llei que buida totalment la capacitat de Catalunya per estructurar el seu teixit productiu, és una llei que vulnera claríssimament..., i així ho determina el Consell de Garanties Estatutàries de forma unànime en la majoria de les seves determinacions excepte una, només, que hi ha un vot particular, però que no es desvia gaire; en tota la resta, unànime. Buiden vostès la capacitat normativa en l'àmbit de la caça, de la pesca, de les activitats marines, de l'ordenació del sector pesquer –el sector pesquer!, resulta que podrem aplicar normatives de comunitats autònomes que no tenen pesca; doncs, aquestes també es podran aplicar a Catalunya–, comerç, energia i mines, indústria, sanitat, salut pública, turisme, etcètera. Vostès desconfien de la voluntat dels governs autònoms de poder estructurar els sectors de forma competitiva i protegir al mateix temps l'interès dels consumidors.

En tercer lloc, amb la Llei de garantia de la unitat de mercat –la Ley de unidad de mercado–, s'instaura un caos normatiu que només pot beneficiar les grans corporacions amb bons bufets. Si disset legislacions són aplicables a les disset comunitats autònomes, només aquells que tinguin bons bufets d'advocats per estudiar-les i per veure en cada cas quina és la que més ens convé en sortiran beneficiats. I qui en sortirà perjudicat? Com sempre, la petita i mitjana empresa, per als quals la complexitat normativa sempre és un problema. És per això, per tant, que observem que vostès amb aquesta llei sotmeten, a més a més, els règims de competències autonòmiques a un règim d'aplicació uniforme; vulnereu les competències, com hem dit, sobre sectors econòmics, però també vulnereu el principi de territorialitat d'aplicació de les competències. I, a més a més, hi ha sentències del Tribunal Constitucional; per tant, hi ha jurisprudència que els diu que això és una mala forma d'operar i que els farà tirar enrere.

La incertesa que generen és la pitjor inseguretat jurídica, el pitjor per a l'activitat econòmica. Pot haver-hi en alguns casos excessos normatius o hiperregulació? Sí, per això hi han mecanismes de cooperació i per això hi han mecanismes per simplificar. Però el que

és pitjor: la legislació que és pitjor de totes és la que canvia, és la que és inestable, és la que no se sap quina s'aplica. I vostès aquí instauren un dúmping normatiu i creen paradisos sense deures, competència deslleial, que serà la més beneficiada per aquesta llei, en perjudici dels drets dels consumidors. Vostès ens introdueixen en un laberint legislatiu autonòmic, i això serà el pitjor enemic del creixement econòmic.

I, finalment, quart punt. Vostès estableixen amb aquesta llei nous controls als serveis de les grans empreses i del Govern central; el podrien anomenar el «pacte del Bernabéu». En els articles 10, 11, 12, 14 i 15 d'aquesta llei, que el Consell de Garanties ens diu que podem veure-hi clarament principis d'inconstitucionalitat i de vulneració de l'Estatut, preveuen controls *ex ante* i *ex post* de l'activitat de les comunitats autònomes. Són una clara interferència en l'exercici de les competències de la Generalitat i d'aquest Parlament en les matèries econòmiques determinades, es basen en la desconfiança, instauren controls abans i després de fer lleis en aquest Parlament. No només això, sinó que limiten els mitjans d'intervenció administrativa; buiden, per tant, la competència de la Generalitat per escollir en cada moment quina és la tècnica més apropiada per garantir els interessos públics. No només això, sinó que la regulació de la reclamació administrativa envaeix, també, la capacitat de qualsevol administració d'autocontrolar-se en els tràmits que aquesta Administració regeix, sinó que hi fiquen vostès pel mig l'Administració central, la *comisión nacional de garantía del mercado único*.

S'atribueix a la Comissió Nacional dels Mercats i de la Competència una funció de control sobre els actes i les disposicions de les comunitats autònomes. És a dir, quan aquí es comenci a regular una llei, una gran empresa amb bons bufets d'advocats, evidentment, podrà iniciar davant d'aquesta *comisión nacional* un tràmit per suspendre-la abans que aquest Parlament l'aprovi, i la podran suspendre. I, un cop aprovada per aquest Parlament, també aquestes grans empreses tindran capacitat d'iniciativa davant de la *comisión nacional*, que, atenció, no és un òrgan independent que tingui cap garantia que reculli la seva independència; no, no, és un organisme del Ministeri d'Hisenda, és un organisme del Govern central, un organisme administratiu. Un organisme administratiu de l'Estat, a instàncies de qualsevol gran empresa, podrà aturar qualsevol procediment legislatiu abans que aquest comenci o un cop el procediment s'hagi iniciat. I aquest òrgan administratiu tindrà la potestat de suspendre cautelarment aquesta normativa.

Per tant, vostès destrossen, esborren qualsevol efecte o qualsevol aparença d'estat compost de l'estat de les autonomies. Vostès trenquen els pactes, vostès deixen aquest Parlament sense àmbit de treball en àmbits tan importants per sortir de la crisi com promoure l'activitat econòmica. I, a més a més, vostès donen capacitat d'iniciativa a les grans empreses per frenar la tasca dels parlaments autonòmics, entre ells el Parlament de Catalunya, que de moment continua sent així; esperem que canviï aviat.

Per tant, escolti, vostès diuen que volen eliminar les barreres de la competència i aprofitar economies d'escala. I què són les barreres de competència? Sap el Govern quin és el mercat rellevant per a cada activitat per realitzar economies d'escala? Espanya és rellevant com a mercat en si mateix en cap mercat global per tenir economia d'escala? Espanya és rellevant només en aquells mercats de forta influència política; la resta de mercats els volem lliures, i volem l'economia d'escala europea, cosa que no impedeix que puguin haver-hi normatives per estructurar sectors i per protegir els drets dels consumidors.

La pregunta no és on són les barreres de la competència, si estan entre territoris; la pregunta rellevant és si les barreres a la competència estan *dins* dels territoris. I en això el Partit Popular és un gran expert, d'establir barreres a la competència *dins* els territoris, d'afavorir determinats agents econòmics en contra d'altres agents *dins* d'un mateix territori. No tenim un problema principalment de competència entre territoris; tenim un problema de competència *dins* del mateix territori, quan l'Estat promulga lleis com aquesta, o com la legislació que fa en àmbit energètic, que promou determinats agents en contra d'altres, com són la petita i la mitjana empresa.

La Llei d'unitat de mercat és una amenaça a la seguretat jurídica de les nostres empreses, és una amenaça per al bon funcionament dels mercats, és una amenaça per a les pimes, és una amenaça per als interessos dels consumidors, és una amenaça perquè deixa els governs autonòmics sense capacitat d'ordenar ni impulsar els sectors econòmics. Per tant, és una amenaça contra l'interès general. És una llei que convé a la llotja del Bernabéu, perquè centralitza poder en el senyor Montoro i centralitza poder en les grans empreses, que amb els seus gabinets jurídics podran operar dins d'aquesta complexitat. Però no és una llei que ens interessi, i és una llei que aquest Parlament ha de dur al Tribunal Constitucional, perquè és una llei clarament contrària al pacte constitucional.

La presidenta

Té la paraula... (*Veus de fons.*) Jo demano als senyors diputats que si no han d'intervenir no parlin en veu alta. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustríssima senyora Montserrat Ribera.

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats... Tal com s'ha dit, el passat mes de desembre al Congrés dels Diputats es va aprovar la Llei 20/2013, anomenada, aquesta llei, de garantia d'unitat de mercat, sota l'argumentació de la malignitat de la fragmentació del mercat espanyol –disset autonomies, disset lleis diferents relatives al mercat interior. I crea un sistema de llicència única, és a dir, que les empreses només hauran de sol·licitar una llicència a qualsevol de les comunitats autònomes i podran comercialitzar els seus productes immediatament a tot Espanya, sense cap altre requisit que exigeixi la comunitat receptora.

El Govern de l'Estat espanyol argumenta que tal com ara estaven les normatives de cada comunitat podia exigir requisits diferents per comercialitzar productes i que això minvava la competència efectiva i impedia aprofitar les economies d'escala que es produïrien si es pogués actuar en mercats més grans.

També, segons el preàmbul d'aquesta llei, el que es pretén fer és tot aquest procés establint principis i normes bàsiques que, segons el Govern de Madrid, es fa amb ple respecte a les competències de les comunitats autònomes i de les comunitats locals per garantir millor competència, més afavorir la inversió, millorar les circumstàncies dels agents econòmics, incrementar productivitat, costos, etcètera.

I no hem de perdre de vista que aquesta llei engloba –i com ha dit el company que ha parlat abans que jo–, doncs, gairebé tots els sectors de l'activitat econòmica: telecomunicacions, energia, transports, turisme, construcció, comerç, indústries culturals, alimentació, sector immobiliari, etcètera. I obliga, aquesta llei, al fet que totes les administracions públiques –totes les administracions públiques– adoptin aquests criteris, i així, segons el Govern de Madrid, reforçar la cooperació de l'Estat amb les comunitats autònomes i amb els ens locals.

Dit així, sona bé, potser sona bé i pots dir: «Ostres, aquesta gent potser ho fan bé.» Però, senyors i senyores diputats, aquesta llei té trampa, com tot el que fa el Govern de Madrid i com fa especialment el Govern del PP. I els diré el perquè: en el preàmbul diu que el que busca és garantir la unitat del mercat nacional espanyol, i evitar distorsions que es puguin derivar de l'organització administrativa territorial. Això, traduït en termes més senzills i amb un llenguatge col·loquial, vol dir que el que persegueixen és recentralitzar –recentralitzar–, una qüestió que ja no ens ve de nou veïnt del Govern de l'Estat espanyol. Aquesta és una nova llei Wert, en aquest cas, aplicada a una altra matèria, de les empreses i els productes i serveis.

En realitat, tal com ha catalogat un professor de la Universitat de Barcelona, Germà Bel, aquesta és una llei hipòcrita, que només respon a les pressions de les grans empreses. I té raó, perquè si no es va amb compte el peix gros es menja el peix petit, i en matèria de comerç, per exemple, mai un petit botiguer de poble o de barri podrà lluitar contra una gran superfície. I només han de veure quines patronals estan d'acord amb aquesta llei; són les que representen les grans empreses monopolis o oligopolis d'aquest país. I continuo amb aquest mateix professor, que afirma que si la idea del Govern espanyol fos crear una llei liberalitzadora el que hauria de fer és reconèixer qualsevol llicència europea, ja que des de l'any 86, en què vam entrar a formar part de la Unió Europea, la unitat del mercat espanyol no ha existit mai. I conclou, aquest professor, que aquest és un problema metafísic, perquè no es pot fer una llei d'un mercat que no existeix. Per tant, el que busca aquesta llei és recentralitzar les competències de les comunitats autònomes cap a l'Estat espanyol.

Si la normativa catalana exigeix que certs productes, per exemple, alimentaris compleixin uns certs requi-

sits d'informació o del que sigui, i a Galícia, Múrcia o a qualsevol altra comunitat autònoma no és necessari, aquest producte alimentari es podrà comercialitzar a Catalunya sense cap d'aquests requisits. Així a Catalunya arribaran productes que poden, per exemple, malmetre el que nosaltres tenim com a seguretat o com a respecte al medi ambient o altres qüestions. És a dir, que a partir d'ara l'Estat espanyol serà el que decidirà com s'ha de comercialitzar i com s'ha de fer per part de les empreses. I aquesta llei estatal permetrà la suspensió exprés, és a dir, molt ràpida i immediata, gairebé en dos mesos, de les normes autonòmiques que es vulnerin. Però també les patronals de comerç catalanes com Pimec o com la Confederació de Comerç de Catalunya han alertat que aquesta llei tindrà conseqüències importants en el sector i que pot posar en perill el comerç de proximitat propi de Catalunya, crear una forta conflictivitat competencial en la regulació del comerç i deixar el petit comerç, les petites empreses i tot el de proximitat desemparat respecte a l'actual normativa que ho regula a Catalunya.

I voldríem deixar molt clar –i pensem que aquest és un aspecte molt important– que aquesta llei no respon a cap petició europea ni a cap petició de la Directiva de serveis de la Unió Europea. De tot això, se'n diu treure competències a les comunitats autònomes, i, en el nostre cas, Catalunya, tal com ja va dir el conseller Puig, convertir-la en una simple delegació comercial sense cap mena de capacitat per organitzar l'activitat econòmica del país.

I aquí no s'acaben els greuges per a Catalunya, perquè el que es pretén és anul·lar la capacitat legislativa i d'execució en matèria de comerç, i és clarament una invasió a l'estat de les autonomies per fer una taula rasa, uniformitzar i descentralitzar les competències que ens atorga l'Estatut d'autonomia. Alguns juristes externs diuen que aquesta llei pot portar molta conflictivitat jurídica, que pot afectar més de 6.000 normes, 1.700 de l'Estat i la resta de les comunitats autònomes i dels ens locals.

Davant d'aquesta situació, el Govern de la Generalitat ha considerat que aquesta llei és recentralitzadora, que pretén que Catalunya sigui una delegació comercial, que minora la qualitat dels serveis, que no té en compte la realitat del comerç català, que aquesta llei no respon a cap petició europea ni de la Directiva de serveis que ens ho exigeixi, que permet la supressió ràpida i exprés de les nostres normes i que, sobretot –sobretot–, vulnera les competències de la Generalitat de Catalunya. I per això ha sol·licitat un dictamen al Consell de Garanties Estatutàries, igual que ha fet algun altre partit com Esquerra Republicana de Catalunya.

I què ha dit el Consell de Garanties Estatutàries? Doncs, el Consell de Garanties Estatutàries ha dictaminat que la Llei d'unitat de mercat envaeix competències de la Generalitat de Catalunya en una quinzena dels seus articles que vulneren l'Estatut i la Constitució. (*Veus de fons.*) Perdó, em diuen que abaixi una miqueta el to; perdó, no me n'adonava. Catorze articles de la llei vulneren les competències fixades per l'Estatut de Catalunya a l'hora de regular l'activitat econòmica. I declara inconstitucional la disposició final

quarta de la llei pel fet de donar-li rang de llei bàsica a aquesta norma quan envaeix competències I, per tant, la declara anticonstitucional i antiestatutària.

I una dada important: el Consell de Garanties Estatutàries va aprovar per unanimitat totes les conclusions del dictamen; entre d'altres, articles 16, 17, 18 del capítol IV de la llei buiden de contingut les competències de la Generalitat en imposar a les autonomies i municipis un marc molt restrictiu que bàsicament no es podrà establir. Altres apartats, i així en faríem una llista fins a arribar als catorze.

I el nostre grup considera, tal com va manifestar el conseller Homs, que estem assistint a una reforma encoberta de la Constitució, perquè no hi ha precedents d'una ofensiva recentralitzadora com aquesta. La Constitució, senyors diputats i senyores diputades, no es pot canviar; només es pot canviar quan a algú li interessa i es fa en vint-i-quatre hores, o quan algú ho fa de forma encoberta.

És per aquest motiu que des d'aquest faristol demano, en nom del Grup de Convergència i Unió, que es doni suport a la interposició d'aquest recurs d'inconstitucionalitat, ja que aquesta llicència única del mercat espanyol, que, bàsicament, suposa que els tràmits i requisits que una comunitat autònoma exigeix a una empresa pels seus productes i serveis per posar-los al mercat..., haurà d'acceptar qualsevol altra del territori de l'Estat. També perquè deixa en un lloc molt secundari i irrellevant institucions catalanes, especialment aquesta cambra legislativa, on s'ha legislat sobre aquests aspectes. I també perquè fa un greu perjudici econòmic al comerç tradicional de Catalunya, ja molt malmès per la forta crisi de consum intern que hem tingut durant els últims cinc anys. I perquè, tal com afirma i considera el Govern de la Generalitat de Catalunya, si es vol liberalitzar el mercat espanyol que es faci, però treballant en un disseny d'una única llei europea per a tots els països de la Unió Europea.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, els demano el vot favorable a aquest recurs d'inconstitucionalitat que avui tenim per davant.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació i per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Alicia Romero.

Alicia Romero Llano

Diputats, diputades... Doncs, bé, en nom del Grup Socialista també voldrem fer el nostre posicionament amb relació a aquest punt que se'ns presenta a l'ordre del dia.

Val a dir que la llei que es va aprovar al desembre de l'any passat al Congrés dels Diputats és una llei que persegueix clarament la desregulació, com ja han apuntat alguns dels diputats que m'han precedit. Per a l'activitat econòmica tan dolenta és la hiperregulació

com la no-regulació, la desregulació o una regulació molt laxa, ja que això, entre altres coses, genera –ho hem dit també– inseguretat jurídica i sobretot per nosaltres desigualtats que són inassumibles.

Els socialistes, evidentment, estem a favor d'una regulació, però d'una regulació de qualitat, una regulació eficient de les activitats econòmiques, sobretot si es fonamenten –i creiem que s'hi han de fonamentar– en l'interès general, en l'increment de les garanties envers els ciutadans, envers els consumidors, els treballadors i també, evidentment, envers la protecció al medi ambient. I per aconseguir-ho necessitem una regulació que persegueixi aquesta qualitat i aquesta eficiència que, de totes totes, la llei que es va aprovar no persegueix; és una llei clarament desreguladora, clarament amb una regulació a la baixa.

I per què entenem això? I ho han dit els diputats que m'han precedit. Doncs, perquè és una llei que planteja la possibilitat als operadors que triïn quina és la regulació sota la qual es volen regular si es troben instal·lats en diferents comunitats autònomes. I no es basarà, la seva decisió, en si aquell territori els fa més competitiu o els factors de producció són més positius per a ells; no, només es basaran en si aquella regulació els és més favorable. Ens sembla que aquest és un sistema, és un model que no afavoreix la nostra economia i que, evidentment, ni la fa més competitiva, ni la fa més sostenible. I això ho hem vist en alguns casos quan s'ha desregulat, per exemple, en el sector del comerç, i ho deia també la diputada de Convergència i Unió. A Madrid han volgut desregular, han volgut liberalitzar els horaris comercials, i això no ha millorat el comerç; al contrari, s'han tancat més establiments i s'han destruït llocs de treball. Per tant, ens sembla que aquesta desregulació, aquesta liberalització, no sempre –no sempre– porta aspectes positius; per nosaltres, tot el contrari.

Per tant, nosaltres creiem que aquesta llei només –només– beneficia les grans operadores, les grans empreses, que tenen possibilitat de decidir quina regulació els va millor, però evidentment, no les petites i mitjanes empreses, i no, sobretot, els consumidors, que són els que, evidentment, després paguen aquestes males lleis plantejades des d'un centre de decisió que no coneix la realitat. Perquè el que està clar és que aquesta llei si hi ha alguna cosa que deixa en evidència és que l'Estat, el Govern de l'Estat, no coneix el que passa. I això tampoc és que ho digui el Grup Socialista, és que ho diu el Consell General del Poder Judicial en un informe que va plantejar, i deia exactament que aquesta llei podia generar situacions de desigualtat entre operadors que realitzessin la mateixa activitat en un mateix territori. Nosaltres diem: no «podrà», *segur* que passarà això. Per tant, escolti'm, hi han bastants dubtes sobre el fet que aquesta llei millori l'activitat econòmica i l'economia del nostre país.

Al contrari, nosaltres creiem que no ataca el fons del problema; al contrari, el que fa és generar més problemes. En concret en generarà disset més, un per a cada comunitat autònoma, perquè el que generarà sobretot, aquesta llei, és la competitivitat entre les comunitats autònomes per veure qui fa una regulació més laxa, per tant, qui acaba perjudicant més aquells que seran

el centre d'aquesta llei, que són els consumidors, treballadors, com molt bé deia abans.

Però, a més a més, el Partit Popular fa aquesta llei, desenvolupa aquesta llei amb una fórmula màgica lligada a la seva visió recentralitzadora de l'Estat, no?, en què el poder polític ho controla tot. I, evidentment, això provocarà un greu conflicte competencial. Per això ens trobem avui, doncs, en aquest punt del Ple.

En un estat descentralitzat com el nostre, amb una estructura composta, el principi d'unitat de mercat no es pot desenvolupar a costa de les competències de les comunitats autònomes. I això no ho dic jo, no ho diem el Grup Socialista, sinó que ho diu el Tribunal Constitucional en moltes de les sentències que ha desenvolupat. I m'agradaria llegir-los només tres o quatre línies perquè els quedi clar. Diu el Tribunal Constitucional, l'any 86 –no abans-d'ahir, eh?, ja ho deia l'any 86 en una de les seves primeres sentències–, deia: «Tal unidad, sin embargo, como ha señalado el tribunal, no significa uniformidad» –que és una de les coses que fa aquesta llei, confondre unitat amb uniformitat–, «ya que la misma configuración del Estado español y la existencia de entidades con autonomía política, como son las comunidades autónomas, supone necesariamente una diversidad de regímenes jurídicos. La compatibilidad entre la unidad económica de la nación y la diversidad jurídica que deriva de la autonomía ha de buscarse pues en el equilibrio entre ambos principios.» Una cosa que no fa clarament aquesta llei; no busca aquest equilibri, perquè, entre altres coses, no respecta els principis de lleialtat institucional i cooperació que haurien de plantejar-se entre poders públics que estan en un mateix estat.

La llei clarament parteix d'una premissa falsa, que repeteixen com un mantra des del Partit Popular, que és que el model autonòmic ha conduït necessàriament a una fragmentació del mercat a l'Estat espanyol. Però això no és cert –això no és cert– de totes totes; qui ha fet la llei entén que l'únic mercat rellevant que hi ha en aquests moments és el de l'Estat espanyol. I nosaltres li hem de dir que això no és veritat, que moltes vegades en moltes activitats econòmiques el mercat rellevant és l'autonòmic o és el local. I vostès aquí obvien això i fan una llei on només el mercat estatal és l'important, evidentment, per beneficiar les grans operadores, les grans empreses. Però no pensem en la globalitat de les activitats econòmiques que en aquests moments, doncs, apareixen en el nostre entorn.

Miri, hi han estudis que diuen que el 70 per cent dels problemes que plantegen, que veuen, que detecten els operadors econòmics tenen a veure amb la interpretació de la norma, amb com s'aplica aquesta norma, no amb la norma en si mateixa. Per tant, només amb aquestes dades dels operadors econòmics podríem avui aquí afirmar que vostès s'han equivocat de totes totes, o el Partit Popular s'ha equivocat de totes totes amb la resposta que dona a aquesta llei, perquè no ataca el fons del problema; el problema no és la norma, és com l'apliquem.

I, escolti'm, en aquest sentit es va fer una transposició de la Directiva de serveis, com vostès saben, que

persegua principis interessants, que impulsava la circulació de serveis, l'eliminació de barreres, la simplificació de procediments i la introducció d'una bona regulació econòmica en col·laboració amb els diferents poders públics. I això es va fer i s'ha fet bé. Arran d'això es va crear el Comité de Mejora de la Regulación, l'any 2009, on participen l'Estat, les comunitats autònomes i els ens locals, que ha estat treballant conjuntament per suprimir tràmits, per fer més fàcils l'activitat econòmica i la regulació econòmica al nostre país. I així, amb aquests anys de treball conjunt, s'han eliminat moltíssimes normes, centenars de normes, per facilitar la vida de les empreses.

Però, bé, a vostès això els és igual, al Partit Popular els és igual, perquè el que fan, senzillament, doncs, és una llei que beneficia a qui ells defensen i no al que nosaltres ens sembla, a l'economia, en el sentit que aquesta pugui ser més competitiva, més sostenible i, sobretot, a aquells que dèiem: a les petites empreses, als consumidors, als treballadors, al medi ambient, també, en gran part.

Per tant, vostès el que fan és desregular, el que fa el Partit Popular és desregular, rebaixar condicions, anul·lar la capacitat de les comunitats autònomes, també, per regular, generar desigualtats. I a nosaltres ens sembla, doncs, que això no és..., no ho podem permetre. És veritat que aquesta llei s'ha aprovat al Congrés dels Diputats, i, per tant, doncs, aquí hem pogut fer poca cosa. El nostre grup al Congrés ha votat contràriament en tots els moments a aquesta llei, però el que com a mínim intentarem és que des de Catalunya, des del Parlament de Catalunya, doncs, puguem plantejar un recurs d'inconstitucionalitat, perquè és cert que vostès, el Partit Popular no respecta –no respecta– les nostres competències i genera, a més a més, amb tot això, molta inseguretat jurídica, i perjudica, com sempre, els més febles.

Hi ha molts estats que tenen estructures compostes com el nostre i que tenen regulacions diferents segons els estats. I segur que puc dir dos exemples que agraden molt al Partit Popular, com són els Estats Units i Alemanya. Escolti'm, l'estat de Baviera té una regulació diferent al de Saxònia, i són estats totalment diferents, un més ric, un més pobre. Són diferents, les regulacions, i les empreses s'hi implanten igualment. No entenem aquestes ganes d'uniformitzar l'Estat i perdre tots aquests elements positius per a l'economia que tenia, doncs, la regulació fins al moment.

Per tant, en un intent, doncs, que aquesta llei no s'apliqui i no faci tant mal a l'economia, però també a treballadors, a consumidors i a petites i mitjanes empreses, el vot del Grup Parlamentari Socialista serà favorable a aquest recurs d'inconstitucionalitat que plantegem davant d'aquesta Llei de l'Estat 20/2013.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Per defensar el posicionament del Grup Parlamentari del Partit Popular amb relació a aquesta proposta de recórrer al Tribunal Constitucional contra diversos articles de la Llei de garantia de la unitat de mercat.

Em permetran que comenci explicant a la cambra una cosa que per nosaltres és òbvia, no sé si ho és per tothom, no? Però Espanya forma part del mercat únic europeu. Jo ja m'imagino que segurament hi han grups, hi han diputats que això els deu saber greu. Però és una realitat, no? I com a tal, doncs, hem de tenir en compte quins són els objectius que persegueix un mercat únic europeu. I en el seu conjunt és eliminar barreres dintre d'un determinat espai, millorar la competitivitat de les empreses; en definitiva, ampliar el que són els mercats interiors en què operen, fonamentalment, i en què es basa el que s'anomenen «les quatre llibertats del mercat únic», no? Aquestes quatre llibertats, que crec que vostès coneixen, estan reflectides en el tractat de funcionament de la Unió Europea, i són la lliure circulació de mercaderies dintre d'aquest mercat únic, la lliure circulació de persones, de serveis i de capital.

I aquestes quatre llibertats tenen la seva correspondència en l'ordenament constitucional espanyol. També suposo que a algú li sap greu, no? Però, quan es fixen els principis generals de l'organització territorial d'Espanya, es parla també de la llibertat de circulació i establiment de les persones, i lliure circulació de béns. I, de fet, aquests són els elements que entenem que són fonamentals i que inspiren la Llei de garantia de la unitat de mercat, que té, precisament, per objecte la millora de les condicions en què es desenvolupa el mercat espanyol, en el marc, precisament, d'aquest mercat únic europeu.

Fa un temps –tampoc no massa, però fa un temps–, parlant amb un empresari, em deia: «Els cristians tenim deu manaments.» Diu: «Però els empresaris, a més a més, tenim altres cent mil manaments, que són manaments que ens vénen d'Europa, d'Espanya, de Catalunya i dels ajuntaments.» Catalunya..., comunitats, en general, no? I això és el que certament resulta un obstacle, moltes vegades –no sempre, però sí moltes vegades–, per al desenvolupament empresarial. I precisament, l'objecte d'aquesta llei, de la Llei de garantia de la unitat de mercat, és procurar apartar, procurar remoure alguns dels obstacles amb què es troben les empreses per exercir les seves activitats. De manera que una empresa establerta en qualsevol punt d'Espanya pugui fer-ho també en qualsevol altre punt d'Espanya –i d'Europa, per descomptat–, sense més requisits addicionals que els estrictament necessaris. I aquest és l'autèntic objecte d'aquesta llei.

I, per tant, l'objectiu final és l'impuls de la competitivitat, l'impuls del creixement i la generació i l'impuls de la generació i de la creació d'ocupació. Com? Eliminant traves, eliminant barreres, simplificant la intervenció administrativa al mínim necessari. I la mateixa llei estableix quin és aquest mínim necessari: l'ordre públic, la seguretat, la salut pública i el medi

ambient. La llei ja preveu que en aquests casos es pot continuar mantenint..., i evidentment són temes de regulació –els que corresponguin– autonòmica, aquests casos concrets que la llei preveu que poden mantenir regulacions.

Tot això no significa desregular. Significa que els controls administratius –i ho deia un altre diputat–, en lloc de ser anteriors a l'exercici d'una determinada activitat, puguin ser posteriors, i que això eviti les traves administratives amb què, per exemple, Catalunya ha conviscut durant molts anys –si m'ho permeten, un sol exemple– en el desenvolupament de parcs eòlics. Mentre la mitjana de temps per obtenir una autorització a Catalunya era de deu anys, en altres comunitats, com, per exemple, Castella - la Manxa –no a ara, em refereixo, sinó a quan governava el Partit Socialista–, el temps mitjà d'atorgament d'una llicència era de dos anys. Segurament, per aquest motiu, a Castella - la Manxa l'energia eòlica es va desenvolupar molt més que no pas a Catalunya.

I aquesta normativa el que ha de significar és que qualsevol producte o servei produït a Catalunya es pugui distribuir a tot Europa. També a Espanya. Sense més requisits. Però també a l'inrevés, està clar: que qualsevol producte o servei produït en qualsevol altre indret d'Europa pugui ser distribuït a Catalunya sense necessitat de posar-hi impediments.

Nosaltres ja entenem que hi han grups d'aquesta cambra a qui no els agrada escoltar l'opinió de la Comissió Europea, especialment en els darrers mesos. Ho sabem. Doncs, miri, és necessari escoltar la Comissió Europea quan es forma part d'un grup que és a la Unió Europea. I, per exemple, tenim..., tinc diversos documents, però, vaja, aniré als més rellevants, no? El document de treball per a la prevenció i correcció dels desequilibris macroeconòmics de la Comissió Europea de l'any 2013, on diu, textualment –i el tinc aquí, per si algú el vol consultar–: «El Proyecto de ley de unidad de mercado reducirá la fragmentación, estimulará la competencia y propiciará la mejora de la eficiencia.» No ho diu el Partit Popular, ho diu la Comissió Europea. Per cert, en un treball que és dels serveis de la Comissió. No és un document polític, és un document tècnic dels serveis de la Comissió Europea.

Però n'hi han més. Les recomanacions específiques per a Espanya per sortir de la crisi, cosa que sembla que a algú no li deu interessar massa, també diuen, textualment, les de l'any 2013: «La Comisión Europea pide a España que aplique urgentemente el Proyecto de ley de garantía de la unidad de mercado.» I segueix: «Tiene que reducir el número de procedimientos de concesión de licencias y hacerlos más cortos, también en el caso de actividades industriales, y ampliar el uso del sistema de licencia rápida.»

Situats en aquest punt, ens preguntem: de què estem discutint? De competències o de reformes? El nostre grup podria entendre que vostès plantegessin –Convergència i Unió i Esquerra Republicana– un recurs sobre una determinada competència, però paral·lelament estiguessin fent reformes per intentar remoure els obstacles que tenen les empreses per implantar-se. Però no,

només plantegen conflicte de competències. No fan reformes per intentar que les empreses tinguin més facilitat per a la seva implantació. Això és –m'ho permetran, eh?– com allò d'aquell refrany castellà, que és molt antic, del *perro del hortelano*. Que Lope de Vega va ampliar-ne la mirada amb una obra de teatre en el segle XVII, però que aplicat a avui en dia és que hi ha qui no fa res per ajudar que l'economia creixi, però, a més a més, intenta que els que fan tampoc no facin res perquè l'economia creixi.

I, mirin, que Esquerra Republicana vulgui aturar l'economia de Catalunya no ens sorprèn. De fet, ho va intentar durant set anys en el Govern; quasi ho aconseguïen –quasi ho aconseguïen. Però no ens sorprendria. I segurament hi haurien diputats a qui això és el que els agradaria. Ara, que ho vulgui fer un govern que es diu o que es pretén dir *business friendly*, doncs, això ens sorprèn més.

El nostre grup parlamentari entén que aquesta llei no envaeix competències. Certament, canvia el marc de relacions administratives o de relacions entre les administracions i els administrats, i creiem que la finalitat s'ho val. Perquè la finalitat, al final, és la creació i la generació d'ocupació.

Mirin, el problema segurament és que a vostès, a molts de vostès, el que els produeix urticària és la paraula «unió». I no em refereixo a Unió Democràtica, que segurament a alguns de vostès també, sinó que em refereixo a altres aspectes d'unió, com, per exemple, Espanya, o com, per exemple, la Unió Europea. Per això no ens sorprèn que les polítiques del Govern de la Generalitat amb el recolzament d'Esquerra Republicana vagin adreçades a sortir d'Espanya, a sortir de la Unió Europea. Mirin, no ho diu cap catedràtic. Ho dic jo mateix. No sé si tindrà valor o no, però el que és hipòcrita, precisament, és recórrer al Tribunal Constitucional contra una llei que el que pretén és que millori l'economia catalana.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'ihlustre senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Sí, gràcies, presidenta. I bona tarda a tots i a totes. La Llei d'unitat de mercat segurament és un text normatiu en què, partint d'una realitat, que tampoc no es podria negar, com és la sobreproducció normativa, el PP fa una diagnosi interessada. Ens diu que el problema és la diversitat reguladora de les comunitats, i ofereix l'Estat com a gran salvador, mentre amaga quins són els objectius polítics de debò. I aquests són la recentralització de l'Estat, la desregulació i la liberalització del sector del comerç i dels serveis. Per tant, una llei de clar contingut ideològic, que el que pretén és carregar-se les competències que en matèria comercial atorga l'Estatut al Govern de Catalunya. Per tant, en

definitiva, és una llei que torpedina l'esperit federal que també té la Constitució de l'Estat espanyol.

Mirin, hi ha una definició d'aquesta llei que diu: «Va a servir para fortalecer nuestra competitividad, para mejorar el trabajo de emprendedores y para desbrozar la maraña normativa.» Aquesta definició la va presentar la vicepresidenta del Govern, la senyora Soraya Sáenz de Santamaría. Però a la vicepresidenta, com a bona parlant d'aquesta neollengua que fa servir el PP, d'aquesta neollengua, doncs, del neoliberalisme, que juga amb les paraules i els dóna la volta..., l'hem de traduir i hem de buscar què hi ha al darrere d'aquesta definició de la Llei d'unitat de mercat. Quan la senyora Santamaría deia allò de «mejorar el trabajo de emprendedores»..., en realitat el que pretén i el que fa aquesta llei és fomentar la precarietat laboral dels emprenedors, i especialment desprotegir els consumidors. Quan parla de «fortalecer nuestra competitividad» vol afirmar que promou el dúmping normatiu entre les diferents comunitats. Aquesta pràctica també anomenada «fixació de preus depredatoris» consisteix a rebaijar tant el preu d'un producte o bé el preu d'un servei..., encara que sigui a costa de perdre diners en una primera fase, en una fase inicial, amb l'objectiu d'expulsar els competidors perquè en una segona fase o bé reduir la competència i, per tant, carregar-se una part important de la competència, o fins i tot garantir-se el monopoli *de facto*. I quan afirma que pretén «desbrozar la maraña normativa», el que diu la senyora Santamaría és que la Llei d'unitat de mercat el que persegueix és la uniformitat en la desregulació, és a dir, que totes les comunitats autònomes de l'Estat espanyol comparteixin un mateix escenari de desregulació.

Per tant, és una llei que desprotegeix completament el petit comerç, atempta directament contra el model català de comerç, i l'únic que busca és continuar garantint els privilegis i els beneficis de les grans elits dels mercats, que aquestes són les primeres interessades que s'aprovi aquesta Llei de garantia de la unitat de mercat.

Quins són els principals problemes de la llei? Són fonamentalment tres: la invasió de competències, la inseguretat jurídica que provocarà i la desprotecció dels consumidors. Ja ho hem dit: el Govern central pretén, a través de les competències, atacar el principi d'autonomia política que tenen no només Catalunya, sinó totes les comunitats autònomes per aprovar les seves pròpies normes. És a dir, el PP el que vol és atacar l'autonomia institucional, que és una conseqüència derivada de l'autonomia política de Catalunya i també de la resta de comunitats autònomes de l'Estat. I aquesta invasió de competències la fa en nombrosos aspectes: des de sistemes d'intercanvi de la informació, garanties al lliure establiment i circulació, principi d'eficàcia, s'atribueix la potestat de l'organisme d'interposició de recursos contenciosos administratius i també en matèria de fixació de títols competencials.

En definitiva, la Llei d'unitat de mercat és una OPA en tota regla a les competències en l'àmbit comercial i de mercat de la Generalitat de Catalunya, perquè pretén apropiat-se d'aquestes competències. I a més, es tracta d'una OPA hostil, perquè no compta amb l'aprova-

ció i no comptarà amb l'aprovació d'aquest Parlament. A més, és una llei que no només vulnera les competències en matèria comercial dels governs autonòmics, sinó que també ho fa respecte del món local, també ho fa respecte dels nostres ajuntaments. Per exemple, els articles 16, 17 i 18 de la llei suposen, segons el Consell de Garanties Estatutàries, una imposició als ens locals d'un marc encotillat que és restrictiu per a l'exercici de les seves competències. Per tant, el PP pretén carregar-s'ho tot: les competències de les comunitats autònomes i també les competències dels nostres ajuntaments.

El segon gran problema és la inseguretat jurídica que generarà aquesta Llei d'unitat de mercat. El mateix Consell de Garanties Estatutàries confirma el que el Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida hem dit alguna vegada o bé en aquesta mateixa cambra o a la Comissió d'Empresa i Ocupació, quan afirmàvem que la Llei d'unitat de mercat generarà inseguretat jurídica. I ho farà en dos aspectes fonamentalment. El primer d'ells: el dictamen afirma que la llei està mancada de l'aixopluc del dret europeu. I fixi's, senyor Rodríguez, que potser nosaltres no som als que més ens agrada aquest dret europeu al qual vostè apellava a través de la Comissió Europea. Però, precisament, el Consell de Garanties Estatutàries el que ve a dir en aquest dictamen és que fins i tot l'aixopluc del dret europeu no està garantit en aquesta Llei d'unitat de mercat. I el segon, l'efecte extraterritorial, que produirà claríssims efectes jurídics, la disposició general o l'acte administratiu aprovat des de l'autoritat d'origen, i generarà, per tant, inseguretat jurídica.

El que fem d'alguna manera és instaurar la normativa a la carta, i això pot afectar, pot generar precedents perillosos en l'àmbit jurisprudencial. Potser això és precisament el que persegueix el Partit Popular.

I com s'ha dit –i ho repetiré–, la llei estableix una llicència comercial única i, a més, ho fa saltant-se totes les competències per la porta del darrere i sense la valentia política de dir-ho obertament, sinó que ho disfressa d'eficàcia en tot el territori nacional. Això provocarà una pèrdua de qualitat del producte, provocarà també pèrdua de les condicions laborals dels treballadors i de les treballadores i pot, evidentment, afectar els drets dels consumidors.

I el tercer gran problema és precisament aquest: la desprotecció dels consumidors. Aquesta invasió de competències, sumada a la inseguretat jurídica que provoca la llei, tindrà una conseqüència clara i negativa: la desprotecció dels drets dels consumidors i de les consumidoras.

La millor manera de desprotegir els consumidors dels seus drets és fer allò que aquesta llei planteja: allunyar més encara la territorialitat de la presa de decisions en l'àmbit mercantil, generar una competitivitat que provoqui menys qualitat del producte o del servei i provocar una regulació laxa dels mecanismes de garantia de la cooperació entre les administracions públiques.

Per tant, evidentment, des del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida donarem suport a la interposició del recurs d'inconstitucionalitat, precisament perquè és men-

tida que disset marcs normatius bloquegin la capacitat dels mercats. Les diferents normatives integrades i coordinades no són cap problema; el problema és el problema que vol situar el Govern del Partit Popular, el problema que vol situar el Govern del senyor Rajoy.

En definitiva, és una llei clarament dictada pels lobbys; a qui més beneficia aquesta llei és als lobbys de les grans empreses, i, per tant, són aquests lobbys els que han dictat aquesta llei, una llei, ho repeteixo, dictada pels lobbys de les grans empreses, de les grans distribuïdores i de les grans superfícies comercials, que són –que són– les que hi tenen més a guanyar. Un lobby cruent contra les pimes, cruent contra el petit comerç i cruent contra els treballadors autònoms, que en sortiran clarament perjudicats. Per tant, una llei que el Partit Popular torna a aprovar al dictat dels que més tenen i en contra dels que més pateixen. En l'àmbit comercial i en l'àmbit dels serveis és també una llei que eternitza les desigualtats entre els grans operadors i els operadors petits.

Per tant, resumidament, cinc són els motius que ens portaran a votar favorablement aquesta interposició del recurs: és desreguladora i liberalitzadora del sector, genera inseguretat jurídica, vulnera les competències dels governs autonòmics i del món local, està dictada pels grans lobbys comercials i de serveis, i genera més desigualtats entre els més poderosos del sector.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señores diputados, señoras diputadas, señor *conseller*... En Ciudadans estamos a favor del principio de unidad de mercado y estamos a favor tanto en el conjunto de España como en el conjunto de la Unión Europea. Además, el principio de unidad de mercado, el mercado único, fue una de las bases, uno de los principios claves para la creación de esta unión de países que es la Unión Europea y a la que, por suerte, pertenecemos.

Además de estar de acuerdo con el principio de unidad de mercado, estamos de acuerdo con la necesidad de regular al respecto en España. Y estamos de acuerdo porque es una evidencia que en nuestro país hay una superproducción normativa. Y por dar un dato, se puede decir que cada año en España se producen tres mil leyes, órdenes o decretos, y que cada año se publican más de setecientas mil páginas en el *Boletín Oficial del Estado* y en los boletines de las comunidades autónomas. Esto, obviamente, supone dificultades burocráticas para las empresas y supone también una inseguridad jurídica.

Y es el propio sector empresarial el que ha reivindicado en muchísimas ocasiones la necesidad de solucionar estos problemas. Y es el sector empresarial el que se queja de que, por ejemplo, es igualmente dificultoso para ellos montar la sede de su empresa en Aragón que hacerlo en otro país de la Unión Europea, como

puede ser en Holanda. Además, esto solo no lo decimos nosotros, sino que instancias como el Consejo Europeo ha hecho recomendaciones concretas a España como la siguiente: «En España es necesario eliminar los múltiples obstáculos al ejercicio de la actividad resultantes de la existencia de normas múltiples y superpuestas establecidas por los diferentes niveles de gobierno.» Esto no lo dice el Gobierno de España ni lo dice Ciudadans, sino que lo dice el Consejo Europeo.

Además, es que una correcta aplicación del principio de unidad de mercado puede suponer una importante simplificación administrativa. Por ejemplo, conseguir una única licencia para todo el país o un único registro para todo el país sin duda es una simplificación burocrática para las empresas. Además, favorece la libre competencia, porque en la medida en la que se eliminan trabas ficticias de las diferentes administraciones públicas, pues, sin duda, favorece una libre competencia entre las empresas.

Además, da más seguridad jurídica. A veces las normativas..., esta superproducción normativa que comentaba antes resulta contradictoria entre sí; hay veces que las normativas de los ayuntamientos, de las comunidades autónomas y la del Estado son contradictorias. Por tanto, genera muchas veces inseguridad jurídica a las propias empresas. Y, por cierto, esto afecta en mayor medida a las pequeñas y medianas empresas, que no disponen de grandes gabinetes jurídicos que se puedan dedicar a analizar las diecisiete normativas autonómicas y las normativas locales que existen. Por tanto, esto es muy importante también para las pequeñas y medianas empresas.

Y otra cosa muy importante que puede favorecer una correcta unidad de mercado es garantizar los derechos de los consumidores. En la medida en que los derechos de los consumidores estén garantizados en igualdad de condiciones en cualquier lugar del territorio, los consumidores están mejor protegidos.

Por tanto, desde Ciudadans estamos de acuerdo en el principio de unidad de mercado y estamos de acuerdo en la necesidad de que se regule en este sentido. Ahora bien, no compartimos el cien por cien del texto legal del Partido Popular, y creemos que tiene deficiencias muy importantes –deficiencias muy importantes. La principal es que no se regulan los requisitos mínimos que tienen que tener las licencias para que, otorgadas en una administración pública, en una comunidad autónoma, puedan ser válidas para el conjunto del país. Esto puede llevar a que, como bien han comentado otros diputados, pues haya comunidades autónomas que establezcan un nivel muy bajo de exigencia para atraer empresas y que esa licencia sirva para todo el país. Por tanto, pensamos que este es un problema que no se ha resuelto con la ley que plantea el Partido Popular.

Y el segundo gran problema que desde Ciudadans detectamos en esta ley es que no se garantizan correctamente los derechos de los consumidores, porque hay incertidumbre respecto a cuáles son las instancias a las que deben acudir los consumidores cuando tienen problemas con los servicios o los productos que ad-

quieran. Además de otra serie de cuestiones como los controles de supervisión, etcétera, que se establecen.

Creemos que este tema de la unidad de mercado era lo suficientemente importante como para que el Partido Popular hubiera sido muchísimo más cuidadoso a la hora de redactar esta ley, porque la verdad es que tiene una técnica legislativa realmente cuestionable.

Estamos de acuerdo con el principio de unidad de mercado; no estamos de acuerdo con el cien por cien de la ley, pero no vamos a dar apoyo a los grupos parlamentarios que plantean un recurso de inconstitucionalidad de esta ley. Y les diremos por qué. Ustedes se basan en el victimismo cansino del nacionalismo catalán, no se basan en un alegato de defensa a los autónomos, de defensa a las empresas, de defensa a los consumidores o de defensa a los ciudadanos. Solo hay que escucharles para ver que se basan en un alegato de defensa a las competencias de la Administración pública, a la intención recentralizadora del Estado y su largo etcétera de victimismo cansino que estamos, pues, muy acostumbrados a escuchar.

Pero nosotros no podemos compartir ese enfoque; nosotros compartiríamos un enfoque mucho más orientado a los consumidores. Además, ustedes parten de una premisa que es errónea, y es que consideran que esto es un ataque a Cataluña, cuando las principales comunidades autónomas que se pueden beneficiar de una unidad de mercado en España son precisamente las comunidades ricas como Cataluña, porque somos los que más vendemos al resto de España y somos la comunidad autónoma con más empresas en el conjunto del país. Solo hay que recordar que desde Cataluña se venden más productos a Murcia, a Asturias o a Galicia que a toda China. Por tanto, que se garantice una correcta unidad de mercado en nuestro país sin duda a los que más puede beneficiar es a los empresarios catalanes.

Y además, por qué no decirlo, es que es muy curioso, por no decir cínico, que sean ustedes los que recurran al Tribunal Constitucional. Ese Tribunal Constitucional al que denigran constantemente, ese Tribunal Constitucional cuyas sentencias ustedes no cumplen. A ese Tribunal Constitucional ustedes ahora quieren recurrir. Miren, están en todo su derecho de hacerlo, ustedes están en todo su derecho a recurrir al Tribunal Constitucional si consideran que esta ley vulnera las competencias de la Generalitat de Catalunya; es absolutamente legítimo. Ahora bien, nosotros desde Ciudadans solo les vamos a pedir una cosa, solo una, y es que cuando salga la sentencia del Tribunal Constitucional la cumplan, les guste o no les guste, pero la cumplan. Y además, ya de paso, podrían cumplir el resto de sentencias del Tribunal Constitucional que no se cumplen en Cataluña.

Muchas gracias, señora presidenta, señores diputados, señoras diputadas, señor *conseller*.

La presidenta

En nom del Grup Mixt té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs, bé, bona tarda. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres. Nosaltres, com és obvi, votarem a favor de tramitar el recurs d'inconstitucionalitat d'aquesta llei.

I les reflexions que fem no són únicament en qüestió d'una vulneració de competències, que és òbvia, clara, notòria i, a més a més, flagrant, sinó pel contingut ideològic que aquesta llei suposa, un contingut que nosaltres considerem aberrant en un moment com el que ara ens toca viure.

Què suposa la Llei d'unitat de mercat? Aquí s'ha explicat a bastament, no? Suposa la fixació de la llicència única, i, per tant, doncs, el fet que qualsevol producte o servei es faci d'acord amb una normativa d'un territori, per tant, únic. Això pot suposar *de facto* la generació del dúmping desregulador, la competència no entesa com a competitivitat, sinó entesa com a intent de les comunitats autònomes per desregular i, per tant, tenir condicions més favorables que facin un paradís més lícit perquè aquelles empreses s'hi instal·lin.

Què passa, això? Quines són les mesures *de facto* que s'hi inclouen? Com hem dit, la llicència única que nosaltres considerem que és un sense sentit, però, per altra banda, la creació de l'òrgan aquest, el Consejo Nacional de Unidad de Mercado, que s'encarregarà de vetllar perquè aquesta dispersió normativa, doncs, no sigui una càrrega per als emprenedors ni per als empresaris.

Quina és la suposada justificació de la Llei d'unitat de mercat? Doncs, bé, també s'ha dit: darrere, de nou, de la simplificació administrativa, darrere del fet d'aquesta tríada en la qual hi ha tota una generació de normes que estan impeding als emprenedors créixer, de normes que estan impeding a les empreses que es creen perquè existeix una amalgama difícil i totalment complicada de normes per la qual no se poden crear empreses..., aquesta és l'equació que serveix per a, de nou, com en totes les normes anteriors, com en la Llei de liberalització dels horaris comercials, com en la Llei..., com en l'informe Cora, com en qualsevol de les lleis que arriben últimament de l'Estat espanyol, és una equació mecànica i falsa que va repetint els mateixos dogmes: menys control, més liberalització, més activitat econòmica i, per tant, més riquesa. Això sí, una riquesa que bandreja totalment els models de redistribució, una riquesa que es concentra en unes mans, les mans de sempre, i una riquesa que els mateixos mai no veiem.

I quin és el veritable objectiu? Doncs, des del nostre punt de vista està claríssim, no? Una desregulació comercial i econòmica màxima, que és el contingut que a nosaltres ens fa manifestar-nos a favor de la presentació del recurs d'inconstitucionalitat. Perquè entenem que inclús la dreta catalana pot estar a favor que es desreguli i, per tant, que es liberalitzi, i que ho pot amagar sota un conflicte de competències. Però per nosaltres no és un conflicte de competències, no ho és respecte a cap de les comunitats autònomes en les quals es reparteixen els països catalans, sinó que és

una qüestió de concepció de l'economia i, per tant, de concepció del mercat.

Per tant, sota aquesta desregularització comercial, aquest deixar fer, aquest deixar passar, nosaltres entenem que arriba tard i mal. I, a més a més, obeeix a altres factors que no són ni el de la simplificació administrativa ni el d'afavorir el creixement d'empreses. Una liberalització econòmica que s'inspira en un model de mercat únic europeu, ja s'ha dit, que beu d'una directiva, la Directiva Bolkestein, que està aprovada el 2006. Una directiva que ja eliminava l'obligatorietat de la llicència autonòmica i que ja convertia l'autorització administrativa en una formalitat residual i que ara, després de vuit anys, després de set anys en crisi capitalista, l'avantguarda friedmaniana del Partit Popular ens la pretén vendre com la recepta de tots els mals. Ara, en un moment de crisi capitalista gravíssima, ara resulta que el malalt ens vol vendre l'hospital. Resulta que el mercat únic europeu, aquell mercat únic europeu que ha precaritzat les condicions laborals de les treballadores i dels treballadors, aquest mercat únic europeu que cada cop liberalitza... (*Remor de veus.*) És que estic cridant una mica més perquè com no puc sentir res... (*Pausa.*) D'acord, no sé si és que realment despertava tant d'interès; jo crec que no, que simplement estaven, no?, allà... En fi. Com deia, una directiva de fa uns vuit anys que ara se torna a treure a la palestra i que és el que ens ha de solucionar; en tot cas, una directiva que obvia el fet que a la Unió Europea el 50 per cent de les treballadores i treballadors estan sota els llindars de pobresa i que en la Unió Europea hi ha un 36,8 per cent d'autònoms pobres, la mitjana espanyola més alta de les de la Unió Europea. Per tant, aclareixin-se i vegin a què respon. En tot cas, a afavorir emprenedors no.

Dèiem: una recentralització en clau espanyola, que no ens arriba només d'aquesta llei. Ens arriba d'un altre conjunt de lleis: de la Llei de reforma educativa, de la LOMCE, que ja recentralitza en clau espanyola els currículums, els horaris, etcètera; de la Llei de reforma de l'Administració local; del Decret Llei de la liberalització d'horaris comercials –a l'últim Ple en parlàvem–; també de l'informe Cora, i, per tant, de tot un seguit de mesures que volen espanyolitzar Espanya. I em sembla bé, és la seua ideologia, però que en tot cas ara ho fan a cara descoberta i en tot cas ho fan sota el pretext d'afavorir l'economia amb receptes que ens han portat al moment en el qual estem.

Dèiem també –s'apuntava abans– que aquesta recentralització, a més a més, es fa en clau uniformitzadora, és l'abecé del capitalisme. El capitalisme creix millor en condicions uniformes; per tant, res nou sota el sol, res ens ensenya aquest projecte. Sí que ens ensenya una cosa clara, i són les declaracions de la senyora Soraya Sáenz de Santamaría: «Aquesta és una norma» –diu– «que farà país.» Doncs bé, a nosaltres aquest país, un país que es basa en la creació o en la desregulació, en la liberalització permanent, en l'omissió dels drets de les treballadores i dels treballadors és un país que no ens interessa.

Jo crec que és obvi, s'ha dit de manera reiterada. En tot cas, si no queda clar ho tornem a repetir. Una eco-

nomia que beu sempre i viu del lliure mercat, que a més a més va proclamant el dogma d'«el mercat ens farà lliures» i, en canvi, va deixant rastres de pobresa extrema, rastres de no-accés a l'habitatge, rastres de no poder accedir a la universitat, rastres cada cop més grans d'atur, de conflictes laborals, d'ERO, de destrucció d'ocupació..., és un país que no ens interessa, és una llei que no ens interessa, i a més a més és una llei que s'acompanya necessàriament d'una altra reforma anterior, que és la reforma laboral. Aquest matí s'apuntaven xifres de què havia suposat la reforma laboral. I en aquest sentit volem dir que és aquesta reforma laboral una cooperadora necessària perquè es posin sobre la taula totes les circumstàncies que permetin desenvolupar aquesta Ley de unidad de mercado.

En tot cas, votarem a favor que es presenti el recurs d'inconstitucionalitat. Votem en contra d'aquesta llei ultraliberalista, ultradesreguladora, una llei que és ideologia pura i dura, una llei que es fa d'esquenes total al que està passant, una llei que respira i explica la plutocràcia d'un govern plutòcrata i senil, d'un govern de genolls als poders i d'un govern que ja està... (*Remor de veus.*) Plutòcrata i senil, exacte. D'un govern plutòcrata i senil que ja no vol governar, que simplement està de genolls.

Gràcies.

La presidenta

Hi pot haver un segon torn d'un màxim de cinc minuts per si algun grup parlamentari el vol utilitzar. Senyor Amorós, d'Esquerra Republicana. Màxim, màxim cinc minuts.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Santi Rodríguez, miri, li ho dic des de la simpatia personal, eh? Vostè és un diputat que pel que ens acostuma a fer sentir el seu grup li he de dir que és dels que més es prepara les intervencions, des del meu modest punt de vista, i avui l'he vist fluixet. Avui l'he vist amb poca energia defensant el que deia. Fins i tot qualsevol persona d'aquestes que interpreta el llenguatge no verbal..., quan ha dit la frase «no envaeix competències» anava com abaixant el cap. Sincerament no s'ho creu, oi? Oi que no s'ho creu, senyor Rodríguez, quan diu que aquesta llei no envaeix competències? D'altres coses que ha dit segur que se les creu, però aquesta no se la deu creure, senyor Rodríguez. Perquè fixi's que el Consell de Garanties Estatutàries, per *unanimitat*, amb juristes de provada capacitat, proposats per tots els grups de la cambra –no perquè els hagin proposat els grups de la cambra, sinó perquè són de provada capacitat–, per unanimitat diuen el contrari que vostè ens deia amb una veu que baixava mentre abaixava els ulls. Revisi el vídeo, senyor Rodríguez, que m'entendrà molt bé.

Mercat únic europeu. I tant que sí! Europa és el nostre mercat, l'àmbit de regulació principal. I el món, si m'ho permet. Però això no treu que vostès renunciïn a

mantenir capacitat reguladora d'impuls o d'ordenació de l'activitat econòmica; això no treu que de la mateixa manera que podem regular com va l'oferta també hem de regular la protecció de la demanda. Una cosa no treu l'altra. Els Estats Units..., que em dirà: «Home, no, és que Califòrnia té quaranta milions d'habitants.» Sí, hi han set estats dels Estats Units que tenen menys d'un milió d'habitants. Doncs, aquests estats de menys d'un milió d'habitants mantenen competències de regulació de l'activitat econòmica, i no passa res. I si diuen: «No, és que hi han regulacions que són incompatibles, que compliquen massa les coses»..., però si vostès tenen el procediment d'harmonització legislativa!, si el fan servir d'ús i abús sempre que volen! Obrin el diàleg. És que aquí el que passa... Vostès diuen: «És cínic que els que estem» –que ho estem– «en contra de la Constitució apellem al Constitucional.» Perdonin, el que és trist, o cínic, o molt poc consistent és que els que defensen el marc normatiu vigent, aquesta Constitució, són els que trenquen deliberadament el marc competencial establert per ella, trenquen deliberadament el pacte constitucional quan diuen..., i entren pel darrere i buiden plenament de competències tot un reguitzell d'articles que abans li he llegit que fan referència a la regulació de l'activitat econòmica.

Diu vostè que coneix un empresari que li ha dit que ha de seguir cent mil manaments. Doncs, digui-li al seu amic empresari que, gràcies a la seva llei, per saber quina legislació més li convé per a cada activitat, haurà de conèixer cent mil multiplicat per disset: 1.700.000 normatives, suposant que existeixin cent mil normatives autonòmiques, cosa que dubto, però és l'exemple que vostè ha posat.

Ha citat vostè una sèrie de prioritats en les quals la Llei d'unitat de mercat no farà efecte perquè són prioritats. Fixi's vostè que s'ha oblidat dels drets dels consumidors.

Ens ha citat vostè la dificultat de desenvolupament de l'energia eòlica a causa de la diversitat normativa. Vostè em sembla que hi era l'altre dia que van venir la fundació Eoliccat a la Comissió d'Empresa i Ocupació. Em sembla que vostè hi era; i si no hi era vostè, hi devia ser el senyor Luna o el senyor Coto, però li ho poden explicar. Sap què ens van dir? Que el 2014 invertirien zero, que el 2015 invertirien zero i que el 2017 invertirien zero. I sap per què? Perquè els problemes a la falta de competència, a una bona competència perquè el mercat funcioni bé no estan principalment entre territoris, sinó dins d'un mateix territori.

Miri, hi ha un problema de competència quan a un productor d'energies renovables per aquella energia que ell produeix li fan pagar sis cèntims/kilowatt/hora, i li fan regalar la que li sobra a la xarxa, mentre que a les seves amigues elèctriques al contrari. Bé, fan el normal, que és produir una cosa i cobrar-la. El que no és normal és produir una cosa i que et facin pagar per haver-la produït. Això sí que és un problema a la competència.

És un problema a la competència que vostès actuïn al dictat de la patronal de les grans superfícies pel que

fa a tot tipus de regulacions, i desprotegeixin el petit botiguer. És un problema a la competència la legislació fiscal que vostès fan, que fan que les empreses de l'IBEX 35 paguin un 7 o un 9 per cent, segons l'any, d'impost de societats, i la petita i mitjana empresa pagui un 25 per cent. Això sí que és un problema a la competència, i un problema dels greus.

I, finalment, senyora Arrimadas, els dos arguments centrals que vostè ha fet servir els compartim. El que no entenc és per què quan els diem nosaltres és «nacionalismo cansino» i quan els diu vostè, diu: «Miri, trobo malament aquesta llei per aquests dos arguments centrals» –que els compartim–, i després diu que votarà en contra de la imposició del recurs. Això sí que no s'entén, senyora Arrimadas.

La presidenta

Senyora Ribera?

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, presidenta. No utilitzaré ni els cinc minuts, però sí que hi han hagut algunes contradiccions i algunes coses que crec que val la pena d'aclarir.

Al senyor Rodríguez. Ens diu que no s'està simplificant i que aquesta llei l'únic que pretén és simplificar, perquè hi ha moltes normatives. Escolti'm, a Catalunya es van aprovar unes òmnibus, que van ser un primer pas per a la simplificació. I jo crec que aquí s'ha dit diverses vegades, per part del conseller Puig, que s'està preparant una segona onada, en aquest sentit; una segona onada que pot aprofundir en dos aspectes, tant en l'aspecte de les administracions –Generalitat, ens locals– per simplificar, però també en tots els temes sectorials, com poden ser els urbanístics, com poden ser els legislatius industrials, els ambientals, els de protecció civil... De fet, aquesta llei que vostès presenten no simplifica, simplement unifica, i unificar no és el mateix que simplificar.

I quant al fet que Europa diu..., escolti'm, tenim una llei de seguretat industrial en què haurem de fer modificacions perquè Europa ens ho requereix –perquè Europa ens ho requereix. Europa no ens ha requerit en cap moment que modifiquéssim aquesta llei. O sigui, diguem el que és i no el que no és. Perquè quan Europa ho vol requerir ho requereix i, si convé, posa multes. En aquest cas, no s'ha donat.

I jo, quan ho he dit, en un dels aspectes que he dit, he dit: «Aquesta llei no respon a cap petició europea ni a cap directiva ni al compliment de la Directiva de serveis, que ens ho exigeixi.» Per tant, deixem clar aquest concepte. És un concepte que el Govern de Madrid vol aplicar, però no perquè Europa ens ho exigeixi en cap moment.

I, a més a més, és molt fàcil que les empreses –s'ha dit aquí en molts casos– busquin el lloc més fàcil sense complir requeriments que després poden ser molt importants, com és el medi ambient, com són temes urbanístics, com són altres temes, que pensem que són molt importants.

I la senyora Arrimadas, que deia que només ho fèiem, nosaltres, per un tema competencial, i que no teníem en compte les empreses. Escolti'm, senyora Arrimadas, jo no sé si és que no m'entén o no m'ha escoltat, perquè em sembla que he parlat molt clarament de tant com afectava, tots els sectors que afectava i totes les empreses que podia afectar, i molt especialment el sector del comerç català, que tant ho deia la patronal Pimec com la Confederació Catalana de Comerç. I penso que és molt important, i que no té en compte la realitat del comerç.

Ho he dit clarament: el Govern de la Generalitat pensa que és recentralitzadora; que pretén que Catalunya sigui una delegació comercial, amb la qual cosa pots donar molt menys servei a les teves empreses que tens aquí, perquè la proximitat ajuda a donar millor servei; que no té en compte la realitat del comerç català, de les seves empreses, i no respon a les demandes, només respon a algunes demandes de companyies més grans –que també s'han d'atendre, s'ha d'atendre tot, les petites i les grans, però no només unes– i no respon a cap petició europea. I em sembla que he fet força referència al que eren les empreses.

Si nosaltres aquí tenim una empresa que fa una certa galvanització d'alguna cosa, i en una altra comunitat autònoma la legislació mediambiental és diferent, escolti, on aniran? I què, amb això hi guanyarem molt? Hi guanyaran, els nostres consumidors? Crec que no hi acabarem guanyant.

Res més, presidenta.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

La senyora Romero vol fer ús d'aquest torn? (*Pausa.*) No. El senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Bé, en primer lloc, i respecte al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries i respecte al convenciment o no de si s'envaeixen competències, home, jo només recordar-los que aquesta és una llei que té vint-i-vuit articles –vint-i-vuit articles– i que el Govern de Convergència i Unió va recórrer contra vint-i-quatre. De vint-i-vuit va recórrer contra vint-i-quatre. Contra el títol no hi va recórrer perquè no se'ls deuria ocórrer, però, si no, també ho haurien fet.

I el Consell de Garanties Estatutàries dictamina la no-constitucionalitat, en tot cas, de set, més tres altres articles de forma parcial. És a dir, que, si féssim els mateixos percentatges o els mateixos barems amb què el Govern de Convergència i Unió critica quan nosaltres portem coses al Consell de Garanties Estatutàries, em sembla que als recursos que hem presentat o les peticions de dictamen que hem presentat des del Partit Popular guanyem per golejada el Govern de Convergència i Unió.

Però això és irrellevant. Mirin, escoltin, nosaltres estem convençuts que vostès estan preocupats per les

competències de les administracions. I nosaltres estem preocupats per les competències de les empreses, perquè, al final, qui acaba generant ocupació i qui acaba millorant socialment la societat són les empreses, i no l'Administració. I aquesta és una diferència fonamental, i que nosaltres entenem que vostès defensen el seu hortet; nosaltres preferim defensar l'hortet d'aquells que generen creixement i d'aquells que generen ocupació. És una diferència creiem que molt substancial –molt substancial.

També entenem que des de determinats grups parlamentaris no es pugui compartir una llei com és no la de la unitat de mercat, sinó la de la *garantia* de la unitat de mercat. Perquè es dóna per descomptat que formant part del mercat únic europeu la unitat de mercat ja existeix; el que cal és garantir la seva aplicació, de la unitat de mercat. Doncs, entenem que a vostès allò que no els agrada és la confiança mútua entre administracions, o el reconeixement de les actuacions de les altres administracions, o la cooperació entre administracions, que és precisament allò que preveu aquesta Llei de garantia de la unitat de mercat.

I, senyora Ribera, jo ja ho he esmentat en la meua intervenció, però és que, a més a més, si vostè s'hagués llegit la Llei de garantia de la unitat de mercat, hauria vist que les excepcions en aquesta llicència única i a l'absència de regulació són precisament aquells aspectes que vostè ha citat: l'ordre públic, la seguretat, la salut pública i el medi ambient.

I, per acabar, si m'ho permeten, mirin, jo no sé si aquest és un estat plutòcrata i senil. En tot cas, que sàpiguen aquells que diuen que aquest pot ser un estat plutòcrata que els mateixos que ho diuen formen part de l'Estat i del Parlament. Per tant, si consideren que aquí estan representats els poderosos, benvinguts, també, com a representants dels poderosos, perquè ells tenen veu i paraula aquí.

En qualsevol cas, preferiríem que fos un estat plutòcrata i senil que un altre d'autòcrata i assassí. I prefereixo no citar noms de països per evitar conflictes diplomàtics, però entendran molt bé que són precisament aquells sistemes polítics que des d'aquesta tribuna alguna vegada es defensen i que, evidentment, no compartim i, a més a més, condemnem.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

El senyor Mena vol fer ús...? *(Pausa.)* No. La senyora Arrimadas?

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Bien, yo creo que el posicionamiento de Ciudadanos respecto a la Ley de unidad de mercado y al recurso de inconstitucionalidad ha quedado meridianamente claro. Pero, bueno, utilizaré este turno de réplica para contestar a los dos diputados que me han aludido.

El señor Amorós no entiende cómo desde Ciudadanos no le vamos a dar apoyo en este recurso de inconstitucionalidad. Mire, se lo vuelvo a explicar, señor Amorós. Es que estamos a favor del principio de unidad de mercado, que da origen a esta ley. Y estamos a favor de la necesidad de regular en este aspecto en España. No estamos a favor del cien por cien del texto legal, pero es que nosotros, desde Ciudadanos, no nos dedicamos a poner recursos de inconstitucionalidad contra todas aquellas leyes cuyo principio inspirador compartimos pero no compartimos la globalidad del texto legal. Mire, nos da por ahí, ¿no?

Y a la señora Ribera, que dice que no sabe si la he entendido o la he escuchado. Bueno, yo creo que usted me entiende perfectamente; simplemente a lo mejor usted no me ha escuchado bien. Yo digo que ustedes, en su alegato –y solamente tiene que revisarse su intervención–, no se basan en una defensa a ultranza de los autónomos, de las pequeñas y medianas empresas, de los consumidores o de los ciudadanos. La piedra angular de su alegato es la invasión de competencias y el alimentar este victimismo que ustedes usan recurrentemente y el agravio de España.

Y, además, es que le digo una cosa también: ustedes pueden plantear el recurso de inconstitucionalidad directamente, pueden hacerlo, no hace falta que llenemos el debate del Pleno del Parlament con estas cuestiones. Ustedes pueden legítimamente, como he dicho antes, recurrir al Tribunal Constitucional.

Por eso pensamos que ustedes utilizan esto, como muchas otras cosas, para alimentar ese victimismo, para alimentar la idea de que la culpa de todos los males la tiene el malvado Estado español. Y como nosotros no compartimos esa idea, porque es meridianamente falsa, pues no podemos darles apoyo en el recurso de inconstitucionalidad, además de que, como digo, compartimos precisamente el principio que inspira esta ley.

Muchas gracias, señora presidenta, señores diputados, señoras diputadas, señor *conseller*.

La presidenta

La senyora Vallet vol fer ús de la paraula? *(Pausa.)*

Doncs, aleshores, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Passarem a la votació de les propostes de resolució presentades pels grups parlamentaris d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió referents als articles sobre els quals aquests grups parlamentaris consideren que cal interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 20/2013, del 9 de desembre, de garantia de la unitat de mercat. Atès que les peticions d'ambdós grups són coincidents, farem una única votació a favor de presentar el recurs o bé en contra. Els articles sobre els quals cal interposar el recurs d'inconstitucionalitat els tenen publicats en el dossier del Ple. Si volen els passo a citar i, si no, no els cito. *(Pausa.)* Doncs, passem a votar en una sola votació aquests articles.

Comença la votació.

L'acord d'interposar un recurs d'inconstitucionalitat ha estat aprovat per 102 vots a favor i 25 en contra.

Procediment

per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 8/2013, del 9 de desembre, per a la millora de la qualitat educativa (tram. 212-00003/10 i 212-00005/10)

Passem al punt vuitè de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la proposta d'interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 8/2013, de 9 de desembre, per a la millora de la qualitat educativa.

Aquest debat es regirà també d'acord amb el que estableix l'article 155 del Reglament. Així mateix, segons acord de la Junta de Portaveus del proppassat 18 de febrer, el temps d'intervenció serà de deu minuts per a cada grup parlamentari.

Atès que aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari Socialista, procedirem, en primer lloc, al torn d'intervenció d'aquests grups per defensar la proposta presentada. En primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, presidenta. Avui parlarem d'aspectes jurídics, però també, en menor mesura, tot i que són des del nostre punt de vista els més importants...

(Remor de veus.)

La presidenta

Senyora Simó, esperi un moment que surtin els diputats, i així podrà parlar amb més tranquil·litat. *(Pausa.)* Ja pot començar.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Deia que avui parlariem d'aspectes jurídics, eminentment, però també d'aspectes polítics, que són els claus d'aquesta LOMCE, d'aquesta llei.

Esquerra hem, de manera reiterada, denunciat la visió conservadora i regressiva de l'educació que impregna la LOMCE, la voluntat de reduir i convertir en subsidiari l'ús del català a l'escola i un evident tremp recentralitzador i jacobí que vulnera els acords establerts durant anys entre comunitats i l'Estat i que vulnera les competències exclusives, compartides i executives que figuren en l'Estatut de Catalunya i que, a més a més, i en consonància i de la maneta amb l'ARSAL, no reconeix cap tipus de competència educativa als ens locals.

A més a més, és una llei que és ineficient, que és inviable, que és imposada, que és altament contestada per tothom, excepte pel Partit Popular, i que és una llei profundament ideologitzada, és una llei que és contrària al model que volem d'escola inclusiva i d'escola comprensiva, que tanta suor ha costat a tots els equips educatius, a l'equip docent, a l'Administració educativa. I, a més a més, per concloure, és una llei absolutament dirigista i adoctrinadora.

Sembla que hi ha grups parlamentaris que consideren cínic que grups com Esquerra Republicana presentem recursos d'inconstitucionalitat. Aquest és un gran argument, però nosaltres el presentem perquè així ho hem de fer, perquè hem d'utilitzar totes les eines que tenim al nostre abast per parar aquesta llei.

I Esquerra Republicana evidentment que sabem que trigarà anys a haver-hi sentència i que aquesta sentència, segurament, ens arribarà quan ja tinguem la nostra pròpia llei orgànica catalana d'educació i que ja no patim, per tant, els efectes de la legislació recentralitzadora i de reformes carques del Partit Popular. Però, en tot cas, ho reitero, tenim l'obligació de fer-ho, i per això ho fem. Totes les eines a l'abast, totes les eines que utilitzarem.

Esquerra demanem que el Parlament presenti un recurs d'inconstitucionalitat perquè la LOMCE vulnera la distribució de competències que figura a l'Estatut de Catalunya i a la Constitució espanyola, que repassaré en tres apartats: les vulneracions més rellevants recollides als dos dictàmens per unanimitat, les derivades de la petició de dictamen dels grups parlamentaris i les derivades de vots particulars.

Sobre les més rellevants coincidents dels dos dictàmens, doncs, evident, la distribució de competències educatives establertes a l'Estatut i les competències en matèria lingüística i drets lingüístics. Mirin, la LOMCE no només recupera per a l'Estat competències en el disseny del currículum, sinó que també ho fa en l'avaluació, i recupera les antigues revàlides, que formen part, entenem, de l'imaginari històric educatiu dels autors que han perpetrat la LOMCE, però no tenen res a veure amb les necessitats dels centres ni del sistema educatiu.

Segons els dictàmens del Consell de Garanties, els articles de la LOMCE que atribueixen al Govern de l'Estat la reglamentació de l'avaluació final de la primària i dels cicles formatius no respecten les exigències constitucionals. El Consell de Garanties veu incoherent que aquestes proves es facin sobre matèries cursades en assignatures troncales i amb una concessió absolutament limitada a assignatures específiques, cosa que contradiu el concepte de currículum i suposa una importantíssima limitació de les competències autonòmiques. Sí que, en canvi, creu que s'ajusten a la Constitució els articles que regulen aquestes avaluacions en etapes educatives que condueixen a un títol oficial, és a dir, ESO i batxillerat. Però hem de tenir molt present que aquestes avaluacions elaborades des del ministeri tenen uns continguts detalladíssims i que han de condicionar –i ho dic en sentit negatiu– bona part de l'activitat educativa als instituts.

La LOMCE PISA, és a dir, trepitja la capacitat del Govern de configurar el currículum o la formació dels professionals docents, i en això també hi insisteix el Consell de Garanties. El currículum no el determina l'Estat, sinó que és una noció global en què també participen les comunitats autònomes d'acord amb les seves competències. Així, hi ha diversos articles –que no citaré, ho tenen recollit en el dossier– que vulnereixen les competències de la Generalitat sobre ordenació curricular, sobre formació professional del personal docent, sobre l'establiment de plans d'estudi, etcètera, o els excessos en habilitació reglamentària, que n'hi ha molts i diversos per part de l'Estat, que m'hi referiré en diverses ocasions i que el Consell de Garanties Estatutàries diu que això no pot ser, que remissions en blanc, que una regulació reglamentària més enllà del que toca és anticonstitucional i estatutari, o la tramitació dels expedients de beques, que vulnera articles de l'Estatut sobre competències compartides, o les proves d'accés a la universitat, la selectivitat, que també vulnera preceptes bàsics de les competències estatutàries.

En matèria lingüística i drets lingüístics, el que és evident és que, amb la LOMCE i el desplegament posterior, l'Estat establirà les hores de castellà per impartir en cadascuna de les etapes educatives i imposarà el castellà com a llengua vehicular, de manera que fa impossible els programes d'immersió, que són un dels pilars de la cohesió social i de la igualtat d'oportunitats a Catalunya des dels anys vuitanta, la feina que ha fet la immersió i la feina que ha de continuar fent.

El Consell de Garanties –i en vull fer esment perquè entronca amb el que dèiem aquest matí de la interlocutòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya– parla sobre el que representa això que s'entén de proporció raonable d'altres llengües vehiculars. Diu que no és un concepte tancat, sinó que pot variar i ser diferent en funció no només de les finalitats que es vulguin assolir, sinó també per factors com el territori, el nivell, l'etapa educativa, les característiques del centre. I, per tant, el Consell de Garanties diu clarament que ha de ser la Generalitat qui ha de determinar, en aquests casos i no de forma general, el sentit que ha de donar a aquesta proporció raonable, i és la Generalitat i no cap altre, i per tant, el tribunal superior no ho ha de fer. I reitera la doctrina constitucional –i això no és menor–: que la Constitució espanyola no preveu en cap cas el dret dels pares i les famílies a triar la llengua d'escolarització dels seus fills. I això també que quedi molt clar: el Consell de Garanties Estatutàries continua reiterant el que ja la doctrina constitucional ha dit.

I hi ha dos aspectes clau en aquest sentit: el fet que hàgim de ser cornuts i pagar el beure, avançant de recursos de la Generalitat que se'ns descomptaran de les transferències de l'Estat l'escola privada que puguin triar famílies perquè, segons el ministeri, no es pogués donar allò que la LOMCE predica, inconstitucional segons el Consell de Garanties, o la disposició final setena bis LOE, sobre les bases de l'educació plurilingüe, que diu que això pertany a la Generalitat de fer-ho i no pas al Govern de l'Estat.

Esquerra, a més a més, hem presentat d'altres articles, i el consell ha decidit, ha dit, ha dictaminat que hi ha cinc apartats o articles que fan més remissions a la potestat reglamentària de l'Estat, que no toquen, o la disposició transitòria segona, sobre la renovació dels concerts –*al loro*– amb efectes retroactius. És a dir, concerts donats abans de l'entrada en vigor de la LOMCE, en funció d'aquesta disposició, podran acollir-se al que diu la LOMCE, és a dir, que és obligatori donar el concert tant sí com no, independentment de si segregues, no segregues per sexe, encara que les condicions hagin estat diferents. El Consell de Garanties també diu: «No, senyors, aquesta retroactivitat és inconstitucional, perquè pot ser una arbitrarietat vetada per l'article 9.3 de la Constitució.»

I, finalment, sol·licitem recurs d'inconstitucionalitat en preceptes com les competències del consell escolar i la direcció respecte al dret a la participació i en els recollits en vots particulars signats o subscrits per quatre membres dels nou del Consell de Garanties Estatutàries; sobre ensenyament de la religió a l'itinerari educatiu i la llibertat de creences, i sobre el dret a la no-discriminació per gènere en l'educació diferenciada.

Nosaltres estem d'acord amb l'opinió d'alguns d'aquests vots particulars, que diuen que el règim preferencial que es dona a l'ensenyament de la religió catòlica és una confessionalitat declarada de l'Estat. Aquests vots particulars diuen que és un tractament de privilegi que vulnera el principi d'igualtat i la mateixa neutralitat i aconfessionalitat de l'Estat, i pot vulnerar, per tant, l'article 14 de la Constitució, que prohibeix qualsevol discriminació per raó de la religió, i el mateix dret de llibertat religiosa a l'article 16.

I, pel que fa a la no-discriminació per raó de gènere, el que nosaltres principalment volem remarcar, com fan alguns vots particulars, és que no es dona cap marge a les comunitats autònomes perquè puguin fer i excloure del règim de concert els centres que escullin un mètode pedagògic que afavoreixi la segregació. Això es consolida amb la LOMCE, cosa que..., anteriorment, hi havia un ventall prou ampli perquè les comunitats autònomes poguessin des d'excloure a modular, com fa la LEC.

Fins aquí les vulneracions més rellevants recollides al dictamen. I jo, per acabar, volia dir el següent. Esquerra estarem en totes les trinxeres contra la LOMCE, Esquerra estarem en la defensa del model educatiu del nostre país, del sistema educatiu del nostre país, que recull la LEC. I no hem de fer recaure ni en els centres, ni en els docents, ni en els equips de direcció, ni en la resta de membres de la comunitat educativa –famílies, alumnes– la resistència a aquesta norma. El Govern i aquest Parlament –i, a més a més, ens ho demana la comunitat educativa– han de transmetre seguretat, fermesa i tranquil·litat a la societat catalana perquè, sumant i treballant plegats la comunitat educativa i els agents socials que representen com de plural i de divers és aquest país, també aplegats al voltant de l'oposició a la LOMCE, frenarem a Catalunya l'aplicació d'una llei involucionista, una llei injusta, que ataca la consolidació de la nostra cohesió social i que ens

vol fer desaparèixer com a poble; el que és més, que ens vol fer desaparèixer com un sol poble.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí. Moltes gràcies, presidenta. Consellera, senyores diputades i senyors diputats, saben bé que el passat 9 de desembre es va aprovar la llei dita «de la millora de la qualitat educativa», la LOMCE, coneguda com a «Llei Wert», que és la llei que ha suscitat el major consens en tota la història de la democràcia a Espanya, i és que tothom, excepte el Partit Popular, hi està en contra; no només tots els altres grups polítics i parlamentaris, sinó tota la comunitat educativa. I, per tant, hem combatut des de tot arreu aquesta llei: ho hem fet al Parlament en diverses ocasions; hem aprovat des de la comissió, aquí, al mateix Ple, actes que hem fet junt amb la comunitat educativa, una declaració que vam aprovar conjuntament amb el MUCE; ho hem fet al carrer; ho han fet els professionals; ho han fet les mares i els pares dels nostres nens i nenes.

Perquè, efectivament –i ho deia la senyora Simó–, la LOMCE és una llei injusta, trenca completament la noció d'escola inclusiva que tant ens ha costat posar en peu; és una llei recentralitzadora, uniformadora; bàsicament és una llei retrògrada, que, com diu Joan Manel del Pozo, «és pitjor...», que fa valer la seva ideologia perquè és ideologitzant, és la pitjor versió de la ideologia».

I el que preocupa és que en els moments que vivim, amb una crisi que ha canviat moltes coses, en un món que hem de tornar a entendre i, per tant, hauríem de pensar a conquerir, a avançar, a sortir-nos-en, el que hem de fer és resistir, resistir aquesta laminació, aquest desmantellament de drets que havíem posat en peu durant aquests darrers anys.

Avui el que fem, presentant aquest recurs d'inconstitucionalitat, és fer un pas més, utilitzar un instrument més per evitar que aquesta llei tan nociva tingui efecte. I, per tant, la combatrem des de tot arreu on ens sembli possible i factible democràticament. Ho hem fet el Grup de Convergència i Unió, el Grup d'Esquerra Republicana, el Grup Socialista, també el Govern presentant una sol·licitud de dictamen al Consell de Garanties Estatutàries, que basa avui el recurs d'inconstitucionalitat que estem sotmetent a votació. Jo crec que la senyora Simó ha explicat molt bé en què es basa aquest recurs que avui els presentem.

Deixin-me intentar explicar-lo de manera diferent, perquè el recurs que hem presentat –més similars el d'Esquerra Republicana i el nostre, perquè, segons nosaltres entenem, el de Convergència i Unió es queda coix de coses que també hauríem de combatre i que la LOMCE lamina– es basa en quatre blocs principals.

El primer és amb una noció d'igualtat, amb una noció d'igualtat d'oportunitats i de llibertat. Perquè la LOMCE no només es carrega el dret a la participació i la llibertat dels pares, dels docents de participar via el consell escolar, sinó que es carrega també la possibilitat d'escollir una oferta pública que entenem que és la que volen la gran majoria de pares i mares, i també la segregació per sexes, com bé explicava la senyora Simó.

El segon bloc que nosaltres hem demanat dictaminar és respecte al privilegi que entenem que dona la LOMCE a l'educació de la religió catòlica i, per tant, com vulnera el caràcter aconfessional de l'Estat i, per tant, el principi de neutralitat i el dret fonamental recollit a la Constitució, a l'article 16, a la llibertat religiosa. Entenem, doncs, que la LOMCE no fa sinó tirar enrere a la distinció fonamental que hi ha d'haver entre la finalitat religiosa i la finalitat pública.

En tercer lloc –i aquest és un bloc molt ampli–, vulneració de competències. Poden escollir perquè es vulneren pertot arreu; es vulneren gairebé totes amb un intervencionisme preocupant: compartides, exclusives, les de l'Administració local, la majoria, sobre l'avaluació final, sobre l'ordenació curricular, sobre els procediments d'admissió als centres de formació professional de grau mitjà i superior, sobre la concessió de beques i ajuts, sobre la formació del personal docent. Entenem que vulnera completament les competències del nostre autogovern, de la noció d'un estat compost i plural com el que tenim.

I el quart bloc és la llengua. Jo crec que el Partit Popular ho ha intentat de manera recurrent, i ara amb l'aparició de Ciutadans, doncs, inclús de manera més fefaent, que és posar en entredit el model d'èxit que és la immersió lingüística i la llengua catalana.

Per tant, entenent que el dictamen del Consell de Garanties dona peu a presentar aquest recurs, és el que avui nosaltres sotmetem a votació.

És cert –ho ha explicat també abans la senyora Simó– que el Consell de Garanties per unanimitat en el bloc que podríem dir de competències i de llengua ens dona la raó, però en el bloc del que podríem considerar com a igualtat i ensenyament de la religió hi han quatre vots particulars de nou membres del Consell de Garanties. Per tant, bastant substancial. I entenem sincerament que la LOMCE ideològicament vulnera les dues coses. Té una concepció completament uniformitzadora de l'Estat, que no entén que aquest és un estat administrativament i jurídicament compost, però culturalment plural i divers, però també ideològic en les nocions que té de llibertat i d'igualtat.

I, per tant, li demanem també a Convergència i Unió que s'afegeixi a combatre aquests aspectes. Perquè un estat no és només un ordenament jurídic, és també com s'articula un contracte social i uns valors que són cívics i compartits; no volem només l'estat per tenir-lo, el volem també per exercir-lo. I entenem que la LOMCE vulnera aquestes dues potes fonamentals. I els demanaríem, com farem nosaltres, com farà Esquerra Republicana, com farà Iniciativa per Catalunya, que votessin la part de competències –sí, i tant–,

la part de llengua –sí, i tant–, però també els altres preceptes. Perquè, si no, ja sé que vostès intenten sempre posar el dit a l'ull –és legítim i tasca política– a les contradiccions dels altres. Però que vagin amb el PP en aquesta part de la llei i que vagin amb Esquerra Republicana en l'altra, doncs, no acaba de tenir sentit. I creiem sincerament que la unitat contra tot el que fa la LOMCE, sobre tot el que ens tira enrere serà més forta i, per tant, tindrem més possibilitats de vèncer.

Com els deia, presentem aquest recurs d'inconstitucionalitat convençuts, convençuts que hi havia en aquest país un somni de civilitat que va emergir a la Segona República d'una escola catalana, lliure, oberta, inclusiva. Un somni que es va recuperar en democràcia i un somni de civilitat que alguns volen trencar, perquè entenen el mèrit com només un tema de capacitats i d'esforç individual. I és d'esforç individual? Oh, i tant. És de capacitats? Oh, i tant. Però també requereix inversions col·lectives, perquè, si no, no hi ha igualtat d'oportunitats que valgui; per tant, no hi ha mèrit just que valgui.

Un somni de civilitat que consistia també a entendre l'educació no com una simple formació de persones perquè després tinguin capacitats per treballar en una o una altra feina; no és una concepció mercantil que vol formar només treballadors, sinó una concepció de l'educació que va més enllà i que vol formar ciutadans lliures. I això avui també ho estem tractant amb aquesta llei.

I, per últim, hi havia un somni de civilitat que entenia el català i la immersió lingüística com a eines fonamentals de la cohesió civil d'aquest país. No és un tema de parlar castellà o de parlar anglès, que ho hem de fer molt més, i tant que sí; no és un tema de capacitats lingüístiques, és un tema de posar el català al centre de gravetat del sistema, perquè és vehicle d'una cultura, i si aquesta cultura no ho és per a tothom no serem un sol poble, no estarem cohesionats civilment com ho hem estat fins ara.

Estem trencant aquest somni de civilitat. I, per tant, els demano també a alguns dels diputats del Partit Popular el seu vot favorable a aquest recurs d'inconstitucionalitat per tirar endavant amb aquest combat democràtic tan necessari.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Ramona Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, presidenta. Consellera, senyores i senyors diputats, bona tarda. Permetin-me saludar el senyor Mateo, secretari de Polítiques Educatives, també que ens acompanya.

El Grup Parlamentari de Convergència i Unió representem una cinquena part dels diputats del Parlament de Catalunya i, per tant, podem interposar un recurs

d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica per a la millora de la qualitat educativa d'acord amb els dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries, a les conclusions dels quals s'aprecien motius de presumpta afectació de l'autogovern de Catalunya en diferents articles i apartats pel que fa al seu contingut. En ells ens basarem i donarem suport als diferents recursos a tots aquests articles en què el consell presenta motius.

Alleguem vulneració de les competències de la Generalitat en matèria d'educació i universitats; alleguem preceptes de vulneració d'ordre constitucional, estatutari i competencial, vulneració de drets lingüístics, vulneració de principis d'autonomia financera, suficiència i lleialtat, vulneració del dret a l'educació. Malgrat que en el preàmbul de la llei s'afirmi que els canvis previstos en aquesta estan basats en evidències, i doni a entendre que la llei planteja una reforma basada en criteris i metodologies científics, no hi ha hagut cap estudi previ i analític del sistema educatiu, no s'han detectat tots els problemes; únicament s'han detectat aquells que han interessat al legislador de l'Estat, que ha reformat el sistema amb un canvi profund del model educatiu.

La reforma que proposa la LOMCE correspon a una llei recentralitzadora, intervencionista i uniformitzadora, amb un clar fonament ideològic involucionista, que atempta contra les competències educatives de la Generalitat i no respecta el model d'escola catalana. Representa un embat a la llengua catalana que es fa extensible a tot el territori lingüístic catalanoparlant, i mostra un rebuig al fet diferencial de Catalunya i a l'arrelament territorial i al sentit de pertinença, que és un dret identitari.

La LOMCE s'encaparra a definir un sistema educatiu espanyol, a reservar-se per a l'Estat la regulació fonamental dels currículums, la unificació, totes les proves finals, educatives, i s'atorga tot el sistema educatiu i l'ordenament, les competències i els continguts estàndards d'aprenentatge i d'avaluació i l'horari lectiu mínim. Desplaça les competències autonòmiques als nivells més baixos des de la promulgació de la Constitució.

L'Estat fixa la totalitat del currículum de les assignatures troncales i relega a les administracions educatives només la possibilitat d'escollir una de les assignatures específiques i a decidir les de lliure configuració, i relega a aquesta categoria la llengua pròpia. Els alumnes podran quedar exempts de cursar l'assignatura de llengua i de literatura catalanes, o bé podran cursar-la però no examinar-se'n. I al no estar integrada com a assignatura en el grup de les troncales, el català no es tindrà en compte ni en les avaluacions de secundària, ni en les avaluacions de batxillerat. Considerem que el reconeixement del dret a rebre l'ensenyament en llengua castellana dins el marc de la programació educativa només pot ser concebut a Catalunya com un dret que resulta de la coexistència de dues llengües oficials, que s'ha de satisfer dins del sistema educatiu i el model de conjunció lingüística de l'educació, i s'estableix una proporció raonable del castellà i del català per arribar a l'objectiu. Des de l'inici del règim constitucional ha estat Catalunya qui ha regulat la propor-

ció; és la primera ocasió en què el legislador estatal hi intervé amb la regulació de la LOMCE.

Segons pronunciacions del Tribunal Constitucional, aquest model que s'inspira en la Llei 7/1983 d'aquest Parlament de Catalunya és constitucionalment legítim, ja que correspon a un propòsit d'integració i de cohesió social de Catalunya. I manifesta legítim que el català, en atenció a l'objectiu de normalització lingüística, sigui el centre de gravetat del model de bilingüisme.

El Tribunal Constitucional no ha establert criteris del quantum mínim, i, per tant, la proporció raonable pot variar i ser diferent en funció no només de l'organització educativa, sinó també de factors com el territori, el nivell, l'etapa educativa i fins i tot característiques del mateix centre en l'autonomia que li és legalment reconeguda. Ha de ser la Generalitat qui ha de determinar la proporció lingüística, ja que és constitucionalment l'única habilitada per fer-ho en funció de les seves competències.

Continuant el fet anterior, en funció de la decisió unilateral de l'Estat sobre el percentatge lingüístic s'atribueix a l'Alta Inspecció de l'Estat el fet de vetllar pel compliment de les normes sobre llengua vehicular, fet que és totalment contrari a les funcions d'aquesta institució, tal com es declara i per consolidació de la doctrina del Tribunal Constitucional. L'Estat disposa de mitjans per assegurar el compliment de les obligacions, però en fer-ho ha de respectar la posició institucional i abstenir-se d'utilitzar mètodes de control jeràrquic i limitar-se als instruments que ja estan previstos a la Constitució. La LOMCE no pot alterar el dret que tenen els alumnes a no ser separats en centres ni en grups de classe diferents per raó de la llengua habitual. La llei introdueix, doncs, nous drets lingüístics no compatibles amb la jurisprudència constitucional que el tribunal ha negat reiteradament, com pot ser el dret a l'opció lingüística per part dels pares.

La llei orgànica preveu un mecanisme específic perquè l'Estat pugui deduir o retenir dels impostos satisfets per tots els recursos de la Generalitat l'import de les despeses que es provoquin de l'escolarització d'aquells alumnes que vulguin l'escolarització en castellà –seran assumides pel ministeri, però posteriorment seran repercutides a l'Administració catalana. El reconeixement d'aquestes potestats en favor de l'Estat resulta injustificat i manifestament contrari als principis d'autonomia financera, de suficiència i de lleialtat, ja que l'element essencial del dret a l'autonomia política i administrativa que la Constitució reconeix a les nacionalitats per a la gestió dels seus interessos respectius suposa la pròpia determinació, la pròpia ordenació dels ingressos i de les despeses per a l'exercici de les seves funcions i de les polítiques educatives pròpies, i fixar la destinació, l'orientació i la distribució que vulgui fer d'aquesta despesa. Per tant, mai la Generalitat pot estar obligada a aportar un finançament complementari.

L'Estat també exerceix substitució de competències en el que la llei orgànica disposa sobre l'avaluació amb la reserva de les matèries, dels objectes d'ava-

luació, els criteris d'avaluació, les característiques de la prova i els dissenys. El fet que l'avaluació només versí sobre matèries cursades en assignatures troncal amb una limitadíssima concessió a assignatures específiques contradiu el significat del currículum que està prescrit a totes les lleis educatives. Comporta una important limitació, doncs, de les competències autonòmiques. I encara més, perquè aquestes assignatures específiques o de lliure designació autonòmica són aquelles sobre les quals es projecten majoritàriament les competències de la Generalitat, ja que permeten a aquest Parlament, a l'hora d'aprovar les lleis, establir polítiques pròpies en l'àmbit de l'educació, tal com requereix l'article 111 de l'Estatut. Pretendre que unes proves que són les que permeten disposar d'un títol acadèmic que permet l'accés a ensenyaments superiors, i en el cas del batxillerat a la universitat..., que només s'hagi de tenir en compte la meitat del currículum és contradictori amb la naturalesa global del sistema educatiu i no és conforme a l'ordre constitucional; vulnera les competències alhora que mostra una clara discriminació intencionada del català, amb la pretensió d'arraconar la llengua pròpia, ja que l'objecte de les matèries educatives és proporcional a l'exigència avaluada. L'avaluació final de batxillerat regulada pel ministeri no reconeix l'autonomia, no li dona cap competència; per tant, suposa una intromissió. Així com les proves d'accés a la universitat, la regulació de les quals correspon a la Generalitat.

La utilització que la LOMCE transmet a l'Estat sobre títols acadèmics i homologació de títols també representa una vulneració, ja que la Generalitat ja havia assumit aquestes funcions; per tant, no poden ser exclusivament del Govern de l'Estat.

Afegim a tot el que he exposat que hi ha un apartat en què es tracta de les tecnologies de la informació i de la comunicació, en què l'Estat té unes competències sobre la formació del professorat, que també hi ha una vulneració, ja que aquestes matèries no són matèria *ex novo*, no poden dir que és una matèria nova per raó del progrés de les tecnologies de la informació o de la utilització de les xarxes.

I, per acabar, ratificar que una regulació bàsica que en el seu grau de detall, per ocupació normativa de matèries completes o per la seva contínua remissió a normes reglamentàries, impedeixi l'exercici efectiu de la potestat legislativa d'aquest Parlament i limiti la seva capacitat d'establir polítiques no es pot ajustar de cap manera a previsions estatutàries i constitucionals. Combatrem, com hem combatut des del Govern, des del grup parlamentari, des del primer moment, tot el que afecti la LOMCE i ens modifiqui de la manera com ho fa el sistema educatiu català, en el qual creiem, el qual hem defensat. Atenent, doncs, aquesta administració, que no pot substituir de cap manera l'autonomia en matèries de competència de la Generalitat, presentem aquest recurs d'inconstitucionalitat.

Gràcies, presidenta, consellera, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula a continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, per fixar la seva posició, l'il·lustre senyor Juan Milián.

Juan Milián Querol

Sí, gràcies, presidenta. Senyores, senyors diputats, els qui avui presenten aquest procediment per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la millora educativa, és a dir, un recurs perquè re canviï, són els partits del conformisme, són els partits que durant dècades han conformat el sistema educatiu espanyol i són els culpables de la seva decadència i de la dramàtica situació de milers de joves a Espanya i a Catalunya. Són els partits que es conformen amb un 24 per cent d'abandonament escolar, gairebé el doble de la mitjana de la Unió Europea. Catalunya té la taxa d'abandonament escolar més alta d'Europa, només ens supera Malta. Alguns es conformen i pensen que la crisi solucionarà el problema perquè els nois ara no abandonaran les escoles per anar a treballar.

Doncs, nosaltres no ens resignem que la crisi millori i maquilli les estadístiques. Gairebé un de cada quatre joves a Espanya ni estudia ni treballa, i més de la meitat dels joves que volen treballar no troben feina. Senyores i senyors diputats, l'educació que rep un jove és una variable clau per al seu futur professional. I Espanya té un problema profund tant amb els nivells educatius que reflecteixen els informes PISA com amb l'atur juvenil. Segons les proves PISA, el 18,3 per cent dels joves a Espanya tenen insuficient coneixement de lectura, enfront del 17,8 per cent de mitjana a la Unió Europea; el 23,6 per cent tampoc assolix el nivell mínim de matemàtiques, i el 15,7 per cent en ciències. Estudis que avaluen la competència dels adults també mostren una situació preocupant a Espanya, a la cua d'Europa en comprensió lectora –només Itàlia està pitjor–, l'últim lloc en matemàtiques.

I val a dir que els mals resultats i l'estancament del sistema educatiu espanyol res tenen a veure amb una manca d'inversió, perquè aquesta s'ha duplicat en l'última dècada. El problema, senyores i senyors diputats, és el model, és el model fracassat i obsolet que alguns no volen tocar. Alguns s'hi conformen, però el Partit Popular no. Els ben asseguro que millorar el futur dels joves no és inconstitucional. La LOMCE és una peça més, fonamental, però no l'única, per a recuperar i millorar el futur dels nostres joves, després de la nefasta herència que els ha deixat el PSOE, amb el suport de Convergència i Unió, una herència que té tres característiques. La primera, l'enorme deute. Els joves de la meua generació i els joves de les futures generacions pagarem i pagarem cara la festa irresponsable del socialisme; un socialisme que ha trencat un cop més allò que Edmund Burke definia com una associació entre generacions, al gastar-se el que no tenia, a deixar un altre cop el país arruïnat. En segon lloc, l'atur. Neguen la crisi igual que ara neguen la recuperació, i això va provocar un atur juvenil intolerable, al voltant del 50 per cent. I en tercer lloc, el fracàs escolar. Els joves ja coneixen els tres eixos del programa real de l'es-

querra catalana i espanyola: deute, atur i fracàs. Sembla que a l'esquerra li interessa una joventut dependent dels subsidis i amb poca capacitat crítica, crítica de veritat, no només quatre eslògans que poden posar a una pancarta.

Però nosaltres no ens hi resignem i apostem per la recuperació, la feina i l'excel·lència. I aquest és l'objectiu de la LOMCE: acabar amb el fracàs del PSOE, el seu conformisme, el seu immobilisme i el seu model obsolet; impulsar una educació del segle XXI, amb aportacions de la majoria dels grups parlamentaris al Congrés, amb cent nou esmenes que han millorat i enriquit el text que es va presentar, però amb una esmena que no recull, la de l'immobilisme, l'esmena de l'inconformisme –del conformisme en aquest cas. La LOMCE aposta per la millora clara de l'ensenyament, aposta per una major autonomia dels centres, que tinguin més capacitat de gestió i de decisió, de ser més flexibles davant les realitats diferents. Però aposta també per un major rendiment de comptes i una major transparència. Aposta per les avaluacions a final de cada cicle, que serviran per a detectar problemes i corregir-los. Autonomia, llibertat, flexibilitat, transparència, rendiment de comptes. Entenc que tot això no agradi ni a aquells que defensen ideologies del segle XIX, però és que aquesta és l'educació del futur. Hem de ser ambiciosos.

Contra l'abandonament i l'atur, la LOMCE suposa una revolució de la formació professional a Espanya en tots els seus cicles, més flexible, més pràctica i amb més facilitats per a transitar cap a altres estudis; permet que les empreses s'involucrin més en la formació dels alumnes i milloren així la seva ocupabilitat. La formació professional dual és una gran oportunitat per a una segona oportunitat per a tants joves que s'han quedat en una situació laboral complicada o a l'atur.

Vostès avui plantegen un recurs d'inconstitucionalitat contra diferents punts de la LOMCE. Mirin, jo porto aquí impresos diferents informes i dictàmens que diuen que la llei és perfectament constitucional, des de l'informe dels serveis jurídics del Parlament de Navarra fins al dictamen del Consell d'Estat, emès, per cert, per una sala, la sala presidida per la senyora María Teresa Fernández de la Vega, persona poc sospitosa de facilitar una llei d'educació al Partit Popular.

Alguns s'oposen que els alumnes tinguin la possibilitat d'estudiar religió, també al dret a decidir una escola diferenciada. Mirin, fins i tot el Consell de Garanties Estatutàries diu que tots els articles sol·licitats respecte a la religió són constitucionals. Algú pot creure que és inconstitucional deixar decidir entre religió i valors ètics? I el mateix diu respecte als centres d'educació diferenciada, que no hi ha cap problema de constitucionalitat.

I respecte a la llengua, mirin, molt fàcil: és un dret constitucional poder estudiar en castellà. La normalització nacionalista entesa com a monolingüisme vehicular no és normal al món. A cap territori del món es nega el dret a tenir com a llengua vehicular la llengua oficial i comuna, amb l'excepció de les illes Fèroe. Tenir el castellà també, a més del català, com a llen-

gua vehicular és un dret. I el que la LOMCE pretén evitar és que els pares hagin d'acudir a la justícia per a fer efectius els seus drets i els dels seus fills, com succeïa fins ara, perquè cap llei orgànica recollia explícitament aquests drets. Ningú s'ha de veure estigmatitzat ni assenyalat pel nacionalisme intolerant pel fet de voler donar als seus fills un ensenyament amb dues o tres llengües vehiculars, perquè aquest, senyores i senyors diputats, és el veritable model d'èxit del qual parlava abans una diputada socialista, és el trilingüisme, el que dóna màximes eines i oportunitats possibles als nostres joves, és el model d'èxit i és el model de consens, almenys entre els fills dels últims presidents de la Generalitat. I ja coneixen l'imperatiu categòric kantí: «Obra només segons aquella màxima que puguis voler que es converteixi alhora en llei universal», és a dir, no vulguis per als altres el que no vulguis per a tu mateix. Si no vols un model monolingüe per als teus fills no el vulguis per als altres. Per tant, l'actuació de l'establishment socialista i nacionalista no només ha estat hipòcrita donant als seus fills el que prohibien a l'escola pública, sinó també mancat d'ètica i profundament classista.

Garantir el bilingüisme vehicular per llei, com fa el Partit Popular, és simplement garantir la constitucionalitat, recollint allò expressat pel Tribunal Constitucional en nombroses sentències i també per la jurisprudència del Tribunal Suprem. A les comunitats amb llengua cooficial els nens tenen dret a un ensenyament bilingüe, amb una proporció raonable que estimi la conselleria. Sabem que «raonable» no és un concepte gaire apreciat per l'actual Govern de la Generalitat, però, mirin, els posaré alguns exemples. El diputat Mena sempre parla del bé que li va fer la immersió lingüística i que ara parla català gràcies a ella. I potser aquest era un mètode raonable per a ell o per a Santa Coloma de Gramenet fa tres dècades. Però no és raonable que sigui l'únic model possible per a tota l'escola pública de tot Catalunya, que és tan plural, i que ho sigui per sempre.

Mirin, jo sóc catalanoparlant; el català és la meua llengua materna, és la llengua dels meus pares, la llengua dels meus avis, la llengua de tota la meua família, també de la política, és la llengua dels meus amics i del meu entorn, i consumeixo mitjans de comunicació en català. Així, doncs, si tingués un fill i el portés a l'escola pública catalana, on l'única llengua vehicular fos el català, no estaria fent immersió lingüística, com feia el senyor Mena; estaria fent una altra cosa, hauríem d'inventar un altre concepte, però no seria immersió lingüística. No és raonable, doncs, tractar diferents casos amb el mateix monolingüisme vehicular obligatori en català. No és raonable que qui tingui menys recursos tingui menys oportunitats a Catalunya. Raonable és actuar sense prejudicis nacionalistes i ser més flexible.

Senyores i senyors diputats, a aquestes alçades ja es deuen haver adonat que votarem en contra del recurs. Però em permetran que acabi amb una cita de Niall Ferguson, del seu últim llibre, *La gran degeneración*. «La revolución educativa del siglo xx fue que en las democracias la educación básica estuviera al alcance

de la mayoría de la gente. La revolución educativa del siglo XXI será que la educación de calidad esté al alcance de una creciente proporción de niños. Si alguien está en contra de eso, entonces él es el verdadero elitista, él es el que quiere mantener a los niños pobres en escuelas pésimas.» Així, doncs, els demano que no siguin elitistes i que no recorrin contra el millorament de la qualitat educativa que impulsa el Partit Popular. Compleixin amb la màxima kantiana i vulguin per a tothom el mateix que voldrien per als seus fills.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'illustre senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Gràcies, presidenta. Miri, senyor Milián, suposo que a mi vostè no em pot acusar de nacionalista. En tot cas, acusi'm d'internacionalista, això sí que li ho permeto, perquè jo sóc profundament internacionalista. I li ho dic –li ho he dit des d'aquest faristol i li ho he dit moltíssimes vegades a la comissió–: l'únic model possible per tenir una societat bilingüe, per garantir la igualtat d'oportunitats i per garantir la cohesió social és la immersió lingüística, li agradi a vostè o no li agradi; és l'únic model possible avui. Però bé, hem vingut a parlar de la LOMCE i no de si jo sóc bilingüe o no ho sóc.

Mirin, des d'Iniciativa i Esquerra Unida tenim moltes raons per dir «no» amb rotunditat a la LOMCE. Tenim raons de qualitat educativa, tenim raons socials, tenim raons d'igualtat d'oportunitats, tenim raons sindicals i de protecció del lloc de treball dels educadors, tenim raons democràtiques i de participació de la comunitat educativa en el disseny d'aquesta llei. Tenim, com dic, moltíssimes raons per dir «no» a la LOMCE.

Ara el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries ens avala una raó més. Segurament no és la més important per a Iniciativa i Esquerra Unida, segurament aquesta no és la raó més important, però sí que és una raó més; és la raó jurídica. La LOMCE és una llei recentralitzadora, que provoca menys cohesió social, que atempta contra els drets lingüístics de l'alumnat de les comunitats amb llengua pròpia i que es genuflecteix davant de la jerarquia de l'Església.

Tant s'agenolla –tant s'agenolla– aquesta llei al poder de l'Església, que el PP ens ha presentat una llei fonamentada en deu manaments, *los diez mandamientos de la LOMCE*, que són: la imposició: d'esquenes a la comunitat educativa i sense diagnosi prèvia; sense recursos: aprofundeix en més retallades i les eternitza; és una llei –tercer manament– mercantilista, no concep l'educació com un dret, sinó com un bé particular; privatitzadora: el quart manament d'aquesta llei inclou els agents privats com a part fonamental del sistema educatiu amb funcions de regulació, finança-

ment i prestació del servei educatiu; segregadora: busca excloure l'alumnat amb més dificultats, ja siguin dificultats socials, ja siguin dificultats d'adaptació, ja siguin dificultats intel·lectuals o ja siguin dificultats econòmiques. El sisè *mandamiento* d'aquesta llei és l'antidemocràcia; suprimeix les competències clau dels consells escolars mentre reforça la jerarquia i el poder unipersonal de les direccions dels centres. Confrontació: genera una competitivitat mal entesa entre centres escolars en funció de determinats i sospitosos rànquings. Vuitè manament: adoctrinadora; mentre elimina l'educació per a la ciutadania reforça l'adoctrinament catòlic, no de la religió, sinó de la religió catòlica, que és la que vol el PP. Sexista: dona cobertura legal als concerts de les escoles que segreguen els alumnes per sexes i incompleix clarament determinades sentències del Tribunal Constitucional, aquell que tantes vegades es posa a la boca el Partit Popular. I el desè manament: és una llei recentralitzadora, dinamita les competències autonòmiques i municipals en educació i menysprea la diversitat lingüística i la diversitat cultural de l'Estat espanyol.

També s'ha de dir que d'aquests deu manaments molts són compartits segurament per la consellera Rigau i pel Govern de Convergència i Unió. Per tant, avui el que millor podríem fer és que aquest Parlament de Catalunya enviés una esmena a la totalitat a la LOMCE del ministre Wert. Avui el Parlament hauria de declarar-se insubmís davant la LOMCE per retrògrada, per antisocial, per elitista, per defensar un espanyolisme caspós i per blindar els privilegis dels grans ordes religiosos de l'Estat espanyol i l'educació com el seu camp de negoci, no només negoci econòmic, sinó també negoci ideològic.

Mirin, és que fins i tot un dels consellers del Consell de Garanties Estatutàries ho expressa en un dels seus vots diferenciats. Diu que la LOMCE és una llei del 2014 que sembla que ha quedat àmpliament superada per la Llei de 1970, impulsada pel ministre franquista Villar Palasí. És a dir, fins i tot un ministre de Franco tenia una visió de l'educació més democràtica, més moderna i més oberta que la que té avui el ministre Wert. Per tant, o bé és que el ministre Palasí en el seu moment era un ministre democràtic, cosa que jo dubto, o bé és que el senyor Wert és un ministre preconstitucional, cosa que jo afirmo.

I vull fer èmfasi en quatre dels aspectes que el Consell de Garanties Estatutàries avala. Ja s'han dit; per tant, aniré molt ràpid. El primer sobre les competències autonòmiques. El Govern central pretén apropiarse de les competències en matèria d'avaluació de l'alumnat al final de l'etapa d'educació primària, de formació professional, de disseny de les proves d'avaluació finals d'ESO i batxillerat sobre els òrgans responsables d'avaluació. I podria continuar amb moltíssims altres aspectes. Per tant, aquesta llei és una sagnia per a les competències educatives de Catalunya.

Sobre els aspectes de la llengua. La llengua oficial de cada comunitat es converteix..., de les assignatures troncales, i, per tant, les considera assignatures de lliure configuració autonòmica. Per tant, el que genera aquesta llei és un canvi de model rotund de l'estruc-

tura del currículum, i pretén una involució de l'Estat plurinacional, de l'Estat pluricultural i de l'Estat plurilingüe.

Sobre els aspectes de religió, que ja s'ha dit, hi ha diferents vots particulars d'alguns dels consellers del Consell de Garanties Estatutàries. La LOMCE el que fa és tornar a subvencionar la catequesi amb diner públic, i la doctrina religiosa tornarà a ser una assignatura. Això ha fet que hi hagi vots diferenciats, com dic, de consellers en la conclusió del dictamen. Per tant, senyors del PP, deixin vostès l'educació per a les escoles i deixin la religió per a les esglésies, i no confonguin amb aquesta llei retrògrada del segle passat.

Quant a les escoles que segreguen, les escoles sexistes, que també hi ha vots diferenciats en aquest dictamen, el que podem dir és que són fins i tot quatre, fins a quatre vots particulars de consellers que posen en dubte que una escola sexista pugui ser sostinguda amb fons públics. Per tant, no es qüestiona la possible existència de centres separats per a nois i noies –jo espero que algun dia això també ens ho puguem qüestionar–, sinó que el que qüestionen és la legitimitat que siguin subvencionats precisament amb recursos públics.

Per tant, des d'Iniciativa i Esquerra Unida votarem a favor de la resta de resolucions presentades pels grups d'Esquerra Republicana i Socialista, encara que el Consell de Garanties Estatutàries no les hagi declarat inconstitucionals. I ho farem fonamentalment per dos aspectes. El primer –ja ho hem dit des del començament–: el Parlament s'hauria de declarar insubmís a la LOMCE. Jo els dic que és una llei inviable que s'acabi podent aplicar a Catalunya, perquè és una llei recentralitzadora, en comptes d'una llei plural; perquè és una llei ideològica, en comptes d'una llei pedagògica; perquè és una llei elitista, en comptes d'una llei cohesionadora, i perquè és una llei religiosa, en comptes de fomentar les llibertats individuals. I, segon motiu, perquè, més enllà de les raons jurídiques que correspon al Consell de Garanties Estatutàries determinar, hi ha profundes raons socials, raons pedagògiques, raons d'igualtat d'oportunitats que la fan completament contrària al que avui necessita l'Estat espanyol.

Per tant, el millor que li podria passar a la LOMCE, el millor que li podria passar a aquesta llei és que algú la fes retirar, ja que veiem que el ministre Wert no en té gaires ganes, que fes dimitir el ministre Wert perquè ha demostrat que no pot ser, no està a l'alçada del Ministeri d'Educació, i recuperés l'essència del que hauria de ser qualsevol llei educativa, que no és cap altra que la pedagogia.

I aprofito també per demanar a la consellera Rigau, que està aquí amb nosaltres, una cosa. Senyora Rigau, qui ha de liderar la lluita contra la LOMCE és aquest Parlament, qui ha de liderar la lluita contra la LOMCE és la seva conselleria, qui ha de liderar la lluita contra la LOMCE és aquest Govern, i no traspassar les responsabilitats ni a les famílies, ni a les direccions, ni al professorat, cosa que estan fent i que tindran al costat, en aquest sentit, no només per als temes lingüístics i de competència, sinó fonamental-

ment per a igualtat d'oportunitats i cohesió el Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, hoy vamos a someter a votación aquí si a través de este Parlamento se recurre la LOMCE como inconstitucional ante el Tribunal Constitucional. Esta votación, desde luego, tiene mucho de escenificación teatral, puesto que el propio Gobierno de la Generalitat podía hacer este recurso y no era necesario someter esta iniciativa a las votaciones parlamentarias. Pero se ha querido hacer así para, precisamente, dar publicidad a esta iniciativa, que tiene mucho de buscar el agravio nuevamente, que es en lo que se está fundamentando en los últimos tiempos la política catalana.

Por lo que les estoy diciendo ya supondrán –y ya les adelanto también– que mi grupo parlamentario no se va a sumar a este recurso que va a ser votado hoy aquí. Entendemos que no es una iniciativa jurídica, es una iniciativa política que ya nace de un órgano altamente politizado como es el Consell de Garanties Estatutàries, que en realidad replica más o menos la composición de este Parlamento, puesto que los juristas que son nombrados allí lo son pues no sé yo si por sus méritos o por sus afiliaciones políticas, porque hay algún miembro también reconocido de Esquerra Republicana de Catalunya que ha ostentado cargos en el partido. Es una iniciativa, por tanto, política, que se ha visto precedida por múltiples declaraciones. Nada más salir la ley Wert en el mes de diciembre ya hubo reuniones de los partidos que ahora promueven este recurso en las que se afirmaban..., se hicieron declaraciones como que esta ley no sería aplicada en Cataluña, que en Cataluña solo se iba a aplicar la LOE y no la LOMCE, que iban a luchar con todas sus fuerzas. Esto lo publicó..., hubo una reunión con todo bombo y platillo entre el presidente de la Generalitat y los partidos políticos que le dan soporte a ustedes y que dan soporte a la ideología que impregna la ley educativa catalana.

Anuncian ya que esto lo van a recurrir, van a seguir el mismo método que están utilizando con todo aquello en que ustedes no quieren someterse a la normativa del Estado. Ustedes, de la misma forma que están teniendo sentencias adversas del Tribunal Constitucional con el tema de la inmersión lingüística, sentencias adversas del Tribunal Supremo, sentencias adversas del Tribunal Superior de Justicia una detrás de la otra, de la misma forma que no cumplen estas sentencias no quieren ahora..., ustedes se manifiestan insumisos a una ley emanada del Congreso y del Senado español.

Ya lo ha dicho aquí la representante, la portavoz de Esquerra Republicana; ha dicho: «Esto lo recurriré-

mos hasta que en el futuro tengamos una ley orgánica catalana que regule la enseñanza en Cataluña.» Bueno, pues de esto se trata. Esto que estamos haciendo hoy no es más que dos cosas: un paripé de cara al exterior de que estamos aquí oponiéndonos con toda la fuerza a la normativa que emana del Congreso a iniciativa del PP, ciertamente, sin ningún otro partido que le apoye, pero con toda la legitimidad democrática que dan en democracia las mayorías absolutas de la mayoría de los votos. Y ustedes dicen también –se ha dicho aquí–: «Nos quieren destruir como pueblo.» Entonces, ¿qué pasa? Ya nos acogemos a sagrado; ya no estamos debatiendo aquí argumentos jurídicos, nos estamos acogiendo al sentimiento –al sentimiento–, al agravio, en fin, a lo que caracteriza el nacionalismo catalán de nuestros últimos tiempos.

Miren, la Constitución es muy contundente, la normativa constitucional..., está regulado; en el artículo 149.1.30 se atribuye al Estado la competencia para regular las competencias de educación a las que se refiere el artículo 27 de la Constitución. ¿Y qué ha pasado aquí? ¿Qué ha pasado en Cataluña? Pues lo que ha pasado es que el Estado ha ido dando competencias –dando competencias–, como ocurriría en cualquier estado descentralizado; lo que pasa es que con la pequeña diferencia de que aquí no se está actuando con lealtad. Y uno de los principales problemas que hemos tenido y que nos ha enfrentado, o que nos está enfrentando ahora a iniciativa de ustedes, es que aquí no se han cumplido las normativas que decían que el castellano, junto con el catalán, debe ser parte de la enseñanza en Cataluña, y que les dan a ustedes los tribunales la posibilidad de establecer el porcentaje de presencia del castellano en las aulas catalanas.

Pero ustedes es que no lo han hecho, señora Rigau; ustedes no han dictado ninguna normativa que establezca ese porcentaje. Y, entonces, ¿qué está pasando? Que ahora han provocado una reacción del Estado, que a nosotros nos parece que, ciertamente, también es errónea, y que, ciertamente, puede incurrir –puede, podría incurrir– en vulneración de la autonomía financiera cuando dice: «Bueno, pues si la Generalitat no da la enseñanza también en castellano junto con el catalán, los padres podrán elegir un colegio en el que esas horas de castellano las pueden tener.» Esto es una forma, también muy criticable, de regular la cuestión, que sería tan fácil de regular, como lo hemos dicho mil veces desde Ciutadans: que establezcan unos porcentajes y se cumplan. Y ya está. ¿Que el catalán puede ser el centro de gravedad de la enseñanza? Sí, claro que sí. Especialmente en aquellas zonas donde tenga menos presencia. Y ustedes entonces regulan el porcentaje. Y esto, como no lo han hecho, pues se han encontrado con una normativa criticable, que pretende entrar a regular esta cuestión.

A nosotros nos parece que –ya se lo hemos dicho muchas veces– el sistema educativo..., no habría ningún problema en que hiciésemos un sistema educativo de calidad –de calidad–, como tienen en las escuelas a las que van los hijos de los presidentes de la Generalitat, y que son las escuelas que enseñan en tres idiomas: en castellano, en catalán y en inglés. Y esas son las

escuelas de élite. ¿Por qué no lo hacen en las escuelas catalanas también?

Otros temas, porque no queremos centrarnos solo en el idioma. La calidad de la enseñanza. Oiga, ¿qué problema hay en que el Estado regule unas materias que sean evaluables para todos en todo el territorio nacional? Problema constitucional, desde luego, nosotros no lo vemos, por lo que le hemos dicho del artículo 27 de la Constitución, que establece la posibilidad de ordenar las materias por parte del Estado. ¿Qué problema hay en que los niños catalanes se examinen de matemáticas igual que los niños de Madrid, y que podamos medir la calidad de la enseñanza con los madrileños, o con los navarros o con los extremeños? Hoy día no se hacen las mismas pruebas en el sistema educativo. Y ustedes están manteniendo que tenemos un sistema educativo de éxito, y lo mantienen porque sí, porque cada cual hace sus propias pruebas, y luego dice..., se compara con los otros, y dice que es que aquí estamos muy bien, como con la mentira esta tan graciosa –tan graciosa– de que aquí se domina el castellano lo mismo que un niño de Valladolid, cuando aquí se hacen tres horas semanales y en Valladolid a lo mejor se hacen veinte, junto con el inglés. Y resulta que, por una especie de milagro de los panes y los peces, aquí los niños, inexplicablemente, consiguen un nivel del idioma exactamente igual que en el resto de España, donde se hacen más horas.

En cuanto a las reválidas, que es una forma un poco..., un poco..., bueno, no sé, antigua, quizá, de llamarlas, pero nosotros no estamos en desacuerdo con que se exija también un nivel de esfuerzo y que esto sea competencia estatal, y que el Estado homogeneice los criterios para que se puedan alcanzar según qué titulaciones. Esto es materia de la competencia estatal. Oiga, es que además les digo una cosa. Ustedes, si se dijese en Europa que vamos a establecer un sistema, un modelo de éxito –y ese sí, no porque lo digan, sino porque lo es– como el finlandés, y se quisiese hacer esto en toda Europa, ¿aquí qué diríamos? Que «¡aquí en Cataluña no!»; «aquí en Cataluña no, porque el nuestro es un sistema de éxito», con su 25 por ciento de fracaso, pero es inmejorable. (*Remor de veus.*) Nuestro sistema con un 26 por ciento de abandono es inmejorable. Estamos a la cola de los países del mundo desarrollado, y figura que nuestro sistema no hay quien nos lo toque. ¿O es el problema que se nos toque desde el Congreso de los Diputados?, donde por cierto también votamos los catalanes y vamos con el resto de los españoles a decidir, que no es una potencia extranjera quien nos esté imponiendo un sistema educativo. Somos los catalanes los que queremos el mejor sistema educativo para nuestros hijos. Todos los catalanes. Y los catalanes nos organizamos, a veces desde aquí, desde el Parlament, otras veces desde los ayuntamientos y otras veces desde el Estado. Y aquí no hay inconstitucionalidad. Hay un tema político, nuevamente.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres a favor que es trameti el recurs d'inconstitucionalitat, i a favor, també, de totes les propostes presentades: les que només es fixen en la invasió competencial i les que no renunciïn a llegir-ho i a recórrer-ho i a mirar-ho tot. És a dir, un model educatiu democràtic amenaçat.

Pensem des de la CUP que la crítica a la LOMQE no es pot basar únicament i exclusivament des de la perspectiva de la imposició o la ingerència i l'atracament competencial, sinó també –i és imprescindible– en la perspectiva de la regressió i la involució democràtica que genera un model segregador, que aposta per la concertada i la privada de forma cada cop més agressiva, i que anuncia l'aprofundiment i el creixement de les desigualtats culturals i educatives. Per tant, que promociï un model segregador, classista i elitista, i que és del tot inassumible i insuportable i inacceptable.

També, i cal dir-ho, el Tribunal Constitucional és un tribunal polític, de termodinàmica política. Nosaltres no hi anem per confiança; anem més a visibilitzar les contradiccions del Constitucional, que l'Estat no compleix ni la seva pròpia llei. I òbviament, aquí entrem en el debat, dilema, de la desobediència i de la insubmissió. Caldrà desobeir la LOMQE, i la desobeïrem i impulsarem..., però sobretot en base a una obediència, que és l'obediència de la nostra pròpia legitimitat democràtica, de la majoria d'aquest poble, i de la nostra pròpia legalitat. Un cop més, hi insistim, una imposició, que aplega en una sola llei dos eixos d'una mateixa ofensiva, que és al mateix temps tan espanyolitzadora com neoliberal. I anem a pams.

Aprovarem la primera..., votarem a favor del primer bloc de propostes, el que respon a la lògica recentralitzadora, autoritària i homogeneïtzadora. Barrejar, com ha fet el senyor Milián, el fracàs escolar amb el fet d'aprendre castellà, o revisitar la història d'Espanya des de no sabem quin punt de vista no deixa de ser medieval, inquisitorial i ridícul. Des del punt de vista recentralitzador, almenys tres aspectes que volem assenyalar: la disposició addicional 39, la que parla de la llengua castellana i llengua vehicular –en proporcions raonables, senyor Milián, que tampoc sabem què és–, i que esmicola la immersió lingüística, que, hi hem insistit moltes vegades, va néixer el 1893 a Santa Coloma, i que les darreres sentències, malauradament, d'aquesta llei Wert, han avançat –*avant la lettre*– l'ofensiva espanyolitzadora.

Permeti'm, primer, dues coses. En pura lògica democràtica, hi ha 2.600.000 votants que han votat a favor –indirectament, òbviament– de la immersió lingüística –els partits i les organitzacions que estan a favor de la immersió–; el 77 per cent d'aquesta cambrà: 2.625.000 votants. I cinc alumnes que han demanat ser escolaritzats en castellà. A mi la diferència, en matemàtica bàsica, em surt 525.046 a 1; cinc alumnes que volen trasbalsar l'educació que ha decidit la majoria –600.000 alumnes– aquest any.

Permeti'm, perquè som Països Catalans, agrair-li al senyor Milián el que ha dit, però que vagi amb compte. Celebro que un diputat nascut a Morella, nascut als Ports, hagi dit que la seva llengua materna és el català. Ho celebro. Però vigili, eh?, vigili amb el senyor Wert. Ho agraeixo moltíssim. I no li agraeixo tant que no digui que hi ha 126.000 persones al País Valencià que no poden estudiar en la seva llengua materna. Li recordo, per tant, que en aquesta cambra, 77 per cent a favor de la immersió lingüística; a les Illes Balears, l'any passat, el suport al model educatiu era del 87 per cent, en l'aval de famílies i de professorat, i gràcies al TIL avui és del 90 per cent. Legislar contra el 90 per cent de la comunitat educativa i de la societat de les Illes Balears. El mateix al País Valencià.

Després de la disposició addicional 39 –no faig bromes amb el 39, perquè no ho penso analitzar–, la proposició del currículum, on s'incrementa fins al 55 per cent la imposició estatal de continguts. Allò que va dir Wert i que materialitza la imposició: «Hay que españolizar a los niños catalanes.» I en el discurs de l'homogeneïtzació hi ha la sociologia de la diferència. Ell mateix reconeix que som dues cultures, dos pobles diferents. Paraula de Wert, per tant: «Por el imperio, hacia Dios, florido pensil, aceite de ricino.»

Després, també, després de sentir ahir el senyor Rajoy parlar d'*ius sanguinis*, que ens vam posar tots a tremolar, i d'una història comuna, que a veure com l'expliquem... Però també neix, aquesta imposició, del fracàs persistent, històricament acumulat, el penúltim «decimonònic», l'últim en una dictadura de quaranta anys, del fracàs, reiteradament, de construir una identitat espanyola, un projecte nacional espanyol, que s'ha estavellat permanentment contra la història i contra les cultures, fonamentalment en la incapacitat de la dreta espanyola d'assumir allò plurinacional, allò plurilingüístic, allò pluricultural que defineix els pobles de l'Estat espanyol. Incapacitat, també, que nega que el futur d'aquest poble el decidirà la seva gent. El futur del poble de Catalunya –aquesta és l'equació democràtica bàsica– el decidirà la seva gent, en la lògica de majories, de minories que calgui. Només faltaria. Per això marxem, per això estem marxant i ens n'anem. Perquè és insuportable.

Finalment, hi ha les avaluacions externes del final d'etapa, que acabaran perjudicant l'alumnat català, que és precisament un altre esquema d'estandardització, d'uniformització i d'homogeneïtzació. I que tanca el cercle de l'espanyolització del sistema educatiu.

La segona part, que també preocupa tant la CUP com la primera, és en una altra dimensió de la LOMQE, relativa a l'ofensiva ideològica brutal que el PP està desfermant en diversos àmbits. Per nosaltres és un nou atac, conservador, de la dreta contra els interessos de la majoria social, i particularment contra les classes populars i contra allò que fa trenta-sis anys vam aconseguir, que era l'únic, un dels pocs elements de democratització, d'igualació, de *leveller*, d'anivellació de les oportunitats d'igualtat: l'escola pública i democràtica. I avancem perillosament per un camí de segregació i d'exclusió social.

La LOMQE, per la CUP, està dissenyada per menystenir l'objectiu fonamental de l'educació pública, que és garantir la igualtat d'oportunitats sense que els factors socioeconòmics o els condicionants culturals siguin un escull. Som un espai polític que està tan en contra de la LOMQE com de la LEC. I perquè els problemes no només són de Madrid, i en aquest àmbit també ens preocupa profundament quin és el model que s'està construint, permetin-me una cita molt recent, adreçada als diputats de Convergència, que no votaran la segona part de les propostes, dels sociòlegs Estradé i Tresserras. Té a penes una setmana –obro cometes–: «Una característica peculiar del sistema educatiu català, si el comparem, per exemple, amb el francès, és que una part de l'alumnat fa els estudis obligatoris en centres privats; al voltant del 40 per a l'educació primària i secundària obligatòria, molts dels quals estan vinculats a congregacions religioses. La gran majoria d'aquests són concertats, cosa que vol dir que la Generalitat els subvenciona, però conserven una certa autonomia de funcionament, que també poden exercir a l'hora de fixar els criteris per seleccionar els seus alumnes. Això ha creat, en la pràctica, una dualitat entre l'escola pública i la privada concertada. En segons quins barris i ciutats la pública, la primera, concentra nenes de famílies immigrades, o també de famílies sense gaires recursos econòmics, i en moltíssima major proporció que no ho fa la segona, la concertada. Està clar que amb una fractura d'aquest nivell, el discurs sobre la igualtat d'oportunitats en educació queda reduït a mera retòrica.»

El senyor Estradé, el senyor Tresserras, no són de la CUP, però, en tot cas, «mera retòrica», que entra també en allò que és la LOMQE per nosaltres: pur darwinisme social, que no entén ni vol entendre les fondes desigualtats d'origen i que el sistema avui ja és dual. Diguem-ho així: quan la LOMQE entra per la porta, la igualtat salta per la finestra. Mateu 13,12: «Al qui té, li donarem encara més, i tindrà a vessar, mentre que al qui poc li queda, li prendrem allò que té.»

I, finalment, tres apunts també en aquest àmbit, que és el blindatge de les escoles concertades i de la concertada més elitista, que preveu. No deixa de ser singular, paradigmàtic, metafòric que qui es defineix liberal i aposta per la competitivitat i la meritocràcia, acabi sempre parant la mà de les arquitectures públiques. Sempre. Dos, el destí de recursos extraordinaris, que no està matisat i que no prioritza sectors, i que a més acabarà generant una referència de competitivitat intraescolar per generar el tercer punt, que també dic –em queda un minut–, l'avaluació de les escoles sota indicadors comuns.

Per nosaltres és la lògica mercantil, això és obvi, és insistir en el darwinisme social, que les millors, finalment, en aquest mapa d'escoles, simplement, seran les més cares, perquè aquest serà el criteri, i que farem una societat molt més estamental, molt més estratificada, molt més excloent, i on les desigualtats, en funció de l'origen social..., ho deia un informe de la Fundació Bofill fa moltíssim temps: «El condicionant fonamental de l'educació és la posició inicial en l'estructura social.» I, òbviament, això.

No volem deixar de parlar de les concertades, quan també a casa nostra, i incomplint sentències del Suprem, sota l'argument jurídic de la retroactivitat, tenim setze centres que fan segregació a Catalunya, que afecten deu mil alumnes, i que els donem 20 milions d'euros. Finalment, per dir-ho així: el català, el de totes i tots, per descomptat; el país, el de totes i tots, i l'escola, la pública, que és la de totes i tots.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Pot haver-hi un segon torn, de cinc minuts com a màxim. I té la paraula, en primer lloc, l'honorable diputada senyora Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Consellera, que abans no l'he saludada, amb tot l'enrenou de baixada i pujada d'escalles... Sentint el senyor Milián, sentint el Partit Popular, representa que estem vivint en el món al revés; ara resulta que els que estem contra la LOMCE som conformistes, poc ambiciosos, immobilitistes. Ara resultarà, a més a més, que la LOMCE, que no obeeix, com ha dit la senyora Barrufet en la seva intervenció, a cap anàlisi prèvia crítica ni objectiva de quines són les necessitats de millora, que n'hi ha i moltes, evidentment, del sistema educatiu..., sense analitzar aquests canvis, vostès donaran amb la LOMCE resposta a allò que la Unió Europea demana, és a dir, increment en nombre de la finalització d'alumnes de la postobligatòria i reducció de la taxa d'abandonament escolar. I ara resultarà que un sistema precisament selectiu, un sistema precisament segregador, un sistema precisament elitista i classista com el que fixa la LOMCE..., resultarà que aquest és el que ens haurà de donar progrés, i resultarà que els que precisament estem contra la LOMCE som els classistes i som els elitistes. Fixi's vostè tot l'espectre de gent plural que està contra la LOMCE, i digui'm mirant-me als ulls si n'hi ha algun de classista o n'hi ha d'elitista. Jo crec que no.

Una altra qüestió: sobre l'ensenyament de la religió a l'itinerari educatiu. Nosaltres creiem i defensem que el problema no està en el contingut de l'assignatura, senyor Milián, sinó que el problema està en la manera com la llei la integra en el currículum d'ensenyaments obligatoris oficials i en el tractament diferenciat que es dona respecte de la resta de religions més àmplies a l'Estat espanyol.

O la qüestió de la segregada o diferenciada per sexes. El Consell de Garanties Estatutàries sí que avisa i sí que torna a reconèixer, com ho va fer en el dictamen de la LEC a petició, precisament, del seu grup parlamentari, que reforcen la interpretació contradictòria amb la LEC, tots els aspectes bàsics que es relacionen amb la no-discriminació per raó de sexe. Perquè diuen i reconeixen que la LEC propugna –i això nosaltres ho hem defensat en solitari davant de tota la resta de grups parlamentaris– que el principi de coeducació per mitjà de l'escolarització mixta ha de ser objecte d'atenció preferent amb relació a altres prin-

cipis i que per això sí que condiciona l'atorgament de concerts educatius. Això és el que nosaltres defensem, i això és el que torna a dir el Consell de Garanties Estatutàries.

Però igual que el senyor Carrizosa, fent referència tota l'estona als jutjats i als tribunals. Mirin, en Josep Bargalló, que va ser conseller d'ensenyament i una de les persones que considero que més en saben, d'educació, d'ensenyament, d'aquest país, feia una reflexió en què deia: «Quan l'any 2001 determinats sindicats van denunciar els concerts a les escoles d'elit que segregaven i el 2004 el departament d'ensenyament va treure determinats concerts a aquestes escoles d'elit que segregaven, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va anar donant la raó als centres un cop darrere l'altre.» I per això sí que s'ha anat a córrer a blindar la llei, a blindar la modificació de la LOE a través de la LOMCE. Però, en canvi, quan hi ha hagut d'altres atacs com el de la immersió lingüística, vostès reconeixen que els tribunals tenen tota la raó del món i que s'ha d'acatar, quan és la Generalitat la que ha de dir-hi la seva. Però tot allò que diuen els tribunals sobre diferenciada i segregada no, això no s'ha d'acatar per res. Pensin-ho, perquè realment és simptomàtic del què.

I pel que fa a la qüestió del plurilingüisme, senyor Milián, ho hem dit aquest matí en una pregunta a la consellera: Esquerra estem a favor d'un projecte plurilingüístic, que la Generalitat el defineixi i el desplegui i que ho faci sense demores, no per a segons qui i de segons quina manera. Però que ha de ser flexible i rigorós i que ha de contenir uns ingredients molt clars: el català com a eix vertebrador, el castellà amb màximes garanties, la llengua anglesa amb bon nivell competencial i la resta de llengües amb la seva consideració complementària. Però fer-ho ben lluny de la caricatura grotesca que vostès han fet del sistema de tractament integrat de llengües, del TIL que vostès han fet, que és una caricatura i és una coartada grotesca per fer el català subsidiari i evitar que siguem, sí, un sol poble, que és el que busquem.

I sí, senyor Carrizosa, la cosa és aquesta –la cosa és aquesta. Treballem, com una part molt important –jo diria que majoritària– del país, per tenir una llei orgànica d'educació, per tenir la nostra pròpia llei de la seguretat social i tantes i tantes lleis orgàniques i una constitució catalana. Aquest és el fet i és l'única manera: marxem o se'ns mengen.

Moltes gràcies.

La presidenta

La senyora Martínez-Sampere vol fer ús...? (Pausa.) No. La senyora Ramona Barrufet?

Ramona Barrufet i Santacana

Miri, efectivament, des del Partit Popular s'ha donat la clau en què es basa aquesta llei: exclusivament en l'informe PISA. Jo no ho he volgut dir abans, però sí que he dit «sense cap anàlisi, sense cap estudi detallat», reblat al mateix moment en aquest sentit pel senyor Carrizosa. Perquè, diu que el sistema educatiu cata-

là no va a buscar els objectius d'Europa? Doncs, mirin, el treball que estem fent per a l'èxit escolar, precisament, va aconseguir els objectius d'Europa 2020. O és que vostès no es recorden de les compareixences i de les moltes vegades que s'han dit quins elements estem posant en aquest sentit per a la millora del sistema educatiu?

El que passa, que aquí tornem a barrejar el mateix; ja li ho vaig dir l'altre dia, senyor Carrizosa. Els molesta tant que diguem que el sistema català és un model d'èxit? Que, per cert, no ho hem dit en tota la tarda, però que si vol ho tornaré a dir: és un model d'èxit, i ho és per la immersió lingüística. (*Veus de fons.*) Ja sé que els molesta, ja ho he dit.

Sembla que el senyor Milián no dona cap veracitat al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, perquè ara resulta que ens va donar les garanties i les conclusions del Consell de Navarra. Per tant, desmereix el Consell de Garanties Estatutàries de Catalunya.

El problema és que vostès classifiquen i estan d'acord a classificar els continguts i les matèries en dos grups: les matèries que són importants i les que no ho són. I en aquest cas, el català no té cap mena d'importància per vostès, més enllà... Si no, expliquin-me per què no entra com a matèria troncal, per què facilita que molts col·lectius puguin estar exempts del català, quan aquesta consideració no la donem al castellà. Vostès poden parlar de bilingüisme? Vostès poden parlar de qualsevol tema que no sigui rebutjar la realitat de la diferenciació catalana quan temes que han de tractar preferentment tot el que sigui l'abast més immediat de l'alumne no els tenen en compte? Per què el català no és una llengua troncal? Per què no ha de ser objecte d'avaluació? Responguin-me en algun moment, perquè en cap moment ens han dit per què.

La immersió lingüística que tant els molesta..., resulta que en aquest moment en aquesta sala del plenari tots hem set actors o autors de la immersió lingüística. Molts de vostès són fills i han estat educats en la immersió lingüística. Tan malament els ha anat? Jo no noto que parlin malament el català o el castellà; el parlen perfectament. Quin problema ha tingut en la seva educació de molts de vostès la immersió lingüística? O és que els ha donat la facilitat per comprendre les dues llengües?, que és la realitat.

Repeteixo que no consideren el fet identitari; aquesta és la principal clau. I una altra cosa: contínuament el que fan és posar en dubte la professionalització dels docents dient que els centres no s'adapten. I tant si s'adapten! Senyor Carrizosa, ho hem dit abans —no sé si ho ha escoltat—, que el percentatge que s'estableix s'estableix amb referència a les realitats de cada centre. Ningú com l'escola s'adapta a les realitats de cada centre; és més, a les realitats de cada individu. Per tant, això vostè no ho pot dir, perquè està faltant i de manera molt greu als docents.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

El senyor Milián vol fer ús del torn?

Juan Milián Querol

Sí, gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, bé, múltiples al·lusions.

A la diputada d'Esquerra. Senyora Simó, el que és carca per utilitzar el seu llenguatge, un llenguatge..., l'adjectiu que ha fet servir és el seu conformisme davant l'abandonament escolar i el monolingüisme imposat en una societat tan plural com la catalana.

No es tracta de triar una llengua sobre l'altra, és el dret a tenir les dues, el català i el castellà, de manera raonable, flexible i intel·ligent. Els drets són dels pares i dels fills, no de les llengües. Així que deixin de mentir i de sobreactuar. Un 25 per cent de castellà és raonable i no posa en perill absolutament res. Un 75 per cent és subsidiari? Per favor, deixin de sobreactuar.

El que posa en perill les llengües és l'actitud sectària d'aquells que volen imposar un monolingüisme i els que s'apropien indegudament d'una llengua que és de tots, també la meva, com és el català, i que qui la vol imposar no l'estima més que qui la vol compartir.

Per últim, si tant li molesta l'escola diferenciada, senyora Simó, bé, van governar set o vuit anys aquí, a Catalunya, no sé per què no la van treure.

Al PSC, la senyora Martínez-Sampere. Vostè parlava d'una llengua, un poble. Jo li dic: una societat plural i com més llengües millor.

L'Estat no imposa res. Si us plau, deixin de mentir. És la Generalitat qui ha de posar una proporció raonable; el problema és que no ho fa, el problema és que allò que és raonable no li agrada. Jo entenc que alguns diputats del PSC ja estan més a prop d'Esquerra Republicana que de l'Estatut constitucional. Però no menteixin, si us plau; és la Generalitat qui ha de posar la proporció raonable i no ho fa.

Al diputat d'Iniciativa. Bé, vostè ens ha dit que el model d'aquesta llei, que el model trilingüe és un model preconstitucional. Miri, al segle XXI voler imposar l'estudi d'una única llengua vehicular no només és preconstitucional, és també prehistòric —és també prehistòric.

El diputat de la CUP em deia..., li dic: a vostè que li agrada tant parlar de majories i parlar en nom de la majoria, respecti almenys la majoria a la Comunitat Valenciana, respecti almenys la majoria dels 11 milions de votants del Partit Popular que estan darrere d'aquesta Llei de millora de la qualitat educativa.

El que ha fet vostè és incoherent i és hipòcrita; que critiqui un ministre, que un ministre parli d'espanyolitzar i de catalanitzar, i no ho faci d'una consellera que només parla de catalanitzar i que omet la pluralitat de Catalunya.

Mirin, a gairebé tots els diputats que m'han precedit, nosaltres celebrem que confiïn de nou en el Tribunal Constitucional. Alguns que tant critiquen aquest tribunal en són clients assidus amb recursos contra les lleis de l'Estat. I respecte a aquest costum no hi tenim res a dir; és la normalitat en les democràcies constitucionals amb separació i divisió de poders, com és el cas.

Això sí, nosaltres creiem que després del que hem sentit no els mouen tant els fonaments jurídics o l'interès general, sinó prejudicis ideològics, interessos partidistes purament tàctics.

Nosaltres respectarem el que decideixi aquesta cambra, encara que no ho puguem compartir, i acatarem el que digui el tribunal en cas que el recurs tiri endavant, perquè entenem la democràcia i la legalitat amb normalitat, no com un dilema tràgic com fan alguns. Nosaltres acatem el que diuen els tribunals i el que diuen les lleis, i si aquestes s'han de canviar, ho fem amb els procediments que les mateixes lleis contemplen. I Déu n'hi do la necessitat que hi havia de canviar el sistema educatiu; l'educació a Espanya necessitava definitivament una nova llei, necessitava una reforma com és la LOMCE.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula l'il·lustre senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Mirin, senyor Carrizosa i senyor Milián, saben vostès què passa?, saben vostès d'on surt el model d'immersió lingüística? Surt precisament dels barris castellanoparlants, surt com a reivindicació dels barris obrers, surt com a reivindicació dels regidors d'Educació del PSUC. I saben vostès per què? Surt dels barris de Torre-romeu, on jo vaig néixer; surt del Prat, on la companya i diputada Lorena Vicioso va estudiar; surt de Nou Barris o del Besòs, on el meu company Joan Herrera va estudiar. Aquests són els barris que van reivindicar el model d'immersió lingüística, aquests són els barris castellanoparlants que van reivindicar el model d'immersió lingüística. I saben per què? Perquè sense aquest model avui tindríem un país profundament dividit, i profundament dividit per la llengua, que potser és el que vostès pretenen i potser és el que vostès persegueixen.

Perquè, clar, quan parlen de bilingüisme, jo no sé si es refereixen al bilingüisme del País Valencià, jo no sé si es refereixen al bilingüisme de les Illes Balears, o quin és el bilingüisme al qual vostès fan referència.

I a més, senyor Carrizosa i senyor Milián, ho fan des del profund desconeixement del nostre sistema educatiu. Vostè, senyor Carrizosa, hauria de saber que cada comunitat autònoma fa les seves pròpies proves, i és el professorat qui les acaba corregint. Per tant, si vostès desconfien del professorat de l'escola pública, diguin-ho obertament, i llavors sabrem del que estem parlant.

Hi ha dos indicadors objectius sobre el coneixement dels estudiants en llengua castellana, dos que són objectius, més enllà dels pardals que puguin tenir vostès en el seu cap. Els dos indicadors objectius són: les competències bàsiques, i Catalunya està per sobre de la mitjana de la resta de l'Estat en llengua castellana –en llengua castellana–, i el resultat de les proves d'accés a les PAU, el que abans eren les proves d'ac-

cés a la universitat, que també estem més o menys a la franja mitjana.

I una cosa que vostè potser tampoc no sap, senyor Carrizosa, és que cada escola té autonomia per dissenyar el seu projecte lingüístic. Per tant, es té molt en compte quina és la realitat –quina és la realitat– de les escoles de Catalunya. Potser si vostès anessin a alguna d'aquestes escoles públiques per veure quin és el projecte lingüístic i per veure quina llengua es fa servir en cadascun dels seus ensenyaments, aquí parlaríem de la realitat i no d'aquests pardals que tenen vostès ficats en el seu cap i que pretenen, ho repeteixo, dividir aquest país per l'opció lingüística i que jo estic convençut que no ho faran.

Dit això, home, no em sobta que el senyor Milián defensi el que digui el Tribunal Constitucional, perquè, escolti'm, no fa gaire vam saber que el seu president militava en el Partit Popular, era afiliat del Partit Popular. Per tant, està claríssim què és el que defensarà el Tribunal Constitucional.

I jo els dic que la Llei d'educació del ministre Wert, la LOMCE, neix morta. És una llei que neix morta. No se la creuen les comunitats autònomes, no només Catalunya; no se la creuen una part important, i algunes governades pel Partit Popular, encara que potser públicament no ho diuen, però sí que ho afirmen a la intimitat. No se la creuen els governs de determinades comunitats autònomes, i, per tant, no la podran desplegar. Neix morta perquè tampoc no se la creu la comunitat educativa, que s'ha manifestat al carrer no només a Catalunya, sinó a tot l'Estat i ha dit que una llei no es pot fer d'esquenes a la comunitat educativa i sense criteris pedagògics. I tercer element, no se la creu el professorat, que és qui també té la responsabilitat de desplegar-la dins de l'aula, perquè ja li he dit abans que és una llei profundament injusta i és una llei que no es pot desplegar de cap de les maneres.

I això que vostès parlen d'aquestes escoles d'elit, que han tingut no sé quants presidents de la Generalitat de Catalunya. Mirin, les millors escoles d'aquest país són les escoles públiques, tot i les retallades de la consellera Rigau. Les millors escoles d'aquest país són les escoles públiques. Si no, vagin vostès a mirar quins són els resultats de les proves d'accés a la universitat, i de les quatre millors notes –de les quatre millors notes–, tres són d'alumnes matriculats a l'escola pública. Per tant, menys lliçons i més construir cohesió social.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Senyor Carrizosa?

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Mire, señor Mena, voy a empezar por el final, voy a empezar por lo que usted ha dicho. Usted ha dicho: «En el PSUC se defendía el bilingüismo desde los inicios de la democracia», etcétera. «La inmersión lingüística», ha dicho, es verdad –la inmersión lingüística. Pues sí, tiene razón –tiene

razón. Y aquí tengo un cartel que lo demuestra, que es de la época. (*L'orador mostra una imatge a la cambra.*) Un cartel muy interesante porque defiende la inmersión lingüística con un argumento, que es el dar a los niños las clases en su lengua materna. Y lo que pone en el cartel es: «Cataluña es tuya, tú decides. Sí al Estatut. Que tus hijos tengan escuela y maestros a principio de curso, tú lo decides. Que tus hijos aprendan en la lengua materna, tú lo decides.» Ese es el cartel del PSUC de inicios de la democracia, que es lo mismo que sostenía el señor Trias Fargas, de Convergència i Unió, en 1978 en el Congreso de los Diputados cuando decía que era necesario que los niños catalanes, que lamentablemente no tenían acceso –no tenían acceso– a la educación en su propia lengua, esos niños pudieran estudiar en su propia lengua. Eso era lo que... Este cartel está en castellano y así se lo he leído.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Un moment, un moment...

Carlos Carrizosa Torres

Este cartel está en castellano y así se lo he leído.

(*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Senyor diputat, senyor diputat...

Carlos Carrizosa Torres

Bueno, no se pongan ustedes nerviosos.

La presidenta

Senyor diputat!

Carlos Carrizosa Torres

No se pongan nerviosos. Si era una cuestión que pasaba a los inicios de la democracia y los propios señores...

La presidenta

Senyor Carrizosa, calli un moment. Senyor Carrizosa, li estic dient que s'espera, que s'espera un moment.

Carlos Carrizosa Torres

És que no la sento.

La presidenta

Ja, doncs, l'he cridat quatre vegades. Ja pot continuar.

Carlos Carrizosa Torres

Digui. Ja?

La presidenta

Ja pot –ja pot.

Carlos Carrizosa Torres

Bueno, pues nada. Solamente le decía esto, que no sé si... Ah, sí, el tiempo se ha parado. Bueno, pues que a ver si hacen ustedes lo mismo que proponían sus compañeros del PSUC, que ganaron la democracia y que pretendían que se reparase una injusticia histórica cometida en el franquismo contra los niños catalanoparlantes, que era que no podían estudiar en su lengua materna. Y eso fue lo que apoyó el PSUC, igual que lo apoyó Ramon Trias Fargas, e igual que hoy día otros pretendemos que también, junto con el catalán, se pueda impartir la enseñanza en castellano junto con el catalán. Y ya está.

Y además, el tema de la inmersión lingüística. Lo llaman ustedes inmersión lingüística y no es exacto. No, porque es inmersión lingüística de la mitad de la población; la otra mitad, que tiene como lengua materna el catalán, no están «inmersiónados», están estudiando en su propio idioma de su casa. Entonces, ¿la inmersión lingüística es un sistema de éxito? Pues entonces no sé si se refiere al sistema de éxito de la mitad de la población que está estudiando en su propio idioma de casa o no. Y sin perjuicio de que luego todos los catalanes podamos y debamos utilizar los dos idiomas y hagamos uso de esa facultad, por cierto, allá donde queramos –por cierto. Bueno, en fin, era por responderle a usted.

Señora Barrufet, usted ha dicho que la inmersión lingüística era «un model d'èxit», y ahí no nos pondremos de acuerdo. Porque cuando un sistema educativo tiene un 25 por ciento de fracaso escolar y otro tanto de abandono, pues no nos podremos poner de acuerdo nunca –nunca. Y si el éxito radica en la supuesta cohesión social que motiva esto, pues yo le digo lo que provoca. Cohesión social en el sistema educativo es que el sistema educativo iguale a todos porque sea un sistema educativo de calidad, y la cohesión se garantiza consiguiendo igualdad de oportunidades. Y no se consigue igualdad de oportunidades con sistemas que no garantizan un acceso adecuado a una enseñanza de calidad. Está en la calidad de la enseñanza, no en el idioma en que se imparte.

Y por último, la señora Anna Simó, bueno, pues en su réplica ha dicho: «Sí, señor Carrizosa, se lo reitero: lo que queremos es la ley orgánica catalana.» Y yo le digo: ya, si ya lo sé, por eso, que usted me lo ha dicho y yo le he dicho: vale, pues todo esto que estamos haciendo es el paripé para que ese 17 por ciento de independentistas antiguos a los que usted seguro que pertenece pues lleguen a conseguir su objetivo, que es la independencia, y el otro 20 por ciento adicional que están consiguiendo muy trabajosamente convencer, lo tratan de convencer con estos argumentos victimistas del agravio. Pero que si no estuviesen ustedes secundados por los medios de comunicación públicos que están absolutamente en la línea de los postulados que se defienden desde el Gobierno y por las múltiples asociaciones que están debidamente engrasadas con dine-

ro público en tiempos en los que en realidad el dinero público debería dedicarse precisamente a la calidad de la enseñanza, a la sanidad, a la justicia y a tantas necesidades que precisan los ciudadanos, pues seguramente no sería preciso, no tendría razón de ser esta independencia que ustedes promueven con estos agravios. Nada más.

La presidenta

El senyor David Fernàndez. (*Remor de veus.*) Senyors diputats, senyors diputats... (*Persisteix la remor de veus.*) Senyors diputats, senyors diputats... Després li ho expliquen –després li ho expliquen. Senyor Fernàndez, quan vulgui. (*Veus de fons.*) Senyor diputat, senyor diputat.

David Fernàndez i Ramos

No et preocupis, Joan, que només criden per veure si ens fan callar. Joan Fuster, País Valencià. Torno a celebrar que el diputat Joan Milián torni a dir que la seva llengua materna és el català, sent de Morella, dels Ports. Tota la nostra solidaritat si hi ha represàlies, no es preocupi.

M'adreçaré únicament a vostè perquè ha dit coses que no tenen cap sentit. Ha dit que prou de mentir. No hi ha cap monolingüisme en aquest país –no hi ha cap monolingüisme. Llengües maternes: com ha dit el senyor Carrizosa, dues-centes llengües maternes en aquest país. En aquest país ja es parla al Raval urdú, amazic, àrab, xinès. Per tant, compte amb el que es diu sense conèixer el país.

Nosaltres l'únic conflicte lingüístic que coneixem en aquest país passa en aquest hemicicle. Fora d'aquestes portes no hi ha cap conflicte lingüístic, ni un. I hi tornem a insistir: la diferència democràtica entre el que volen aquests cinc alumnes que volen ser escolaritzats en castellà –a més ho estan, se'ls respecta el dret individual– i la majoria social democràtica d'aquest país és de 525.000 a 1. I que algú li ensenyi matemàtica bàsica de què són les democràcies.

Altra. «Deixin de sobreactuar», deia el senyor Milián. Deixin vostès de sobreactuar. No hi ha cap conflicte, només es recreen en un conflicte artificial, que no té cap sentit. I, a més, generen una cultura de comprensió a l'Estat espanyol terriblement perversa per a l'entesa entre pobles i cultures.

Diu que l'Estat no imposa res. Home, això ja és... Doncs, imposar la disposició addicional 39 o imposar el disseny curricular al 55 per cent, ja em diràs què és. I vigili amb les comparacions que fa, perquè si defensa la política del Partit Popular al País Valencià i diu: «És que són majoria», doncs, accepti que aquí som majoria nosaltres, no? O només serveix per a vostès si són majoria política? El problema és que allà es vulneren els drets de 126.000 famílies, i aquí, que ens consti, el de cinc famílies.

El problema de rerefons és el d'un nacionalisme homogeneïtzador, hipertrofiat, de gran imperi, que afortunadament ja no és, ancorat, ho tornarem a dir, en

bases d'imposició cultural metafalangista. I vostè ha dit que una nova llei. Estem d'acord amb vostès: una nova llei en sentit absolutament, diametralment oposat als vostres. Vostès van enrere: amb l'avortament trenta anys enrere, amb la Llei de seguretat ciutadana trenta anys enrere, i amb la LOMQE segurament trenta anys enrere, quan en comptes d'aprofundir a garantir la igualtat d'oportunitats van en el sentit de construir una escola darwinista, elitista i classista.

I li diré que sí i li donaré la raó; clar que sí, una nova llei cap al model finlandès. Cap problema, on s'ha de firmar? Però recordi que és gratuïta per a tothom, que hi ha l'allotjament, hi ha el transport, és gratuïta fins als setze anys, l'escola finlandesa. Ha dit: «No avançaré»... (*Veus de fons.*) No, no, ho ha dit vostè. Bé, doncs, qui ho hagi dit. Jo juraria que..., revisaré els vídeos, i ho ha dit vostè. Cap a Finlàndia? Cap problema. Però és tot el contrari del que ha dit, tot el contrari del que significa avui la LOMCE.

Deixeu en pau la nostra cultura, la nostra llengua. Accepteu que som un estat plurinacional, plurilingüístic, pluricultural, i que d'aquesta incomprensió, d'aquesta absència de voluntat de «disfrutar» i de gaudir de la pell de brau de les cultures hi ha una cosa que és molt diferent. Jo celebro moltíssim –i ho celebra la CUP– que coneguem García Lorca, Rosalía de Castro, Gabriel Aresti, a qui vulgueu; el problema és que Ovidi Montllor, Espriu, Maria-Mercè Marçal, Carmen Amaya segurament són grans desconeguts en la cultura de la Comunitat autònoma de Madrid i de la resta de pobles... Aquest és el problema –aquest és el problema. Aquí s'ha fomentat l'entesa i la cultura universal, i vostès només van al seu règim tancadet.

Gràcies. El català, de tots; l'escola pública, de tots, i el país, de totes i tots: els catalans, els que parlen català, els que parlen castellà, els que parlen urdú, els que parlen xinès.

Gràcies i endavant.

La presidenta

Cridarem a votació.

(*Ramona Barrufet i Santacana demana per parlar.*) Senyora Barrufet...

Ramona Barrufet i Santacana

Presidenta, per al·lusions.

La presidenta

Sí, un moment. Trenta segons, i pensin que després els trec la veu, eh?

Ramona Barrufet i Santacana

Senyor Carrizosa, no ens ficarem d'acord en el fet que l'èxit del sistema educatiu català..., és un model d'èxit, però en el que sí que ens ficarem d'acord és que són vostès qui trauen una i una altra vegada una temàtica

d'un problema que a l'escola no existeix. Per tant, so-
roll mediàtic.

(Joan Mena Arca demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Mena...

Joan Mena Arca

Sí, per al·lusions també, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Joan Mena Arca

Miri, senyor Carrizosa, perquè veig que vostè té pro-
blemes de comprensió lectora fins i tot en castellà.
Aquest document que vostè m'ha ensenyat precisa-
ment era per als alumnes catalanoparlants, perquè en
aquest país la llengua catalana no es podia estudiar a
l'escola pública a causa de la dictadura que vostè co-
neix. Per tant, ja li dic, senyor Carrizosa, els ho pre-
go als senyors de Ciutadans: deixin vostès per quatre
vots, per guanyar quatre vots, de carregar-se un model
d'èxit que a qui més serveix és precisament als barris
castellanoparlants.

*(Alguns aplaudiments. Carlos Carrizosa Torres de-
mana per parlar.)*

La presidenta

Senyor Carrizosa...

Carlos Carrizosa Torres

Sí, por alusiones, señora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Carlos Carrizosa Torres

Sí. Señora Barrufet, la única voz que puede sonar en
contra de un sistema educativo que relega los derechos
de las personas es la que hagamos los políticos, por-
que los padres en los colegios frecuentemente no se
atreven a expresar lo que estamos diciendo nosotros,
que tenemos casi trescientos mil votos.

Y en cuanto a usted, señor Mena, pues, bueno, mire,
muy claramente, no se avergüencen; lo que ustedes
hacían a principios de los años ochenta era defender
el derecho de los niños de obtener clases en su propia
lengua, de los niños catalanoparlantes, eso... *(Remor
de veus.)* Sí, sí, sí, sí.

Y, por tanto, lo que le digo es...

La presidenta

Senyor Carrizosa. Senyor Carrizosa, ja està.

Carlos Carrizosa Torres

...que hoy día no lo están defendiendo, ustedes, este
derecho.

(Remor de veus.)

La presidenta

No protestin del temps perquè són trenta segons cada
un. No protestin del temps. *(Juan Milián Querol dema-
na per parlar.)* Senyor Milián...

Juan Milián Querol

Sí, gràcies, presidenta, per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Juan Milián Querol

Senyor Mena, si l'indicador que fa servir per al coneixement de les llengües és la nota de les PAU, resultarà que els catalans parlen millor el francès que el català.

I, miren, si posen una mica de seny i són una mica raonables acabarem tots concloent el mateix que defèn Convergència i Unió a Madrid. Ahir, el senyor Duran i Lleida deia que a l'escola s'ha d'ensenyar en català i en castellà. Perquè m'entengui, amén.

(Aplaudiments. Anna Simó i Castelló demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Simó, trenta segons.

Anna Simó i Castelló

Per al·lusions, presidenta. Senyor Carrizosa, sí, les famílies tenen por a les escoles, perquè hi ha un règim de terror de dir el que passa i la gent és «tonta», el poble és «tonto» i resulta que adoctrinem. El poble s'està tornant independentista perquè n'està fart, fart d'aquest Estat que no ens deixa ser el que volem ser. I la ciutadania, lliurement, aquest poble, lliurement, decidirà que vol ser independent, decidirà el seu futur.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem a la votació. Passem a les votacions. *(Veus de fons.)* Senyors diputats, han intervingut suficientment. Estiguin tranquils, que votarem. *(Remor de veus.)*

Procedirem a la votació de les propostes de resolució presentades per a la interposició del recurs d'incons-

titucionalitat contra la Llei orgànica 8/2013, del 9 de desembre, per a la millora de la qualitat educativa. Hi hauran dues votacions. Un primer bloc de votacions que seran les propostes conjuntes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i del Grup Parlamentari Socialista, que coincideixen en aquells articles de la Llei orgànica per a la millora de la qualitat educativa, tal com apareixen detallats en el dossier del Ple, i que el Consell de Garanties Estatutàries ha declarat que no s'adeqüen a l'ordre constitucional i estatutari.

Per tant, passem a la votació d'aquest primer bloc.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 103 vots a favor i 25 en contra.

Passem ara al segon bloc de votacions, que són les propostes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i del Grup Parlamentari Socialista relatives als articles de la Llei orgànica de qualitat educativa, tal com apareixen detallats en el dossier del Ple, referents a l'ensenyament de la religió en l'itinerari educatiu, sobre l'ensenyament separat per raó de gènere i els concerts educatius, i sobre les competències del consell escolar i dels directors dels centres, que el Consell de Garanties Estatutàries ha declarat adequats a l'ordre constitucional i estatutari.

Passem a la votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 56 vots a favor, 72 en contra.

Atès el resultat d'ambdues votacions, s'acorda interposar el recurs d'inconstitucionalitat contra aquells articles de la Llei orgànica 8/2013 conforme a la sol·licitud formulada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Parlamentari Socialista i que el Consell de Garanties Estatutàries ha dictaminat que no s'adeqüen a l'ordre constitucional i estatutari.

Procediment

per a elegir un membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya
(tram. 285-00001/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el procediment per a elegir un membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Els faig avinent que la candidata proposada per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió és la senyora Yvonne Griley Martínez. La Comissió d'Afers Institucionals, en la sessió del proppassat dilluns 24 de febrer, va substantiar la preceptiva compareixença de la senyora Griley, per avaluar-ne la idoneïtat.

Complimentat aquest tràmit, procedirem ara a la votació per a la seva designació. D'acord amb l'article 4.3 de la Llei 2/2000, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, i la modificació introduïda per la Llei 2/2012, de 22 de febrer, es requereix una majoria de dos terços perquè la candidata sigui elegida. Si en una pri-

mera votació no s'obtingués aquesta majoria, que són 90 vots, s'elegiria per majoria absoluta, per 68 vots, en una segona votació, que es faria en aquesta mateixa sessió plenària.

D'acord amb l'article 90.3 del Reglament, la votació serà electrònica i secreta, per la qual cosa demano als serveis de la cambra que prenguin les mesures pertinents per garantir el secret de la votació.

Podem procedir a la votació.

Comença la votació.

(El punt desè de l'ordre del dia és aprovat per 101 vots a favor, 22 en contra i 5 abstencions.)

Atès que la candidata ha assolit la majoria requerida, queda designada la senyora Yvonne Griley com a membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Interpелlació

al Govern sobre la situació de la
Corporació Catalana de Mitjans
Audiovisuals (tram. 300-00135/10)

Passem ara al capítol d'interpелlacions. L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpелlació al Govern sobre la situació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula per exposar-la la il·lustríssima senyora Núria Parlon.

Núria Parlon Gil

Sí, gràcies, presidenta. Conseller, conselleres, diputats, diputades... De fet, demà al Parlament arribarà la marxa contra l'atur i la precarització laboral. I suposo que molts diputats i diputades dels diferents grups rebrem el conjunt de plataformes i sindicats que representen diferents sectors del nostre país que pateixen les causes clares de la pèrdua de la seva feina o bé de la precarització dels seus sectors laborals.

En certa manera, la interpелlació que avui presentem, en una primera part, està relacionada també amb la crisi o amb la profunda crisi que pateixen els mitjans de comunicació públics de Catalunya, una crisi que està clarament relacionada, evidentment, amb el desgast econòmic que pateixen els professionals que es dediquen al sector de la comunicació, tant en la seva vessant pública com en la seva vessant privada.

És a dir, la crisi econòmica ha estat conseqüència directa de la disminució, en aquest cas, de la partida pressupostària que aporta el Govern. Partida pressupostària que, evidentment, afecta la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, com afecta d'altres sectors: la sanitat, l'educació, els serveis socials...

Però aquí sí que és cert –i aquest és el contingut principal que porta la nostra interpелlació– que creiem que tot aquest tema, si més no, no s'ha tractat amb el suficient rigor. I és que no hem fet el debat necessari, sota el nostre punt de vista i el nostre parer, a temps.

Fa dos anys que els treballadors i treballadores de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals viuen una situació d'incertesa amb relació a les seves con-

dicions laborals. Sovint, i de forma contínua, a través de la Comissió de Control de Mitjans Audiovisuals, on els diputats i diputades dels diferents grups parlamentaris hem interpellat, en aquest cas, el consell de govern i hem demanat explicacions sobre quin seria el pla de viabilitat que portarien a terme, de quina manera afectaria les condicions laborals dels treballadors i treballadores, se'ns ha donat la informació amb comptagotes, sense rigor suficient, se'ns ha informat que l'ERO seria l'última conseqüència que afectaria els treballadors.

Després, posteriorment, a partir de la negociació, també forçada per la pressió dels diferents grups parlamentaris, ens hem trobat amb un ERO, sí, que gairebé ha afectat tres-cents treballadors i treballadores de la corporació, que s'ha negociat, podríem dir, aquest ERO ha estat negociat, però també sempre a l'últim moment, cosa que ha generat incertesa, ha generat tensions innecessàries.

Es va externalitzar o es va posar en marxa un procés d'externalització que, com vostès saben, el nostre grup hi va votar a favor, malgrat que vam tenir tota una sèrie de controvèrsies internes dintre del mateix grup, perquè se'ns va dir que aquest era un mecanisme a través del qual es garantirien els ingressos suficients per no haver de continuar fent ajustos en el pressupost de la corporació. La nostra condició, en aquell moment i a dia d'avui, que el concurs encara suposo que està en procés i en obertura de pliques, era que es respectessin els drets dels treballadors i les treballadores i la voluntarietat que poguessin romandre a la Corporació Catalana de Mitjans si així ho volien.

Però és que després de l'ERO, en què ja va costar suors i llàgrimes arribar a un consens, però en què finalment es va arribar a un consens amb els treballadors, dintre del Pla d'acomiadament col·lectiu hi havia una disposició transitòria que deia que, evidentment, la ultraactivitat del conveni es garantiria fins al 30 de gener i que posteriorment, per l'article 41 de la reforma laboral, que vostès van pactar –i, conseller, li recordo que aquest article 41 i la ultraactivitat dels convenis va ser una aportació a la reforma laboral del seu grup–, doncs, portava a condicionar la negociació del futur conveni a no tenir conveni.

Posteriorment, i després de la, jo diria, vergonyosa dimissió del Consell Professional el dia 5 de febrer, doncs, sí que és veritat que vostès van arribar a un acord en el qual van decidir que es mantindria el conveni vigent mentre es continués negociant. I que també de manera sorprenent ha aparegut una partida de 7 milions i mig, que no vam aprovar en aquest Parlament, que no es va tramitar a través de cap esmena, però que vostès havien pactat, se suposa, amb Esquerra Republicana.

També els socialistes podríem dir que de l'esmena que nosaltres vam presentar, que era incrementar el pressupost un 15 per cent, doncs, al final, el Govern ens n'ha acceptat la meitat. Què li vull dir amb això? Doncs, que no hi ha transparència a l'hora d'afrontar el problema que tenim amb la Corporació de Mitjans Audiovisuals. I per això no vull fer d'aquesta interpel·

lació una guerra entre partits polítics, ni si Esquerra Republicana els està obligant a vostès a fer la feina bruta. No vull arribar a aquesta consideració; no vull arribar a la consideració que vostès han pactat 7,5 milions d'euros que s'han tret de la butxaca, fora del pressupost, per ara dir als treballadors que no tenen conveni. I és la primera empresa pública de Catalunya que es queda sense conveni, o que se li allarga el conveni com a mecanisme de pressió per negociar les condicions, que els retallaran només un 7,5, gràcies a Esquerra Republicana. Vull defugir de tot aquest debat, tot i que permeti'm que tingui els meus dubtes de si tot això no s'està provocant.

Però és que realment, si analitzem el pressupost de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, ens trobem que el problema és molt més gros i va més enllà del conflicte laboral, que, com deia, està molt relacionat amb les conseqüències de la precarització que s'està donant en tots els sectors de professionals que treballen per a l'Administració pública.

I, per tant, el conformisme seria dir: «Si els abaixem el sou als metges, a les infermeres, o fem fora els interins, evidentment, els professionals de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals també han de patir ajustaments pressupostaris.» I amb això potser podem convèncer una bona part de la gent que segueix la televisió pública, TV3 o Catalunya Ràdio.

Però la realitat és que si ens mirem les partides pressupostàries –comptant amb l'escenari en què vostès ara treballen, que és que només s'hauran de reduir un 7,5 les condicions salarials i convenials dels treballadors–, si ens mirem les xifres veiem que hi ha un tercer sector, podríem dir, dintre del sector audiovisual, que és el privat, les productores, que realment a dia d'avui estan al 50-50, gairebé. I un dels mandats que té la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals també és promocionar aquesta producció. I a dia d'avui, entre plantilla, la plantilla, gairebé, capítol I, i alhora el que seria la producció, les coproduccions que es fan, estan a la par; per tant, tenim un problema.

Llavors, no es tracta de si ara ens traiem de la màniga 7,5 milions d'euros, que podrien ser 5, o podrien ser 15, o de per què el pressupost va ser de 225 i després passa a ser de 232, sinó d'afrontar el problema real que tenim, perquè el sector audiovisual també està en crisi. I, paral·lelament, sembla que sigui una lluita de contraris, és a dir, per garantir les condicions laborals dels treballadors de la plantilla hem de rebaixar, perquè no hi han diners, les aportacions que es fan a les coproduccions o a la contractació de produccions externes, cosa que vol dir que també el sector de l'audiovisual es veu clarament afectat.

Clar, per mi, el que necessitem realment a dia d'avui és consensuar aquest marc i portar el debat aquí al Parlament, i això és el que hi ha al darrere d'aquesta interpel·lació que avui fem. És a dir, cadascú podem estar en la posició dels nostres partits i podem arribar a les conclusions que vulguem, però més enllà d'això hi ha un debat seriós que sí que hem d'afrontar, que és quin és el model de corporació de mitjans públics que volem, com consensem un contracte programa

que encara no s'ha aprovat, de quina manera garantim la viabilitat de la corporació i els drets dels seus treballadors i treballadores, amb la necessitat de continuar promocionant el sector audiovisual com un actiu del nostre país.

Per altra banda, la dimissió que es va produir del consell professional el dia 5 de febrer, pel tractament que es va donar de la informació de la vaga després dels blocs d'esports, i gairebé, doncs, sense consensuar quin era el missatge que s'havia de donar, ens posa en relleu, malgrat que el que motiva la dimissió sigui una qüestió que afecta el col·lectiu, que hi ha certa manca de pluralitat en els continguts que es donen a través de la televisió i de Catalunya Ràdio. I aquí tampoc ens posarem d'acord, probablement, perquè per a alguns serà anecdòtic que nosaltres reprovem que el senyor Miquel Calçada porti una estelada a la butxaca en el primer programa d'*Afers exteriors*, i deu ser que sempre estem pendents d'aquestes qüestions, però hi ha més temes: els enfocaments que es donen de país, els enfocaments que es donen amb relació al plantejament econòmic i quins són els opinadors que sempre en parlen i quina visió aporten, i quin és el relat continu i continuat que hi ha al darrere de qualsevol programa cultural, social o de qualsevol tipus. Analitzem també això, perquè hem de donar informació rigorosa i informació plural, que tothom..., tots els catalans i catalanes se sentin identificats amb aquella informació que es dona.

També trobem a faltar, i també ho hem dit més d'una vegada a través de les preguntes i interpellacions que hem fet al consell de la corporació, que per què hem de retransmetre l'activitat parlamentària del nostre Parlament a través d'opinadors i opinadores, si estem en un moment transcendental per al nostre país. Per què no som els mateixos diputats i diputades els que expressem aquestes opinions, tant en l'àmbit de la sanitat, com en l'àmbit de la transformació i del canvi territorial i nacional que es planteja? Per què no fem tot això?

Aquestes són les preguntes que avui hi ha al darrere d'aquesta interpellació i que després es concretaran en la moció. Cap a on anem amb la nostra corporació de mitjans audiovisuals? Com garantim l'equilibri entre les condicions laborals dels treballadors i les treballadores i la necessària producció...?

Després continuaré, perquè se m'ha exhaurit el temps, en el moment de rèplica.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, il·lustríssima diputada, comparteixo, sincerament, bona part de les seves inquietuds, i agraeixo a més a més el to, diguem-ne, de la proposta o debat que formula.

I anuncia, doncs, una futura moció com a síntesi del debat que puguem tenir, no?

Jo, de totes maneres, diguem-ne, just per començar i situar les coses, crec que fóra bo –perquè hem tingut i el seu grup m'ha donat l'oportunitat, en més d'una ocasió i més de dues en aquesta legislatura, i també en l'anterior, de poder parlar de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals–..., crec que hauríem de situar, diguem-ne, allò que és essencial, allò que ens correspon discutir en aquesta cambra, allò que correspon fer –que és el que varem decidir entre tots ja fa una pila d'anys– al mateix consell de la Corporació Catalana dels Mitjans Audiovisuals, que té, com sap vostè –perquè, a més a més, hi participa–, doncs, un òrgan de control en aquest mateix Parlament a través d'una comissió, no? I, per tant, destriar bé allò que és responsabilitat d'aquesta cambra, eh?, allò que és responsabilitat del Govern, allò que és responsabilitat d'impuls, en el marc d'un model que crec que és bo i que crec que el compartim, no?, i, òbviament, quines coses, doncs, convé millorar, quines coses cal corregir, però sobre la base d'un model que compartim, que, diguem-ne –per recapitular, i que crec que això ho podrem també compartir vostè i jo–, passa per tres premisses bàsiques, per tres principis bàsics, no?

El primer és el fet que Televisió de Catalunya i Catalunya Ràdio, doncs, són peça clau del nostre sistema de mitjans de comunicació, del nostre país. No és un factor, diguem-ne, anecdòtic, no és quelcom circumstancial, sinó central, en el sistema d'informació del nostre país, no?

Segona premissa o segon principi –que segur que vostè i jo compartim–: és, doncs, el compromís amb els treballadors i les treballadores d'aquesta corporació, d'aquesta televisió i ràdio públiques, i particularment amb relació a la seva professionalitat. I això no pot ser només una declaració d'intencions –que segur que també compartirem que no sigui només una declaració d'intencions. Hem de deixar que puguin fer la seva feina. Jo, igual que vostè, perquè sobre gustos no hi ha res escrit..., hi haurà coses de la televisió i la ràdio públiques que m'agradaran i hi haurà coses que no m'agradaran, però faig confiança absoluta, per tot el que fan i decideixen fer en el terreny d'allò que els correspon, als professionals de la televisió i la ràdio públiques. En tots els sentits. Val per a tot: per a allò que em pugui agradar –només faltaria–, i per a allò que no em pugui agradar –i m'ho callo. I, a més, el Govern s'ho ha de callar, no fos cas que algú, diguem-ne, hi veiés després una interferència. Però separem les funcions que té cadascú i les responsabilitats que té cadascú, i posem en valor, doncs, la professionalitat. No en dubtem, i li ho prego, fins i tot, per a algunes de les consideracions que ha fet, no? No en dubtem, no escampem una ombra de dubte sobre la professionalitat dels empleats, dels treballadors de la televisió i la ràdio públiques, no?

I tercer principi –que també segur que compartirem o que podem compartir, no?–: tenim un model que l'hem, de fet, construït entre tots –l'hem construït entre tots. Un model, diguem-ne, que, per dir-ho clar –i dit amb tot el respecte per a altres llocs, no?–, no

és ni el de València, ni tampoc és el d'Andalusia. Dit amb tot el respecte: són les opcions que allà han pres, legítimament, doncs, les majories parlamentàries i els respectius governs autonòmics. Però el nostre model no és ni el de València –«el nostre» vull dir el de tots–, ni tampoc el d'Andalusia; el nostre model és un altre, que és situar la Corporació Catalana de Mitjans d'Audiovisuals no només com unes grans i potents televisió i ràdio públiques, sinó, a més a més, també com a motor –en el sentit del que vostè apuntava– de la nostra indústria audiovisual. I, per tant, un model mixt, de coproducció mixta: el que fan els empleats i els treballadors públics de la corporació en el seu conjunt, i, evidentment, allò que aporta el sector audiovisual del nostre país. Aquest és una mica l'esquema que de ben segur compartim.

I jo aprofito aquesta primera intervenció per respondre allò que li correspon fer al Govern, perquè també hi ha una tasca, diguem-ne, distribuïda: què li toca fer al Govern, què els toca fer als grups parlamentaris –als grups parlamentaris amb relació al Govern, i als grups parlamentaris amb relació al consell de la Corporació de Mitjans Audiovisuals. Perquè ens hem dotat d'un sistema, diguem-ne, de separació de responsabilitats molt clar i molt nítid, i penso que valdria la pena que no hi generéssim, en aquest sentit, confusió.

Què ens toca fer al Govern? Què estem fent al Govern? Molt esquemàticament –pel temps que tinc, no?–, doncs, garantir un marc legal, aprofundir-hi; i garantir un marc econòmic, aprofundir-hi. I em referiré a ambdós marcs, no?

En el terreny del marc legal, vostè sap que hem aprovat un projecte de llei com a Govern, i l'hem tramès en aquesta cambra, que afecta el conjunt del sector audiovisual del nostre país i la seva sostenibilitat. Però pel que fa referència a l'àmbit de la Corporació Catalana dels Mitjans Audiovisuals, hi ha tres aspectes que ens sembla que no són menors i que valdria la pena que tinguéssim en compte. Almenys, això és el que proposa el Govern, no?

Per una banda, diguem-ne, aprofundir de manera, diguéssim, definitiva, en la desgovernamentalització de la Corporació Catalana dels Mitjans Audiovisuals. Ja hi som molt a prop, però no del tot: continua penjant, encara que sigui en la seva estructura, del departament competent en la matèria dels mitjans audiovisuals. Crec –ho diu un servidor, ho diu el Govern– que hauria de dependre, com passa en el cas del CAC, del mateix Parlament. Això és una proposta que fem en aquest projecte de llei que hem tramès al Parlament.

Segona: transparència, transparència absoluta. Per raons vull pensar que històriques i que devien tenir en el seu context –no ho criticaré– el seu sentit –vés a saber–, però, en qualsevol cas, estava prohibit per llei, cosa que no passa a cap altre àmbit del sector públic, conèixer, doncs, el contingut i els imports dels contractes per la compra de productes i serveis de la corporació. Hi havia allò que és conegut com les «clàusules de confidencialitat». Amb un règim que ens exigeix la ciutadania de transparència, amb un règim de transparència a què ens devem i ens exigim mútua-

ment, perquè només sobre la base del coneixement precis de tot plegat podem prendre després les bones decisions, crec, sincerament, que s'ha de superar aquesta situació de falta de transparència –diguem-ho tot, no?

I la tercera és relativa al règim retributiu –perquè històricament també se n'ha anat parlant molt– dels consellers de la corporació, també del CAC. Aquest és el plantejament que fem. Parlem-ne, mirem a veure com es poden garantir la independència, l'exclusivitat, la incompatibilitat, i mirem a veure, diguem-ne, com podem tenir el convenciment tots plegats que aquells, doncs, que cobren una remuneració és perquè se la mereixen –per dir-ho molt clar–, perquè aquí també s'hi han projectat ombres de dubte, i parlem, per tant, de com podem millorar la governança. El Govern, en aquest sentit, en la proposta que ha fet, òbviament –i no podia ser d'una altra manera–, està obert a tot, no?

I en l'àmbit econòmic, doncs, evidentment, el que li correspon fer al Govern és garantir la màxima estabilitat possible –en un context que és el que vivim tots plegats, i d'això no ens en podem escapar– a la corporació. Aquí tenim un contracte programa que està embastat, que està a punt de solfa, que es diria col·loquialment; que jo –li ho haig de confessar– vull tenir la certesa que allò que és un instrument d'estabilitat i de garantia no fos cas que, per situacions sobrevingudes –que estem en un període de la nostra vida col·lectiva en què hi han moltes situacions sobrevingudes–, se'ns convertís no en un instrument d'estabilitat, sinó en una mena de soga. Hem de tenir tots plegats..., a vostè li interessa, al seu grup també –crec–, i al Govern també, i a tots plegats, que puguem tenir, un cop aprovat el contracte programa formalment, marge de maniobra per si hi han contingències. Després, en la rèplica, li puc explicar quines contingències, diguem-ne, planen o amenacen el funcionar de la corporació. No podem dir-los als empleats, no podem dir a l'audiència, no podem dir al món audiovisual que no sabem de quin mal hem de morir, el Govern ha de donar garanties plenes a qualsevol contingència que pugui venir. Per tant, contracte programa, estabilitat pressupostària. Aquest compromís hi és, hi és i a més a més és transparent: l'esmena a què vostè feia referència sí que la varen votar vostès, es va votar en els pressupostos. Hi van votar en contra, però es va votar, no?

I finalment i per cloure, en aquest últim minut, doncs, simplement un apunt, perquè al final les coses, les prioritats, es demostren en funció del conjunt que es té disponible. Per a la seva informació, fer-li notar que aquest any 2014, en termes relatius –perquè si volem comparar les coses les hem de comparar de manera homògena–, en funció dels recursos disponibles que té la Generalitat de Catalunya en el seu conjunt, doncs, ha de saber que, diguem-ne, hi ha més prioritat a favor de la corporació catalana que als anys 2010, 2009, 2008, 2007. Són dades contrastables, n'hi puc donar el detall, però per situar..., no ho dic per presumir-ne, perquè la situació és molt delicada –és evident, no?–, però sí per situar fins a quin punt hi ha prioritat per part del Govern de Catalunya amb relació a allò que depèn d'ell, que és establir el marc pressu-

postari, o almenys una part del marc pressupostari, de la corporació.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyora diputada, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Té el torn per a la rèplica, per un temps màxim de cinc minuts, la diputada Núria Parlon.

Núria Parlon Gil

Vostè apuntava, conseller, que és important que tinguem, doncs, el contracte programa al més aviat possible aprovat per saber de què hem de morir, si és que hem de morir d'alguna cosa, o saber si hem de triomfar. Això és el que nosaltres hauríem desitjat en tot aquest procés, com li deia a l'inici de la meua intervenció, precisament per evitar-nos parts de les tensions i incerteses amb les quals, doncs, s'han trobat els treballadors i les treballadores tant de TV3 com de Catalunya Ràdio en molts moments, és a dir, d'anar fent les coses no des d'un punt de vista de la globalitat i d'afrontar el problema de manera conjunta, sinó anar-ho fent de mica en mica amagant informació, pressionant, generant tensió, ara fem una vaga, ara resulta que arran de la vaga no apliquem la ultraactivitat del conveni a través de l'article 41. És a dir, no hi havia necessitat de fer tot això d'aquesta manera, si ho haguessin fet de forma ordenada i sobretot de forma transparent, com més d'un cop hem exigit molts dels grups a través de la nostra tasca de control a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Amb relació al que vostè comentava del pluralisme, aquí no ens posarem d'acord, perquè sí que és cert que les coses jo estic convençuda que es podrien fer molt millor. De fet, estem acostumats que quan introduïm preguntes d'aquest tipus, el meu grup o un altre grup, les respostes que habitualment se'ns donen són: «error tècnic», «motius professionals» o «programes d'autor». «Error tècnic» quan en un mapa, en un moment determinat, doncs, surten les fronteres marcades; això és un «error tècnic», i, per tant, hem d'assumir que és un error tècnic. Són «criteris professionals» quan per exemple es decideix dedicar menys de dos minuts en els telenotícies al debat parlamentari dels pressupostos –són «criteris professionals». O són «programes d'autors», i torno a l'anècdota dels *Afers exteriors* i l'estelada a la màniga del senyor Miquel Calçada.

Però, clar, quan el consell professional decideix dimetir en ple perquè resulta que la informació que es dona amb relació a la cobertura..., a la qüestió en concret de la vaga és una peça final passats els blocs d'esports i del temps, i resulta que la fórmula que es fa servir no havia estat consensuada amb els treballadors –la manera de transmetre aquella informació–, doncs, llavors, en certa manera, encara que siguin qüestions totalment diferents, i que en aquest cas, doncs, podem dir que el consell professional de TV3 va dimetir com a proposta per la manera amb què s'havia tractat la informació, això ens ve una mica a donar la raó que sí que és necessari..., no tant pel tema de minutatges

que dediquem a cadascun dels portaveus parlamentaris o el temps que apareixen els líders de cadascun dels partits polítics, sinó que tenim una necessitat –i jo crec que això, en aquest debat..., i aquí jo crec que és un espai també adequat, igual que ho és la comissió de control– de parlar des dels diferents punts de vista en els diferents programes que es donen a la televisió pública, demostrant aquesta pluralitat.

I aquesta és una necessitat a la qual no podem renunciar i que l'hem d'introduir de mica en mica, tant des del punt de vista dels plantejaments i alternatives econòmiques, com des del punt de vista de la qüestió territorial, o com d'altres temes que són d'interès per a molts ciutadans i ciutadanes i no hi ha posicions úniques, ni monotèmiques. I això és important que es faci. I és important que els debats parlamentaris tinguin el seu espai, igual que és important que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals tingui una situació econòmica viable i sanejada, i que això reverteixi també en la millora de les oportunitats del sector audiovisual, perquè és un dels compromisos que nosaltres, en definitiva, en el contingut final de la moció que presentarem, volem.

És a dir, volem i necessitem una corporació catalana de mitjans públics sanejada i viable econòmicament. I l'austeritat, o tenir contínuament la plantilla en tensió, per nosaltres no és el camí adequat. Volem uns mitjans, alhora, que siguin plurals i que reflecteixin la pluralitat social. I, per això, això que vostè deia que tant de bo tinguem aprovat el contracte programa, tant de bo haguéssim sigut capaços de no anar tractant de forma fragmentada la situació de la Corporació Catalana de Mitjans, de no fer un ERO, de no introduir en el pla d'acomiadament col·lectiu la clàusula de la ultraactivitat del conveni el 30 de gener per condicionar la negociació, i tant de bo fóssim capaços de resoldre els problemes que tenim de manera compartida, fent viable la situació econòmica de la corporació no traslladant tot el pes de l'ajust sobre els treballadors i les treballadores.

I una pregunta: d'on sortiran els 7 milions i mig d'euros que han sortit de manera...? No ho sé, 7 milions de cop i volta, d'on? D'on els traurem? De quina partida pressupostària els traurem per posar-los a la corporació? I ho torno a repetir: per què 7 i mig, no 5, o no 15?

La vicepresidenta primera

Senyora diputada... Té el torn per a la rèplica el conseller de la Presidència, senyor Homs.

El conseller de la Presidència

Agraeixo el complement que de ben segur li deu haver donat a la il·lustre diputada l'il·lustre diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

Els 7 milions i mig d'euros –7 milions i mig d'euros– sortiran d'una partida que està identificada, vinculada d'una manera molt explícita als mitjans audiovisuals públics, que està al pressupost –vostès hi varen votar en contra. Es va establir d'aquesta manera per aquest

Parlament i sortiran d'allà, que és, de fet, no d'un altre lloc d'on poden sortir.

Jo el que li vull fer notar en aquest torn de rèplica, atenent precisament al pes de la seva intervenció en aquesta part final, és que..., jo em resisteixo a pensar que vostès, de tot plegat, comptat i debatut, el que de debò de debò –és la sensació que m'ha quedat, potser m'he equivocat, no?–..., només els preocupa allò que vostès en diuen el «pluralisme», que és –deixi-m'ho dir d'una manera col·loquial– com surto jo, com surt vostè –o com surt el seu grup parlamentari, millor dit–, o allò que vostès consideren que és prioritari des del seu punt de vista, apareix. Vaja, perquè l'últim que m'hauria esperat d'una interpellació com la d'avui, doncs, és si un periodista porta o no porta una estelada al braç en un programa concret, la veritat. Perquè al final, que de consideracions se'n poden fer de molta mena, crec que amb aquest tipus d'intervencions –li ho dic des de la més absoluta de les cordialitats, perquè crec que això, a més a més, és el que mou el seu grup parlamentari, probablement, més que a vostè, no?–, diguem-ne..., hem de tenir confiança en els professionals.

Jo ho reitero, hi ha moltes coses..., aquí hi deu haver gustos en tots els sentits, i hi deu haver moments que haurem trobat coses molt encertades, hi deu haver moments que les haurem trobat no tan encertades, però no podem convertir el debat polític –hem de ser molt curiosos– en una qüestió, diguem-ne, de qüestionament de la feina que fan els professionals. Ens ho hem de creure, això de la independència –ens ho hem de creure, no?–, perquè al final el que deu tenir un valor –més que el que puguem apreciar vostè, el seu grup parlamentari, un servidor, tots els diputats i diputades aquí presents–, més que no pas el que puguem apreciar individualment nosaltres, és allò que reflecteix d'una manera, diguem-ne, el més objectiva possible; i el més objectiva possible amb relació al pluralisme, doncs, són els indicadors que estan a disposició de tots plegats.

Per exemple, l'índex d'avaluació qualitativa que elabora l'empresa GFK: TV3, Televisió de Catalunya, obté una nota de vuit, i és la televisió generalista més ben valorada a tot Catalunya de les que es veuen a Catalunya. Això deu tenir un valor; superior al meu, segur, i vull pensar que també hi atribueix un valor superior al que hi pot atribuir el seu grup parlamentari, per import que pugui ser. O, per exemple, el 50,6 per cent de la població manifesta, a través dels estudis d'opinió pública, recurrents –que es feien abans, que es continuen fent ara–, doncs, que s'informa a través de la televisió de Catalunya. Quan el 50 per cent de la població del nostre país s'informa a través de la televisió de Catalunya, és que deu pensar que allò que li expliquen deu ser verag, deu ser prou plural, s'hi deuen sentir prou identificats; perquè no és menor, no hi ha cap altre mitjà –ni públic, ni privat– que tingui aquesta credibilitat en el nostre país, però és que ni de tros, ni per aproximació. O, per exemple, aquest passat mes de gener hi ha hagut un lideratge indiscutible dels *Telenotícies*, que són un punt de referència en la informació; han liderat el rànquing de programes un total

de vint-i-tres dies. Això jo ho atribueixo al mèrit de la feina que fan els professionals. I, ho torno a dir, igual que a vostè, hi haurà coses que m'agradaran, i hi haurà coses que no m'agradaran gens.

Per tant, jo la convido que ens centrem en allò que està al nostre abast, que està a l'abast d'aquest Parlament, que és: sobre la base d'un model que crec que és un molt bon model, vaja, almenys és el model que el Govern combatrà davant de qualsevol amenaça possible –i n'hi ha, li ho ben asseguro–, doncs, sobre la base d'aquest model, garantim-hi estabilitat jurídica –per això hem reforçat o volem reforçar, a través del projecte de llei que hem tramès al Parlament, les nocions que abans li comentava– i estabilitat econòmica. I jo, el que li puc assegurar en nom del Govern, que estabilitat econòmica..., i ensurts, no n'hi haurà cap més, i hem passat una època tots plegats, a tots nivells, d'ensurts notoris, i no fa pas dos dies. Perquè una de les conseqüències precisament –no li ho haig pas d'explicar a vostè, que a més a més té responsabilitats institucionals– de la crisi que hem patit és una certa incertesa –és que és associat al fet de crisi, una incertesa.

El que hem és..., dibuixat les coses i planificat les coses d'una manera que aquesta incertesa, amb relació a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, jo m'atreveixo a dir que està, diguem-ne, extingida, i que podem garantir una estabilitat per als propers temps, fins i tot si hi ha amenaces sobrevingudes, com pot ser el cas concret de l'IVA a la televisió pública, a la ràdio pública, del nostre país. Això és el que crec que podem garantir com a Govern i el que devem tots plegats també garantir de cara als professionals, i –deixi-m'ho dir així– deixar-los en pau de si fan les coses més així o les fan més aixà, perquè hi hem de confiar plenament, i en la seva independència, i, òbviament, professionalitat.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyora diputada, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'increment de les tarifes del transport metropolità i el finançament del transport públic, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Interpellació

al Govern sobre l'increment de les tarifes del transport metropolità i el finançament del transport públic (tram. 300-00137/10)

Per exposar la interpellació té la paraula el diputat Salvador Milà.

(Alguns diputats s'absenten del Saló de Sessions.)

Salvador Milà i Solsona

Canvi de públic. Moltes gràcies, presidenta, honorable conseller, senyores i senyors diputats. No sé si coincidirà amb mi, senyor conseller, que hi ha un abans i un després en el tema del finançament del transport

públic i de les tarifes del transport a les àrees metropolitanes després del darrer increment produït a primers d'any.

No és un increment més que suscita reaccions i que a poc a poc s'anirà apaivagant o aquí no passarà res. Nosaltres valorem, des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida, i crec que no som els únics, que s'ha arribat a una situació límit davant de la qual la ciutadania està dient «prou», s'ha mobilitzat amb força sota l'aixopluc de la plataforma «Stop pujades al transport públic», i requereix un replantejament de dalt a baix. Ho vàrem dir amb la pregunta, però no es pot liquidar amb una pregunta –ni tan sols amb la pregunta de foc amic d'aquest dematí, no? Els títols més usats, el 80 per cent, són la T-10 i la T-50/30, i aquests han pujat en el període del 2011 al 2014 un 24,85 el primer, i un 26,87 l'altre. I vostè dirà: «Bé, però hem deixat sense increment la T-Mes.» Però vostè sap que la T-Mes requereix que s'utilitzi com a mínim una mitjana de tres vegades i mitja al dia, és a dir, que ha de respondre a una jornada partida, i que és molt poca gent la que la utilitza.

Estem en una situació que creiem inaguantable, els ciutadans ho estan dient; perquè també amb això de les tarifes, encara que sempre queda allò de: «Bé, tampoc n'hi ha per tant, és un euro i mig per la T-10, són pocs cèntims al dia», en el fons el que s'està produint és el mateix que ha passat amb el conjunt dels serveis públics: retallada de la inversió pública, de les aportacions als serveis públics, i se li fa pagar al ciutadà, ja sigui en forma de disminució de serveis, ja sigui en forma d'increment del pagament.

Estem davant d'una reivindicació molt clara i molt unànime: tornin enrere la pujada de les tarifes del transport públic i fem un replantejament global del finançament dels sistemes del transport públic. Tenim una mobilització que dura més de deu setmanes, amb més de noranta regidors que hi han donat suport, centenars d'entitats de tota mena –cíviques, sindicals– que estan signant el manifest, cinquanta-tres mobilitzacions simultànies que es produeixen cada dimecres. Avui mateix hi han aquestes mobilitzacions i hi ha també reunida la taula social del transport, convocada precisament per l'Autoritat del Transport Metropolità.

Però és que hi ha més. L'Ajuntament de Barcelona –l'Ajuntament de Barcelona–, molt implicat en el tema, aprova el 23 de gener unes resolucions molt clares: profund desacord amb l'increment de les tarifes del transport públic que ha aprovat el Consell d'Administració de l'ATM i instar l'Autoritat del Transport Metropolità que rectifiqui els increments aplicats als títols de transport per al 2014 per congelar-los o aplicar, en tot cas, l'índex equivalent de l'IPC. El mateix ens hem trobat amb les reivindicacions que han fet nombroses entitats, el que se'ls està plantejant des dels sindicats. I estem en un cercle viciós. Vull dir, no n'hi ha prou a dir: «Bé, pugem més, pugem menys.» Crec que coincidirà amb mi –i, en tot cas, aquest és l'objecte de la interpellació– que estem en un cercle viciós. Han anat pujant les tarifes –pels motius que vostè explicarà i que hi coincidirem segurament–, ha baixat la utilització, i, com a conseqüència d'això, disminuei-

xen els ingressos dels usuaris i hem de tornar a apujar les tarifes. Estem matant el transport públic. De fet, l'estem criminalitzant.

Miri, vostè sap que la pèrdua del poder adquisitiu de la majoria dels ciutadans durant aquest període del qual estem parlant ha estat del 12 per cent en termes reals. És a dir, els ciutadans que tenen un salari cobren un 12 per cent menys, l'índex del cost de la vida durant 2011 i 2013 ha pujat un 7,2 i en l'últim any només un 0,2, més del 26 per cent de la població està en atur, la meitat no cobra cap subsidi, supera el 50 per cent el nombre de joves que tampoc tenen feina i també la busquen. Per tant, el transport públic hem de coincidir que és una necessitat vital per als treballadors aturats com a eina de buscar feina. El transport públic és un instrument d'activació laboral, és un instrument de política activa d'ocupació.

És per això que creiem que s'ha d'abordar a fons què està passant amb els increments del transport. És cert que hi ha un increment del cost unitari dels costos energètics, que disminueixen els viatgers, que tot això té difícil solució i que s'han anat retirant les subvencions de l'Administració de l'Estat, que de forma tradicional hi havia contribuït, i això està obligant a absorbir aquesta rebaixa sobre la base d'incrementats als usuaris –malgrat que no ho cobreixen–, i sobretot amb endeutament. El deute no ha deixat d'augmentar, actualment se situa en 546 milions d'euros. Les administracions públiques el 2013 hi han destinat 551 milions, 80 menys que el 2011; l'Administració de l'Estat n'aporta 39 menys; la Generalitat, 49 milions menys respecte al 2011. I sí que és cert que l'Ajuntament de Barcelona i l'àrea metropolitana hi han aportat 8 milions d'euros més. Però hem arribat o no hem arribat –aquest és l'objecte també de la pregunta– a l'esgotament d'un model de finançament que no té els comptes clars? –del finançament del transport públic.

Com s'està abordant la situació per part del Govern? Bé, ho hem vist. Busquen mesures d'atenuació del problema. Per cert, les busquen després que hi ha hagut la moguda. Vostè se'n va corrents a Madrid –per què no va anar-hi abans?– a veure el ministre Montoro i diu: «Escolta, això ho hem d'arreglar.» I torna i diu: «Bé, sembla que a curt termini» –quin curt termini?– «vindran 9 o 10 milions de l'Estat per fer aquesta aportació» –quan?, quan vindrà això?– «i també hi ha un compromís que s'implicaran més en la problemàtica» –i amb quins terminis?, quin compromís? I el senyor Ricard Font, el director de transports, diu: «Hem d'anar a un pla de sanejament profund.» Hi estem d'acord.

Cal un canvi de discurs en les infraestructures. No és admissible que es continuï criminalitzant el transport públic com un generador de problemes econòmics, de dèficits, com una despesa inassumible per al conjunt del sistema que agreuja la crisi de les administracions públiques. Cal dotar Catalunya d'una vegada per totes d'un sistema de transport públic urbà i interurbà intermodal, amb freqüències adequades, eficient, atractiu per als usuaris, que tregui usuaris del transport privat, i, en definitiva, convertir-lo en una prioritat econòmica, social i ambiental. No podem fer la mateixa políti-

ca fiscal i tarifària que està fent actualment el Govern, que en definitiva el que està fomentant és el transport privat en benefici de, per exemple, les autopistes. O no estem aportant prop de 200 milions d'euros, conseller, al pagament de peatges a l'ombra? (*Veus de fons.*) Que bé vindrien? Que bé...? Doncs, per què no ho revisem, això? Per què no fem aquest replantejament? Sí, sí, parlem d'això, estem disposats a parlar-ne, som els primers que estem d'acord que s'ha d'anar a una política d'estímul del transport públic, tant des del punt de vista del servei, com des del punt de vista de l'oferta, com des del punt de vista de la demanda.

I l'objectiu del 50 per cent del copagament, què vol dir? Quin 50 per cent? En relació amb què, aquest 50 per cent? No ens hauríem primer de posar d'acord en què cal entendre per «costos del transport», què s'ha de repercutir a la tarifa i què no? Té cap sentit que s'imputin a la tarifa costos de pagament de determinats canons –com trobem a la memòria, no?–, de pagaments d'estacions, d'infraestructures tramviàries, etcètera? Les infraestructures no haurien de venir per una altra banda? No haurien d'anar en altres partides pressupostàries? Què hem de fer...? No caldria tenir en compte també i posar preu a les externalitats positives que el transport públic fa, dotant en termes de millora de l'ocupació, de reducció d'emissions de CO₂, etcètera? No hauríem de posar-hi valor, a això, preu, i, en definitiva, posar-ho als actius del transport públic? I, en tot cas, el cobriment del dèficit l'hem d'atribuir als usuaris? O és una càrrega de les administracions que hauríem de treure d'aquest compte on calcular l'aportació d'uns i dels altres?

No tenim un esquema clar, conseller, de finançament del transport públic que delimiti exactament i de forma coherent quines són les necessitats de transport perquè sigui atractiu, quin és el sistema tarifari que garanteixi l'accessibilitat per a tothom. Tenim encara pendent la llei de finançament del transport públic –que crec que en la segona part de la interpellació m'hi voldré referir. No creu que ja hauríem de començar a parlar que cal una integració tarifària per al conjunt del país que tingui un títol de transport social que sigui assumible per tothom, que no experimenti altres increments que el que experimenti per exemple la renda mínima d'inserció o altres referents de tipus social?, que tingui molt clarament delimitat quina és la part d'inversions que han d'assumir les administracions públiques –l'estatal en el cas de la ferroviària, la Generalitat de Catalunya, els ajuntaments– i quina és la part del compte d'explotació?

En la segona part em referiré una mica a aquestes propostes per veure si vostè entoma o no entoma la nova llei de finançament del transport públic. Però mentrestant, creem un clima favorable a la revisió de la situació actual de tensió, a l'establiment d'un nou sistema de finançament del transport, pacifiquem i obrim diàleg amb el conjunt de les entitats socials que estan plantejant aquesta problemàtica, perquè l'està vivint la ciutadania i això es pot encrespar, pot acabar malament, perquè s'estan posant sancions a molta gent i això vostè sap que crea una reacció en cadena de solidaritat. Procurem retirar aquests increments, parlem ara

de què representaria tirar endarrere aquest increment que han produït. Creiem que és possible trobar recursos per poder crear aquest ambient favorable a un nou escenari de potenciació del transport públic i d'atenció a les reivindicacions ciutadanes.

Gràcies, senyor conseller.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller de Territori i de Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable diputat Salvador Milà..., bé, jo aquest matí ja en una pregunta de control m'hi he referit, fent una primera constatació que jo crec que val la pena que no perdem de vista en cap moment, i és que ens hem dotat tots plegats, els diversos governs i autoritats metropolitanes d'aquest país, d'un magnífic sistema de transport públic; un magnífic sistema de transport públic especialment metropolità, eh?, no tant des del punt de vista integral nacional, però des del punt de vista metropolità un magnífic sistema de transport públic, amb una gran qualitat però certament molt car de mantenir: 1.300 milions d'euros/any és aproximadament el cost del sosteniment d'un sistema que és capaç de donar resposta ordinària a situacions i a esdeveniments extraordinaris. I l'experiència que estem vivint aquests dies amb el Mobile World Congress a Barcelona ens confirma que amb recursos ordinaris abastem perfectament esdeveniments extraordinaris.

Jo vaig tenir ocasió ahir, a primera hora del matí, de comprovar el dispositiu amb què Ferrocarrils de la Generalitat atén les necessitats del congrés de mòbils, i vaig comprovar com teníem freqüències assegurades entre plaça d'Espanya i plaça Europa/Fira de quatre minuts –cada quatre minuts passaven d'una forma precisa, concisa, amb una fiabilitat i confort valorats per tothom–, i que aconseguíem resoldre la mobilitat de quaranta mil persones. D'ordinari, Ferrocarrils en aquest tram resol unes deu mil persones el dia. Jo els ho dic perquè això és el que tenim.

També és veritat que tenim un punt feble, que és que l'excel·lència que hem aconseguit a Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya o en el sistema de transports metropolitanos de Barcelona no la tenim en el sistema Rodalies. Ho dic per agafar una fotografia de conjunt. No la tenim a Rodalies i necessita millorar. Punt feble de tot això: que el sistema, com vostè ha descrit perfectament, doncs, està molt tensionat, i alguna vegada jo m'he atrevit a dir, fins i tot, que amb risc de col·lapse. És veritat que des del punt de vista del sosteniment econòmic del model, doncs, estem en una situació de risc de col·lapse. Per què? Perquè, efectivament, en primer lloc, com a conseqüència de la recessió econòmica, durant molt de temps va caure la demanda. Ara no és així, eh?, senyor Milà, i vostè ha fet una apreciació que jo li voldria matisar.

El darrer trimestre d'aquest any ja no es produeix aquesta concatenació que vostè deia de: «Com que vostès han incrementat tarifes, doncs, ens castiguen la demanda, i, per tant, entrem en una espiral de destrucció de massa crítica que mantingui el sistema.» No és veritat, perquè el darrer trimestre de l'any els números ja ens tornen a ser favorables, i es demostra de nou, eh?, que el context econòmic condiciona molt l'evolució del comportament d'utilització del transport públic. Per tant, tenim una demanda que, efectivament, és més prima que no era, però que afortunadament en el darrer trimestre ja ha canviat el seu comportament.

Tenim un altre problema –i ha sortit reiteradament explicat aquí, al Parlament, eh? Durant l'última dècada no hi va haver un compassament entre l'increment de despesa, en definitiva, l'oferta –que no necessàriament crític: ens hem dotat d'una magnífica oferta de transport públic en el nostre sistema metropolità–, i la seva repercussió en les tarifes, en el cost, la seva repercussió en el sosteniment, perquè els diversos governs van decidir unes polítiques tarifàries o unes altres. Nosaltres què hem plantejat? Que, quan en la darrera dècada s'ha produït aquest decalatge, les conseqüències objectives són que hem creat un endeutament de 546 milions d'euros, i que no ens ho podem permetre, i que ara hem de fer tota una estratègia d'atac, d'eliminació per fi del dèficit, i de superació d'aquesta situació d'endeutament, que realment posa en risc la sostenibilitat del model.

Resposta a tots aquests plantejaments. En primer lloc, la que ja es va produir la setmana passada; un acord històric: el compromís i l'alineació de les autoritats metropolitanes, el compromís i l'alineació de la ciutat de Barcelona i del Govern de Catalunya, per fer noves aportacions al sistema. Aquí, efectivament, hi falta el compromís de l'Administració de l'Estat. Per tant, primera mesura a prendre: que les administracions es comprometin a fer noves i majors aportacions. Amb un topall, amb una limitació; nosaltres hem dit: «Home, el model òptim seria que fos participat fins en un 50 per cent amb la cobertura que ens porti la utilització dels usuaris.» Aquí hi ha una advertència molt important que s'ha de fer a la cambra: no necessàriament el 50 per cent del cost del servei, quan diem que s'ha de repercutir als usuaris, passa per un increment tarifari. Pot ser que aconseguim arribar a aquest 50 per cent de cobertura amb un pla, amb una estratègia d'estímul de la demanda, i que tornem a incrementar la base. Pot ser perfectament. I, de fet, el Govern estem treballant en aquesta línia i des de l'Autoritat del Transport Metropolità es treballa en aquesta línia. Però fixin-se vostès que perquè tot això funcioni hem d'arbitrar un compendi de mesures.

Per tant, hem de fer un combinat de mesures. I el Govern ha de ser prou honest per prendre les decisions que ha de prendre, que fins i tot acreditin que som seriosos, solvents i que sabem que hem de fer un combinat de mesures. No només les que ens fan quedar bé: totes. Efectivament, sense posar en risc, castigar, aquesta demanda, eh?, que volem estimular i no castigar. Per tant, compromís de les administracions a majors aportacions; objectiu: dèficit zero a mitjà termini;

objectiu: limitar fins a acabar amb l'endeutament; i –molt i molt important– un pla d'estímul de la demanda. Aquest pla d'estímul de la demanda és el que ens ha de permetre aspirar a un objectiu de gestió que aconseguim el 50 per cent de cobertura pels usuaris. Per tant, vull deixar molt clar que això no necessàriament suposa repercutir en la política tarifària. Veurem. Si aconseguim augmentar la base, doncs, no ens caldrà repercutir-ho des del punt de vista tarifari.

Hi ha una altra mesura que hem de poder implementar els propers mesos: la millora en la gestió. Sabem que estem en ple diàleg competitiu de la T-Mobilitat. Aquí podem incidir en l'oferta, podem ser molt més eficients en la freqüència, en la recurrència, etcètera, estimular els usuaris que siguin habitualment més intensius en la utilització del transport públic, etcètera. Bé, hi estem, estem en ple diàleg competitiu, no són paraules, això, eh? Hi ha unes mesos formades que estan en aquest procés que ha de permetre iniciar la licitació de la T-Mobilitat, que ens situarà novament a l'avantguarda des del punt de vista tecnològic en la gestió de la mobilitat a l'àrea metropolitana. Ara no hi estem –ara no hi estem–, ens hem endarrerit. Dit ras i curt, hem perdut pistonada. I, per tant, encara que tenim una cosa realment valuosa, que és la integració tarifària, no és menys veritat que en termes relatius hem quedat enrere. I quan analitzes les principals ciutats del món, les principals regions metropolitanes del món, com gestionen el seu transport metropolità, t'adones que algunes han incorporat avenços, millores, eh?, molt significatius.

Hi ha un altre aspecte que l'hem de mantenir i l'hem de posar en valor –permeti que jo, com a conseller, en presumeixi. Tenim una fortíssima política de tarifes socials. El 22 per cent dels usuaris en aquests moments, 78 milions de viatges, vénen bonificats d'alguna manera. Per una situació d'atur, 80 per cent de descompte. «Com diu, conseller?» Les persones que acrediten que estan en una situació d'atur tenen el 80 per cent de descompte. Diu: «Això ha beneficiat molta o poca gent?» Segurament poca gent, unes vint mil persones, uns 8 milions de viatgers, però és veritat que és una política, eh?, que la podem revisar, però que té el seu recorregut. Famílies monoparentals, famílies nombroses, menors de tretze anys, que hi van gratuïtament –per què?, per aconseguir fidelitzar i incorporar uns hàbits d'utilització del transport públic entre els nostres joves, entre els nostres adolescents–, i descomptes importants per a menors de vint-i-cinc anys.

Això es pot incrementar?, es pot millorar? Sí –sí. I, en aquest sentit, aquí a la cambra li dic que, per exemple, no acabo d'estar del tot convençut que en la T-10, doncs, estiguem encertant, i haurem de revisar què fem amb la T-10. I és evident, i vostè ho ha assenyalat perfectament, que la T-50 no ens està funcionant prou bé tampoc i que també és un títol que té algunes incoherències. Posem-les sobre la taula i les revisarem. Però fixin-se que el que els estic plantejant és que ens hem de mirar aquest tema amb una visió panoràmica, de conjunt, i, per tant, haurem de recupera credibilitat com a autoritat del transport, i això vol dir aplicar moltes mesures, no només una.

I, en aquest sentit, sense ànim de retreure a ningú les decisions que s'han pres anteriorment, un govern no és un bon govern quan no compassa l'increment de la despesa amb la sostenibilitat econòmica d'aquesta despesa. I ho dic..., ja veu que planerament que ho dic, eh?, i que modestament que ho dic. Si un govern només pren decisions que estimulen l'increment de despesa i no resol, i no pensa, i no soluciona com la sosté econòmicament, és un mal govern, perquè va deixant –va deixant– forat: 545 milions d'euros. Aquesta és la realitat. I això no té color, eh?, perquè fixi's que quan ataquem aquest problema ens trobem que el Partit Socialista el recolza, que Convergència i Unió el recolza, i, de fet, que els representants d'Iniciativa per Catalunya Verds a l'Autoritat Metropolitana aquell dia s'absenten, eh?, i aquell dia decideixen..., o no poden –no vull entrar a fer valoracions subjectives de per què no hi eren. Però fixi's que en el fons tots compremem que alguna cosa s'ha de fer, i que, per tant, si ens ho mirem de conjunt –de conjunt–, el que estem plantejant és coherent, és sensat i respon a tota una filosofia de bonificació dels usuaris intensius, de sensibilitat i bonificació per criteris socials, i això sí, de coparticipació entre finançament privat per part dels usuaris, i compromís de les administracions.

En la rèplica seguirem, eh?, complementant les informacions que li estic donant.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per a la rèplica, té ara la paraula l'honorable diputat senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, conseller. No m'ha contestat, eh?, no m'ha explicat els tractes amb el senyor Montoro i quan arribaran aquests milions. I parla sempre vostè d'acords històrics. Vostè fa acords històrics amb la ministra de Fomento, però no els veiem mai: quan vindran aquests 300 milions per millorar la xarxa ferroviària, quan es ratificarà el contracte programa amb Renfe. Sempre són acords històrics. Vostè va a Madrid, deuen tenir un excel·lent tracte, però no s'aclareix.

Miri, ha posat un exemple fantàstic: el Mobile World Congress. Tots plegats hem contribuït que aquests industrials, serveis, etcètera, tinguin un servei cada quatre minuts. Això sí, només aquesta setmana, suposo, perquè la resta dels dies els treballadors que han de fer cua i s'han d'esperar no tenen aquest servei. Quant ha valgut aquest sobrecost? No estaria bé –no estaria bé–..., quant ha posat el Mobile World Congress per ajudar el transport públic en aquesta política sectorial? Que està molt bé que hagi incrementat aquest servei, però per què no hi posem preu? Per què no hi contribueixen, també?

Les polítiques sobre el tema dels aturats, dels sectors socials, etcètera. Una de les nostres propostes per al finançament –de la llei de finançament– és que cada política sectorial ha d'aguantar la seva espelma i no atribuir-ho tot a aquest criminal dèficit del transport públic. No. Hem de fer polítiques socials per a

les persones amb disminució, per a les persones que busquen feina, per a la gent gran, per a la gent jove. Tenim polítiques sectorials, i aquesta és una part d'aquestes polítiques sectorials.

I després aquest tema de: «Home, ja fem tot el que podem.» Home, no fem tot el que podem, perquè, per exemple –per exemple–, com és que s'han disminuït els preus de les zones verdes a Barcelona, és a dir, perquè es pugui aparcar? *(Pausa.)* No, tots estem a l'Autoritat del Transport Metropolità, ens hi trobem, i vostè és el president i té majoria absoluta, i hem de fer això. El que li plantejava és per què no fem una política global, una reflexió de dalt a baix del sistema de finançament, i diem què li toca als costos del transport públic i què són inversions de país, què són actuacions estructurals, quina nova fiscalitat podem posar perquè incentivem la modificació modal, què podem treure de les compensacions absolutament injustes que es donen encara als sistemes d'autopistes –peatges a l'ombra, etcètera– perquè vagin cap aquí? És a dir, per què no fem un plantejament integral d'aquest tema?

La T-Mobilitat, que es va retardant, es va retardant, es va retardant. Obre un pas perillós: vostès tenen ja en licitació l'adjudicació del sistema a una empresa privada –si no és així, desmenteixi-ho. Perquè, és clar, hem d'aconseguir que tot el conjunt del control de la tarificació i de l'accessibilitat sigui de caràcter públic.

I vaig cap a les peticions finals, no? A veure, com concretem això? Primer, reuneixi's amb les entitats del tercer sector, amb la plataforma «Stop pujades» –que avui ens acompanyen i que també saludem des d'aquí–, amb la gent de les entitats, els sindicats, els veïns, i plantegin aquesta reflexió global a aquesta proposta d'un nou model de finançament. I posi damunt de la taula: «Retirem la pujada, l'increment aquest any és del 0,2 a partir de l'1 d'abril.» Ja li dic el que li proposarem: a partir de l'1 d'abril. Quin cost té això? Divuit milions d'euros –18 milions d'euros–, perquè ja deixem un trimestre. Doncs, per què no poden fer aquest esforç amb aquesta ajuda que ha de fer el ministre Montoro, amb les aportacions que s'han de fer, o allargant el tema, o buscant altres fonts, i així aconseguirà el clima adequat perquè la gent torni a la modalitat de transport públic? *(Pausa.)* Oh! diu que no, diu que no, però quan interessa sí que es troben milions per a altres polítiques, que en una altra intervenció anterior, per cert, aquí hem sentit un conseller que deia: «Hem creat una partida de 7 milions i escaig per una problemàtica que tenim.» Doncs, escolti, només demanem que intenti consensuar també amb l'Estat, també amb l'Àrea Metropolitana i amb els altres agents les polítiques per a això.

Faci també..., per cert, arregli el tema del Camp de Tarragona, perquè si no l'Hortensia Grau no m'ho perdonaria. La barbaritat que han fet... *(Veus de fons.)* No, no, li ho vaig dir a la pregunta. És absurd que els tregui els títols de transport en horaris nocturns. Es veu que aquests no poden –els joves– sortir a divertir-se en horari nocturn, i que a l'estiu tots són turistes! Suposo que tots aniran..., bé, ara aniran al Barcelona World, quan els el facin –que esperem que no–, i mentrestant se'n van a Port Aventura. Tots són turistes

a Cambrils, a Vila-seca, a Tarragona? No tenen dret també a un sistema de transport normal? Això és una injustícia patent.

Faci les gestions necessàries –i això no fa riure–, que no hi hagin sancions. Parli amb l'alcalde de Barcelona, parli amb el conseller d'Interior si convé o amb l'autoritat que està sota el seu comandament, que és, en definitiva, l'Autoritat del Transport Metropolità. No sancioni la gent que està fent unes protestes pacífiques, i que en alguns casos ha sigut la mateixa companyia que per prudència ha aturat durant uns minuts mentre hi havia les mobilitzacions, aquestes cinquanta-tres mobilitzacions. Posi en marxa aquests títols socials de veritat que tinguin garantida una reducció determinada, revisin i incrementin les freqüències, presentin al Parlament, en definitiva –que tampoc m'ho ha contestat–..., presenten vostès la llei de finançament del transport públic, o, si li sembla bé, ja com vaig tenir ocasió de dir-li, nosaltres tenim una proposta preparada, la presentem, i a partir d'aquí comencem a treballar, amb aquests criteris de què hem d'atribuir en termes de costos, com hem de finançar aquest transport públic, com l'hem de millorar, com l'hem d'integrar a tot el conjunt de Catalunya.

Contesti alguna d'aquests preguntes i a veure si al final podem marxar amb un millor sistema de transport.

Gràcies, senyora... presidenta?

El vicepresident segon

Senyor, senyor.

Salvador Milà i Solsona

Senyor president. No, ja he vist la calba –ja he vist la calba. (*Rialles.*) Senyores i senyors diputats. És l'únic que es veu des d'aquí!

El vicepresident segon

L'hauré de cridar a l'ordre, senyor diputat. (*El vicepresident segonriu.*)

Salvador Milà i Solsona

La calba. Es veu la calba, només.

El vicepresident segon

Bé, això, en fi... Bé, per al torn de rèplica, també torna a tenir ara la paraula l'honorable conseller senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Bé, moltes gràcies, senyor president. Honorable diputat, potser en la filosofia ens podem arribar a trobar, jo crec que estem més a prop del que sembla en la filosofia de fons. En l'aplicació de les solucions, evidentment, estem molt lluny.

Fixi's que vostè arriba aquí i el primer que em diu és que uns 18 milions d'euros que té una de les seves mesures, que no ha vist ningú encara on són i que vostè confia que obtindrem de Madrid, ja ens els gastem. O sigui, la primera mesura que vostè proposa sobre la taula és dir: «Uns 18 milions» –que no tenim– «podríem incorporar-los per contribuir a fer no sé què.» Miri, jo crec que hem de ser molt seriosos, i jo li he intentat explicar en la primera part de la intervenció que el que *no pot ser* –el que no pot ser– és que prenguem mesures que generen increment de costos i que no pensem com sostenim aquests costos. Si no entenem això i si no acceptem això, aquest debat esdevé impossible –impossible–, esdevé irresponsable, i li ho dic amb tot el respecte, perquè és tractar com a adolescents la ciutadania. És dir a la ciutadania: «Vostès disposin, ens demanin i nosaltres anirem dotant –anirem dotant– capítols de despesa» –no d'ingressos. I això no ens ho podem permetre, perquè això posa en risc el model.

Vostè diu: «Home, què han fet amb el congrés de mòbils?» Al congrés de mòbils no hi ha hagut cap dotació especial que hagi suposat més que duplicar els combois. La freqüència de pas és la mateixa que diàriament Ferrocarrils de la Generalitat presta entre plaça Espanya i la plaça d'Europa –la mateixa. Uns trens que són de tres cotxes van doblats i són trens de sis cotxes. Per tant, això és el que hem fet. A més a més, tot el que és l'organització –logística, eh?– de l'operativa de la mobilització de quaranta mil persones s'ha fet amb personal que aporta el congrés, que aporta Fira, eh? Per tant, aquí Ferrocarrils de la Generalitat no ha tingut cap sobrecost. I evidentment –que això també era una d'aquestes llegendes que ja es començaven a fer córrer per aquests sectors *tan ben informats* que ajuden a formar opinió política als nostres conciutadans– s'ha pagat religiosament, i les persones que han utilitzat Ferrocarrils de la Generalitat s'han trobat que amb la inscripció al congrés tenien un títol que els permetia utilitzar el transport públic els tres dies. Per tant, en aquest tema crec que hem fet, honestament, el correcte.

Visita a Montoro; que vostè me demana, diu: «Conseller, ens expliqui la visita a Montoro.» La visita a Montoro és una visita *preparatòria* d'una reunió que haurem de tenir l'Autoritat Metropolitana, l'autoritat de la ciutat de Barcelona i el Govern de la Generalitat, on tots tres posarem sobre la taula les solucions *múltiples* per remuntar el sistema –múltiples, eh? I, per tant, el ministre Montoro ens va anunciar, doncs, la seva predisposició a parlar-ne. Però no era l'únic tema d'aquesta reunió, com va ser públic. Parlàvem també de la nacional II o de la necessitat d'una vegada de portar el ferrocarril a la T1 de l'aeroport. Això és públic i es pot explicar.

Home, vostè no em retregui peatges a l'ombra. No me'ls retregui, perquè vostè ha format part de governs que precisament són els que els han subscrit, aquests contractes de peatges a l'ombra. Per tant, jo sóc qui ara els paga i els dota pressupostàriament. Prou que m'agradaria poder plantejar alguna nova inversió en matèria d'infraestructura viària i fer-la amb el siste-

ma de finançament que pogués! Però no puc fer-ho, perquè tenim un sistema absolutament sobreendeutat, eh? Per tant, el dia que vulgui que parlem de peatges a l'ombra, dius, home, això no m'ho retreguis a mi, perquè crec que és realment injust.

Jo, en tot cas, en el que li vull insistir, per no polemitzar més del que sigui absolutament imprescindible, és que nosaltres estem determinats a garantir la sostenibilitat d'aquest model. Estem determinats, a més a més, a revisar totes les polítiques tarifàries que vulguin. Avui hi ha hagut una reunió a l'Autoritat del Transport Metropolità de concertació ciutadana, jo fa pocs dies em vaig reunir amb la plataforma del transport públic. Les reunions s'han fet, es fan i es continuaran fent, però des de la maduresa i des de la solvència, posant tots els elements sobre la taula. I, per tant, haurem de fer moltes decisions que ens donin solvència davant de les entitats financeres que ens han d'ajudar a finançar aquests 545 milions d'euros. També amb el compromís de totes les administracions, que hi és.

La Generalitat de Catalunya –i això es farà definitivament formal en les properes setmanes– l'any 15 incorporarem 2 milions i mig d'euros més d'aportació, l'any 16 incorporarem 5 milions d'euros i mig més d'aportació, l'Ajuntament de Barcelona farà un esforç suplementari, les autoritats metropolitanes faran un esforç suplementari, i tenim oberta la negociació amb el Govern d'Espanya perquè faci un esforç suplementari i faci la inflexió en el que fins ara ha estat la regressió de les seves aportacions, una regressió molt i molt important. Jo procuro, per dir-ho així, sempre no excedir-me en les crítiques, però és evident que una reducció d'un 35 per cent en la seva participació, doncs, es troba molt a faltar. Si fem tota una sèrie de decisions, remuntarem aquest sistema. Ara, ni una sola concessió al populisme –ni una, eh? I, per tant, siguem seriosos, siguem solvents, i si en algun moment donat alguna decisió ens porta un petit desgast, doncs, l'haurem d'assumir.

Quant a les sancions, jo li vull ser molt clar i molt franc també. No pateixi, que si han estat agents de Transports Metropolitans els qui han aturat un tren, no hi haurà cap sanció. Quan una persona s'hagi comportat..., i hagi comès una infracció, serà sancionada. I aquí la política no hi entra per re –per re! Hi ha una reglamentació molt clara, molt explícita, i quan un ciutadà comet una infracció, se'l sanciona. I és correcte que sigui així. I no serà el conseller de Territori qui aixequi sancions a un ciutadà que es comporti indegudament.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre l'energia (tram. 300-00136/10)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'energia. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialista, i en el seu nom té la paraula ara el diputat senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, si aquesta interpel·lació fos sobre l'activitat estricta del Govern, gairebé no caldria ni que pugés a la tribuna, perquè l'acció del Govern en matèria d'energia, del Govern de la Generalitat del meu país, del nostre país, és pràcticament nulla.

Si fos, aquesta interpel·lació, sobre les competències en energia que té el Govern de la Generalitat, si fés-sim cas de les recents declaracions del conseller en aquesta mateixa seu parlamentària, quan va dir que les competències eren exclusives del Govern de l'Estat, doncs, tampoc no caldria que fos jo aquí, perquè, realment, no tindríem res a parlar. Però vet-ho aquí que, senyor conseller, li recordo –en alguna altra ocasió ja li n'he fet memòria– que l'article 133 del nostre Estatut vigent, per bé que vostès se'l miren molt poc, atribueix al Govern de la Generalitat la competència, per bé que compartida, en matèria d'energia. Més endavant, diu que aquesta competència comprèn –fixi's, eh?– la regulació de les activitats de producció, emmagatzematge, transport, atorgament de les autoritzacions per a les instal·lacions que transcorren íntegrament pel territori de Catalunya. Déu n'hi do.

No li llegiré tot l'article, però m'interessa ara centrar-me en el punt 3 d'aquest article, on diu –veurà després per què li ho dic–: «La Generalitat participa en la regulació i la planificació d'àmbit estatal del sector de l'energia que afecti el territori de Catalunya.» És a dir, que en tota aquella regulació –i ha estat prolíxa, darremament– del Govern de l'Estat que afecti a Catalunya, la Generalitat hi ha de participar –en la seva regulació. I vostè després aquí ens va dir que tot això, en fi, era competència exclusiva del Govern de l'Estat. Però fixi's, vostès mateixos varen redactar, ja fa un any i mig, exactament..., no: un any i set mesos, aquest Pla d'energia i canvi climàtic de Catalunya 2010-2020. Si vostè ho recorda, en plena campanya electoral ens el van presentar a cuita-corrents, sense que hagués passat per aquest Parlament –el seu antecessor. I aquest Pla d'energia, que està format per 764 pàgines –Déu n'hi do, per no tenir competència en matèria d'energia–, no està vigent. O sí? Valdria la pena que ens ho aclarís. Perquè vostès, en l'acord que varen signar amb Esquerra Republicana de Catalunya, un cop passades les eleccions, varen dir que el sotmetrien a revisió. Nosaltres creiem que l'estan revisant encara, després de més d'un any. L'altre dia, en la comissió corresponent, el representant d'Esquerra Republicana, si no ho vaig entendre malament, textualment deia que es comprometien a accelerar aquesta revisió, però vostès ens haurien d'aclarir avui –vostè, com a responsable màxim d'energia del Govern del nostre país– què és el que pensen fer.

Però vostè sap, conseller, que tenim gravíssims problemes, alguns d'ells estructurals, altres potser més contingents o d'actualitat. Algunes dades, sense entrar en massa concreció: dependència extrema de l'exterior, poca renovable, malbaratament i poca eficiència en tots els usos de l'energia en el nostre país, mobilitat elèctrica paralitzada als seus plans. Per entrar una mica més –sí– concretament en el terreny de l'energia: el 2013, que acabem de tancar, conseller, només 23

per cent de recursos autòctons; al conjunt d'Espanya, 55 –ens doblen, eh? Només 20 per cent de renovable; conjunt d'Espanya, 40 –ens doblen, eh?, conseller. 53 per cent d'energia nuclear utilitzada l'any 2013; aquí no ens doblen, sinó que divideixen, eh?: al conjunt d'Espanya, el 16 per cent. Per cert, conseller, té opinió sobre què és el que ha de passar en energia nuclear al nostre país, un dels països més nuclearitzats del planeta, Catalunya, amb tres centrals nuclears, molt properes, per cert, l'una de l'altra? Té opinió quan el Govern de l'Estat anuncia que es perllongarà fins a seixanta anys la vida útil de les centrals nuclears? M'agradaria que ens ho digués. I si no, com que serà un dels punts de la nostra moció –ja li ho avanço ara–, s'hi hauran de pronunciar vostè i el seu grup.

Recorda, conseller, que fa tres anys, en el primer debat de política general amb el president Mas, aquest grup parlamentari que tinc l'honor de representar va presentar, valgui la redundància –parcial–, una proposta que va ser aprovada per unanimitat, també del seu grup, que deia que el Govern de la Generalitat –fa tres anys ja, d'això– havia de presentar un pla de revitalització econòmica d'aquelles comarques –Baix Camp i Ribera d'Ebre– que tenen centrals nuclears a Catalunya? Ens pot donar notícia d'aquest pla, si és que n'han redactat alguna línia? –des del nostre coneixement, cap ni una.

O, li deia, problemes potser de més actualitat, no?, molt greus també. El Govern del PP, amb la seva política agressiva contra les renovables i contra les competències de Catalunya, que vostès no recorren mai al Tribunal Constitucional quan sí que ho fan altres governs d'altres comunitats autònomes, fins i tot alguns on governa el Partit Popular; doncs, aquest és un greu problema que tenim a Catalunya. O el de la pobresa energètica, que tant ens «frapa», però que vostès aborden amb un decret que és totalment ineficàç i que ajorna les coses, ajorna el problema –o fins i tot, quan arribi el moment, segurament encara serà més greu. O el problema dels purins. Aquest matí hi ha hagut una pregunta al seu col·lega d'Agricultura, però li voldria assenyalar, conseller, que aquest no és un problema d'Agricultura. És un problema que pateixen els ramaders, però el manifest que sembla que vostès mateixos, des del Govern, reparteixen, diu: «Manifest contra la reforma elèctrica» –«contra la reforma elèctrica» diu, conseller, eh?–, que afecta el sector ramader. I qui ha aprovat aquesta reforma elèctrica, la reforma del sistema elèctric? Vostès. Amb el Partit Popular. A Madrid. Vostès han donat suport a la reforma del sistema elèctric del Partit Popular, i aquest és el que després provoca aquests problemes, que tenim cinc-cents ramaders amb una bona part del territori de Catalunya afectat pel problema dels nitrats que genera o que pot arribar a generar, si no el solucionem, el problema dels purins. Per tant, vostès són coresponsables. Coresponsables d'aquest problema.

Què fa el Govern mentrestant, conseller? Espero que en la seva intervenció ens ho pugui dir. Des del nostre punt de vista, el pitjor sap què és, conseller? Que no tenen vostès visió de país. No la tenen, perquè no pensen que una qüestió d'aquesta importància en la vida

quotidiana hagi de ser objecte de la seva preocupació. Diuen: «Bé, això ja...» –no?–, «com que això de l'energia és quelcom de què s'ocupa el mercat, doncs, no cal que nosaltres ens n'ocupem, ja ho regularà el mercat.» O no la tenen, aquesta preocupació, perquè les grans empreses monopolistes els convencen a vostès que més val que no facin res. O ja els va bé.

O no la tenen perquè..., allò de *business friendly* –ho recorda, conseller?, vostè ja estava en aquest Govern amb una altra responsabilitat– no funciona. Vostès ens van enganyar, home! Van dir: «Amb nosaltres, els negocis –o l'empresa– funcionaran millor a Catalunya, generarem milers de llocs de treball», etcètera. No és així. Si a vostè li passen l'acta de la darrera comissió, a la qual van assistir dos representants del sector eòlic de Catalunya, renovable, li explicaran com deploraven i lamentaven, amb molt de dolor, com estan desempaïats i com no tenen confiança. Allò de la confiança: «Nosaltres generarem confiança en els empresaris i s'invertirà a Catalunya.» Van dir que no, que per generar una altra vegada confiança han de passar moltes coses, però no invertiran ni un duro. Van dir: «Inversió per a enguany de l'energia eòlica?» Estem a 4.000 megawatts, eh?, conseller, d'aconseguir els resultats d'aquest Pla d'energia que vostès van redactar. Van dir: «Invertirem zero euros.» A 4.000 megawatts, estem. I l'any 2015? Van dir: «Zero, també.» Bé, doncs, això és el que hauríem de solucionar, conseller.

I què fan vostès quan veuen que salta l'alarma social –diu: «Ai, sí!»– de la pobresa? Fan un decret. Ja li he dit abans que no arregla gairebé res. Ajorna el problema. I què fan vostès? Ahir a cuita-corrents..., és una mica sospitos, eh? Ahir, quan sabien que avui hi havia dues interpellacions referides a energia –potser són una mica pretensions, però com que l'altra és del Grup d'Esquerra Republicana, doncs, ja no ho són tant–, van aprovar a cuita-corrents un pla d'estalvi i eficiència que diu que pretén, d'aquí al 2020, intervenir i invertir, promoure que hi hagi inversions, públiques i privades –després no aclareixen com–, en 1.200.000 edificis de Catalunya. Sap a quant surt, això? Dos-cents mil edificis cada any. Ja poden córrer. O fan impostos nous cuita-corrents. Per fi se'n recorden, que nosaltres els havíem dit ja fa tres anys que posessin impostos sobre les nuclears. Ara ho apliquen a tota classe d'energia.

En fi, conseller –ja acabo–, un Icaen ineficient i paralitzat, un institut de recerca desaparegut. On és el projecte Zèfir, conseller? Un problema molt greu que tenim en el nostre país que requereix altura de mires, valentia per enfrontar-se als poderosos, capacitat de lideratge i d'aplegar esforços en un problema sobre un bé important, un servei que sempre diem que és bàsic, però que aviat es convertirà, més aviat que tard, en un dret.

Moltes gràcies, president.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per respondre aquesta interpellació, en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació, senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, president. (*Adreçant-se al vicepresident segon.*) Sí que se li veu, sí. (*El consellerriu. Veus de fons.*) Jo? Home, jo imito!

Bé, senyor diputat –utilitzant les seves expressions–, un xic pretensions, segurament sí. Vostè ha dit que si fos per altres situacions, no hauria ni pujat a la tribuna. Potser –potser– hauria fet bé. És que suposo, senyor diputat, que intentar parlar d'energia amb un punt de coherència a vostè se li fa molt difícil, i ho entenc. Ho entenc, perquè vostè intenta oblidar que si en aquests moments a Catalunya s'està pagant l'energia a un preu i a un sobrecost bastant més elevat que a la resta d'Europa, és en bona part –només en molt bona part– com a conseqüència de l'acció dels governs que vostè ha representat, bàsicament del Govern espanyol, però també de la manca, en definitiva, de correcció d'una estratègia que ens ha portat a tenir en aquests moments, doncs, un col·lapse financer en el sistema energètic. I que el Govern del Partit Popular, sense d'alguna manera redefinir la política energètica, només actuant amb una perspectiva estrictament financera i pressupostària, necessària però no suficient, està comportant, doncs, que tinguem avui una situació de sobrecost a la nostra factura elèctrica com a ciutadans, però sobretot posar en risc una part de les nostres estructures productives i industrials.

Perquè si estem en aquesta situació de fins i tot un cert col·lapse energètic, no tant per la sobre capacitat de producció energètica que hi ha a l'Estat espanyol, com a conseqüència d'una política que es va dur durant prop de vuit, deu anys, desaforada, amb la construcció de primes artificioses basades en la tarifa elèctrica que després no hi havia la valentia política per repercutir-les, òbviament, en la nostra economia (*veus de fons*) –sí que es pot dir això, senyor diputat, i tant si es pot dir–..., ha comportat que hi hagin –bé, abans he descobert que vostès no saben o no volen fer els números; jo diria que sí que en saben, però no els volen fer– 30.000 milions d'euros només de dèficit acumulat en el sistema elèctric i energètic –30.000 milions d'euros de dèficit acumulat.

Suposo que tot això és el que ha anat generant que en aquests moments estiguem, ho repeteixo, en un atzucac molt complex –des de la nostra perspectiva– a Catalunya, i que en definitiva situa –com he dit abans– una part dels nostres sectors productius en una situació, doncs, molt tensionant. Per intentar salvar alguns dels mobles, vàrem, des del Govern, o des del Congrés de Diputats, intentar veure si en matèria de cogeneració, d'algunes exigències que en matèria de distribució s'exigien a algunes empreses dels nostres sectors industrials..., també per veure si tots els efectes sobre els factors i les compensacions per la ininterrompibilitat a determinades empreses altament intensives en consum energètic, doncs, acabaven de ser menys perjudicials.

Lamentablement, el nostre esforç –s'ha demostrat després no només amb el decret, sinó amb l'ordre que desenvolupa tots els sistemes de retribucions de les diferents classes i tipus d'energia– ha esdevingut, d'alguna

manera, doncs, infructuós una vegada més. Però no deixarem de porfidiejar.

En qualsevol dels casos, crec que algunes de les expressions que vostè ha utilitzat aquí amb aquest aigua-barreig, doncs, de parlar també de la pobresa energètica –que en volem parlar– o d'un país nuclearitzat..., home, dels més nuclearitzats d'Europa no ho sé, només ha de sortir als Pirineus i veure que hi ha un país com França que té més de cinquanta-nou centrals nuclears. A Catalunya en tenim tres, de les vuit que hi han en aquests moments en funcionament a l'Estat espanyol –no serà per la decisió que s'hagi pres en aquests darrers anys. Però, en tot cas, és evident que tenim –encara que a vostè li sembli desproporcionat– un mix raonable, des d'un punt de vista de capacitat de producció d'energia elèctrica, en aquest sentit, a Catalunya, que ens portaria a tenir, si tinguéssim un model de regulació més raonable, doncs, uns costos..., i una capacitat d'atendre les nostres necessitats d'una manera més lògica que la que en aquests moments tenim. Tindríem fins i tot capacitat, només posant unes quantes hores més l'any en marxa algunes de les centrals de cicle combinat que també es troben a Catalunya..., tindríem pràcticament garantida l'autosuficiència de producció d'energia elèctrica i no faria falta com avui –per necessitat del sistema, del mercat i de les mancances encara d'interconnexió energètica amb Europa– la necessitat d'importar energia.

En qualsevol dels casos, ho repeteixo, que vostè em parli ara de l'energia èdica i que vénen alguns empresaris, doncs, a lamentar-se de la inversió que no es pot tirar endavant com a conseqüència de decisions en el mercat i en el, d'alguna manera, model econòmic que vostès han tensionat tant i tant, o en la planificació –que els vull recordar que val més que no en parlin massa, perquè ho van fer tan malament que les sentències han fet saltar per l'aire tota la planificació del mapa èdic de Catalunya–... I, clar, vostès surten aquí –això sí, amb una certa pretensió–, doncs, a parlar i a donar lliçons sobre la impossibilitat de desenvolupar més projectes d'energia èdica a Catalunya. Clar, si haguessin fet les coses bé, potser en aquests moments no hi hauria la inseguretat jurídica, ni tindríem la necessitat de refer i de tornar a iniciar tot el model de desenvolupament de l'energia èdica.

En qualsevol dels casos, jo sempre he dit que teníem competències, però competències d'alguna manera limitades, en matèria energètica. Per exemple, el règim econòmic del sistema elèctric és competència exclusiva del Govern central, fet que avui encara ens porta a posar de manifest que la reforma elèctrica..., ho repeteixo, de la qual vostès són no els executors, però sí els culpables que hàgim hagut d'arribar aquí. I hem de dir-ho clarament: el Partit Socialista és en bona part, el 90 per cent, responsable del dèficit energètic, del dèficit tarifari elèctric generat durant i des de l'any 2002, 2003 fins a l'any 2010, i que encara dura, perquè malgrat els intents no s'ha pogut suturar.

En qualsevol dels casos, el que és evident és que el nou model elèctric que se'n està d'alguna manera imposant i impulsant manifesta una clara voluntat de desenvolupar una política energètica coherent amb les

línies estratègiques que marca la Unió Europea, no té com a eixos fonamentals l'estalvi i l'eficiència energètica, ni el desenvolupament raonable; raonable, perquè fins i tot no ens va del tot malament que no hàgim corregut tant en el país a desenvolupar determinades línies d'energia renovables fins ara, perquè això ens permet avui encara esperar que els cicles de desenvolupament tecnològic i de desenvolupament de costos d'aquests models d'energies que vindran en el futur no hàgim d'assumir-los en primera instància en el punt més àlgid, sinó quan ja estiguin desenvolupades i ens permetin, d'alguna manera, no haver d'assumir tants i tants costos com avui s'estan havent d'assumir, ho repeteixo, amb càrrec a la tarifa que haurem de pagar tots plegats.

En qualsevol dels casos, aquesta reforma –de la qual..., vostès, ho torno a repetir, són els que han provocat que arribem aquí– destruirà llocs de treball altament qualificats en el sector de les energies renovables, perquè hi ha avui una paràlisi total d'inversió, hi ha una inseguretat jurídica també, evidentment, doncs, que fa que s'hagin paralitzat inversions per part de les empreses elèctriques o dels fons d'inversió que volien invertir en aquest sector, també d'indústries importants a Catalunya que van apostar des de fa més de deu i de quinze anys per tota la cogeneració com a procés que afavoria i que garantia la competitivitat dels nostres processos industrials. Avui això en alguns sectors industrials està amenaçant la viabilitat i la continuïtat d'algunes plantes a casa nostra. I, evidentment, també aquesta reforma que avui estem intentant combatre, doncs, per exemple, impossibilita tot el que seria –prudència i amb equilibris intel·ligents– potenciar l'autoconsum o avançar cap a polítiques energètiques més modernes, ho repeteixo, en coherència amb les polítiques de l'Estat. En qualsevol dels casos, ho repeteixo, si estem aquí és, en part, perquè el partit que vostè representa no va fer les coses adequadament bé en el seu moment.

Com que el model energètic és clau per al nostre país, en aquests moments el Govern de la Generalitat, més enllà del que vostè pugui proclamar des d'aquesta tribuna, està fent diverses coses. La primera és plantejar alternatives a la proposta que l'Administració central està impulsant. Ho varem fer en els processos previs a l'aprovació dels decrets llei, ho hem fet en el moment d'aprovació de la Llei de la reforma elèctrica, ho estem fent amb tots els decrets. Hem plantejat al ministeri i a la secretaria d'Estat diferents plantejaments i propostes concretes específiques tant en aquells aspectes que afecten les competències de la Generalitat, com sobretot en matèria de desenvolupament tecnològic. Presentem i presentarem recursos d'inconstitucionalitat no només en aquells àmbits que afectin les competències i l'autogovern de Catalunya, sinó sobretot aquells que afectin negativament l'economia catalana, i analitzarem quin tractament jurídic és l'ídoni per impedir els seus efectes.

Mantenim un diàleg permanent amb els sectors econòmics –la cogeneració–, també amb els sectors de les energies renovables, però en el camp també de la distribució i de la comercialització, per buscar solucions

conjunctes a aquestes decisions i a aquestes condicions perjudicials d'aquesta reforma. I impulsarem, com així ens hi vam comprometre en un acord de legislatura, aquest nou pacte per a la sobirania energètica, o, en definitiva, per redefinir un model energètic que és evident que haurà de revisar el Pla d'energia de Catalunya, perquè ni les condicions de demanda, ni la situació econòmica, ni les disponibilitats pressupostàries, ni el marc regulador, són els mateixos que eren quan es va fer; amb un llarg procés de consulta, de diàleg. No es van fer a cuita-corrents ni el Pecac, ni el projecte que ha impulsat el Departament de Territori per llançar línies i polítiques d'estalvi i d'eficiència energètica en els nostres habitatges.

En qualsevol dels casos, és evident que avançarem en la definició d'aquest model, a establir també quines són les estructures d'estat pròpies que necessita Catalunya en aquesta matèria. És evident que això té dificultats, algunes innegables, però dibuixarem aquest marc i aquest model, i al mateix temps defensarem, òbviament, que les polítiques energètiques que emanin de les decisions del Govern de l'Estat –en bona mesura, hi insisteixo, conseqüència dels seus errors durant molts anys de desenvolupament de polítiques errònies– no repercuteixin encara més durament en l'economia i en la indústria catalanes.

Moltes gràcies, senyors i senyores diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica té ara la paraula el diputat senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, president. Crec, conseller, que vostè ha equivocat la professió, eh?, perquè això d'historiador li va..., vol explicar coses del passat amb no gaire fortuna. Primer, perquè, en fi, s'ha repetit molt, eh? Ha dit, si no ho he comptat malament, dotze vegades –dotze, eh?–, que la responsabilitat de tots els mals que estan passant actualment a Catalunya en matèria d'energia són culpa dels socialistes. Déu n'hi do! Ja hauria de començar a canviar el discurs i a més assumir les seves responsabilitats com a home de govern, que és al que jo l'he invitat: que ens digui com pensa liderar un gran acord d'energia, que és el que li proposem.

En algun moment de la seva rèplica, conseller, he pensat que vostè era el senyor Montes o el senyor David Madí –és el mateix, un d'Unesa, l'altre d'Endesa. Utilitza els mateixos arguments. I cap de les nostres preguntes, que no responen a un interès nostre exclusivament, sinó que –li ho he de dir sincerament– responen a aquelles preguntes que es fan els ciutadans de Catalunya, no les ha contestat. Quan ja se li posava en marxa la llum carbassa ha començat a dir alguna de les coses que ha volgut justificar que fan. Jo, al final, no m'he aclarit si en fan cap.

Però, miri, aquesta qüestió..., si vol que parlem del dèficit de tarifa, avui no tenim temps, però això ja ve d'aquella època –vostè la deu recordar, perquè ja

hi era— de la liberalització del sector del senyor Aznar, que aprovava amb el concurs també de vostès, igual que la reforma del sector elèctric de fa poques setmanes, que també s'ha aprovat amb la col·laboració de vostès a Madrid. Per què no ho reconeix, això? Doncs, s'ha fet així, d'aquesta manera.

Conseller, nosaltres l'invitem que lideri un gran acord de país. Els danesos ho han fet en poques setmanes. Han cridat a tothom —tots els sectors—, han cridat l'oposició, i l'oposició s'hi ha sentit interpel·lada i hi han participat. Nosaltres hi voldríem participar, també. Ja sé que a vostè això no li interessa, perquè, clar, nosaltres tenim models diferents, però, home, valdria la pena que ho exploréssim, com a mínim, no? Li ho he dit abans, vostès van dir que revisarien aquest Pla de l'energia i no ens ha donat notícia avui aquí de si ho estan fent o no ho estan fent. Nosaltres els volem ajudar. Ara, si no la volen, l'ajuda, doncs, en fi, només cal que ens ho diguin, però...

És que, clar, li sentim aquests arguments del mix «raonable». És el que diu el senyor Montes: «Tenemos un mix razonable, vamos bien, no hay que tocar la nuclear.» Em pot dir què opina sobre la nuclear? Tampoc no ho ha fet, a veure si tinc més sort i en aquesta segona intervenció... Ha dit: «Podríem tancar les nuclears només incrementant...» Ho sabem tots això ja, conseller: incrementant una mica —un terç, aproximadament— de les centrals de cicle combinat de gas. Està disposat a això? De veritat? Potser ho podem estudiar. Vostè està disposat a estudiar que incrementant un terç les poques hores que funcionen actualment, ja fa un parell d'anys o tres, les centrals de cicle combinat..., i tancar les nuclears? Està disposat a sumar-se a aquest acord? Nosaltres li ho proposarem la setmana que ve, a veure què li sembla. Ara, quan els toqui, no volem tampoc que es faci d'avui a demà, eh? Els quaranta anys de vida útil sobre els quals aquest Parlament s'ha pronunciat en alguna ocasió: estaria bé que ens poséssim d'acord.

Home, nosaltres hauríem preferit que hagués parlat de renovables, que no n'ha parlat més que per dir que no es pot fer «perquè els socialistes...» I fins i tot he entès, conseller, que vostè està content que no s'haguessin desenvolupat les energies renovables a Catalunya? He entès que ha dit això? La seva intervenció ha estat antològica.

Moltes gràcies, president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor Sabaté. Per a la rèplica també, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, senyor president. Sí, tinc la sospita que vostè no s'aclarirà mai. Per tant, vostè segueixi-ho intentant, però com que ja vostè mateix ho reconeix des d'aquest faristol, esteu convençut que per molts esforços que fem vostès..., vostè —vostè— no s'aclarirà mai. Però, en qualsevol dels casos, hem de seguir-ho inten-

tant, perquè, a més, aquest és el nostre deure democràtic i de responsabilitat davant del Parlament.

Miri, la posició del Govern de Catalunya amb relació a les centrals nuclears..., cosa que també és molt coherent amb el que vostè ara em plantejarà, amb tot el que vostès han fet mentre han governat. Jo ja sé que vostè en el marc del Mobile World Congress deu intentar fer cada dia un *reset*, eh?, esborrar la memòria històrica. Fa un *reset* i l'ordinador se li posa a zero, i d'aquesta manera, doncs, fa aquests discursos que intenta fer, que són de sublimar la incoherència més absoluta.

Però, en qualsevol dels casos, ja li dic, amb el marc normatiu avui d'aplicació, el que farem serà —en la mesura en què hàgim de manifestar, òbviament, la nostra opinió avui, amb un marc competencial reduït— supeditar la pròrroga de les autoritzacions de les centrals nuclears —quan es produeixi la seva demanda de pròrroga de funcionament— a constatar l'acompliment de les condicions de seguretat nuclear establertes avui, que són més exigents que les que van ser en el moment en què es van construir, pel coneixement actual d'aquesta tecnologia. I, per tant, en la mesura que aquestes centrals mantinguin uns bons nivells d'eficiència, d'eficàcia i de garantia de qualitat, i de seguretat, doncs, és evident que analitzarem a fons aquesta qüestió quan es plantegi en aquest sentit. Perquè substituir la capacitat productiva de centrals nuclears com les que avui estan contribuint, ho repeteixo, a un equilibri raonable d'instal·lacions i de sectors de producció d'energia elèctrica a Catalunya, doncs, d'una manera més equilibrada que en altres entorns, jo crec que seria una decisió si més no força irresponsable avui, en aquests moments, en tant que el que hem de garantir és que a Catalunya hi hagi capacitat de producció i d'oferta elèctrica amb qualitat, amb garantia de subministrament i amb preus raonables. En la mesura en què això vagi sent així, en el futur és evident que aquest model i que aquest equilibri es podran anar, d'alguna manera, replantejant.

Bé, en qualsevol dels casos, hi insisteixo, sí que és veritat que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió va prendre una decisió arriscada de donar suport a la Llei de reforma elèctrica, perquè era l'exigència que es va plantejar en el seu moment per part del Govern per tal de no perjudicar més encara alguns sectors industrials. I nosaltres, sempre intentant que la indústria del país, les empreses del país, les petites empreses de distribució —un sector—, les empreses amb cogeneració..., per entrar, fins i tot, de l'ordre de quaranta, cinquanta megawatts que havien quedat fora del preregistre de fa dos o tres anys i que aquesta vegada, doncs, vam aconseguir també que s'hi incorporessin; per intentar garantir que hi hagués un pla Renove de les instal·lacions de cogeneració ja amortitzades, des d'un punt de vista d'alguna manera econòmic i de via formal, per tal de continuar i de mantenir una aportació a la producció industrial positiva; per tal que també grans i petites empreses no patissin tant, doncs, varem donar aquest suport, per intentar —ho repeteixo— que s'hi incloguessin algunes mesures palliatives, per dir-ho d'alguna manera —perquè aquest, ho repeteixo, va ser el joc.

Però al mateix temps vam mantenir –i així ho va acordar el Govern– que, en la mesura en què el desplegament d'aquesta llei fos contrari i d'alguna manera perjudicial a l'economia catalana i atemptés contra l'autogovern de Catalunya, presentaríem –com ja hem demanat– els dictàmens preceptius per tal de, si escau –i els dictàmens en aquest sentit ens donen suport–, presentar recursos d'inconstitucionalitat en el moment en què, totes aquestes decisions que s'estan posant sobre la taula, es pugui comprovar –ho repeteixo– que hi ha capacitat jurídica també per atendre-les. I si no, utilitzarem altres mesures també des d'un punt de vista dels processos contenciosos administratius, per intentar que les decisions que es van prenent en aquest sentit no afectin encara i impactin més negativament en el nostre teixit industrial.

Bé, en qualsevol dels casos, tindrem temps per parlar, per exemple, sobre el problema energètic que hi ha també en el sector ramader, com a conseqüència, doncs, de l'amenaça de tancament de sis plantes importants i d'una multiplicitat de petites plantes que estan avui resolent, també amb el suport de la prima energètica, el problema de la gestió de les dejeccions ramaderes, dels purins.

I el que és evident també és que voldríem que, en la mesura que fos possible, un model que també es va demostrar altament ineficax vint-i-quatre hores després d'aprovar-se la llei a Madrid, que va representar que s'haguessin de suspendre totes les subhastes i els mecanismes de configuració del preu de mercat de l'energia, o un model que té més del 55 per cent dels seus costos tarifaris en costos que no estan ni en la generació, ni en el transport, ni en la distribució d'energia, sinó en costos regulats i en altres costos que haurien d'imputar-se –i això haurien pogut fer-ho vostès també en el seu moment– als pressupostos generals de l'Estat, i, per tant, no carregar-se en el sistema elèctric..., bé, tot això és el que en definitiva està comportant que en el dia a dia, en la planificació –que també estem revisant–, i també en les decisions que el Govern central està imposant –per exemple, en algunes línies d'alta tensió a les comarques de Girona–, el Govern de Catalunya estigui *molt* a sobre de la política energètica, des d'una perspectiva d'intentar minorar els impactes d'aquestes reformes que està impulsant el Govern del Partit Popular, molt negatives, des d'una perspectiva de garantir que el sistema a Catalunya funcioni.

I, al mateix temps, també reflexionar i pensar com revisem un Pecac que ha esdevingut ja obsolet. Som capaços també de plantejar –intentarem el consens, n'estic convençut; m'agradaria que tinguessin vostès el mateix tarannà que l'oposició en aquest cas de Dinamarca, m'agradaria que el Partit Socialista tingués la mateixa responsabilitat que els partits de l'oposició de Dinamarca–, doncs, que sigui un pla àmpliament consensuat. Això sí, sabent sumar i restar, senyor Sabaté.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació

al Govern sobre la política energètica
(tram. 300-00138/10)

El catorzè punt de l'ordre del dia, i darrer que farem avui, és la interpellació al Govern també sobre política energètica. Ha estat plantejada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i en el seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, president. Honorable conseller, a risc de repetir algunes de les qüestions que ja s'han exposat, des del nostre grup parlamentari teníem un interès a presentar aquesta interpellació de fet ja fa alguns dies, i ho hem anat posposant per la urgència d'altres temes, però que en tot cas requeria..., i tot i que fa pocs mesos en aquest plenari vam debatre també sobre l'energia a conseqüència d'una interpellació de Convergència i Unió, ens sembla que en aquests mesos han passat un seguit de qüestions que feien posar..., donaven la necessitat de plantejar aquesta interpellació.

Ens hem trobat en aquests mesos que ha passat l'aprovació de la Llei 24/2013, de 26 de desembre, del sector elèctric, per part del Govern espanyol, a la qual s'han referit, amb el suport també de Convergència i Unió en el seu moment. El conseller exposava anteriorment que el que es buscava era salvar una mica els efectes d'aquesta llei, els efectes devastadors. Senyor Puig, em sembla que ja tenen prou experiència per saber que de Madrid poca cosa en podem esperar. Per tant, diguem-ne, podem honrar la seva candidesa en aquests temes, però que en tot cas ja tenim massa males experiències dels governs espanyols de fa molts anys, però especialment d'aquest darrer, amb el qual qualsevol llei que s'aprova l'únic que busca és recentralitzar i atacar les competències de les autonomies.

En aquest sentit, a nosaltres ens preocupa que tot i que l'article 133 de l'Estatut estableix que la Generalitat té competències compartides en aquesta matèria, queda clar i és palpable que aquesta competència del Govern de la Generalitat en aquesta matèria no és efectiva, bàsicament perquè el Govern espanyol s'ha entretengut i s'ha dedicat a esplaïar-se i a expansionar tant com ha pogut la legislació, amb la qual cosa ha ofegat la capacitat legislativa del Govern de la Generalitat en aquesta matèria. Per tant, el que sí que pensem, i en tot cas també ja els demanarem, és que entenem que hi han alguns àmbits on el Govern de la Generalitat podria intentar fer-se escàpol d'aquesta legislació expansiva, i, per tant, també el que els demanem al Govern de la Generalitat, que sigui curós en aquest àmbit a intentar buscar aquestes esclatxes que ens deixa el Govern.

Estem contents..., i des d'Esquerra Republicana també hem sol·licitat al Consell de Garanties Estatutàries un informe per presentar el recurs d'inconstitucionalitat. Ens satisfà també que per part del Govern també s'hagi dut a terme aquesta pràctica, perquè entenem que l'única manera de combatre, de moment –de moment–, aquesta pràctica abusiva per part del Govern espanyol és en la mesura de presentar aquests recur-

sos d'inconstitucionalitat, tot i que, sincerament, no hi tenim massa confiança veient les resolucions, les diferents resolucions del Tribunal Constitucional.

En tot cas, sí que –se n'ha fet esment també, i no vull deixar de recalcar-ho– a Catalunya, donades les instal·lacions que tenim de generació d'energia en aquests moments, tenim capacitat suficient –s'apuntava i en el debat anterior també ha sortit–, la capacitat de generar prou energia. Per tant, permeti'm, resumiríem la situació d'aquest país en aquests moments que encara tenim aquesta capacitat de generació elèctrica ben ordenada i ben organitzada, però que en tot cas no tenim aquells instruments de política energètica que ens permetin fixar ni intervenir en la fixació de preus, per la qual cosa se'ns fa molt complicat gestionar aquest àmbit. Ara, això sí, en patim les conseqüències. Patim les conseqüències d'un tema al qual ara també em referiré, tot i que hi passaré molt per sobre, però que en tot cas en paguem les conseqüències socials, d'aquesta manca de capacitat d'intervenir en el preu de l'energia, en aquest cas de l'energia elèctrica, i és en l'àmbit de la pobresa energètica, en el qual aquest Parlament també s'ha pronunciat en diverses ocasions.

Deixin-me esmentar un seguit de dades. En aquests moments hi ha 193.000 llars, un 6,9 per cent, que no poden assumir la despesa per mantenir un habitatge amb una temperatura adequada. Que a tot l'Estat 1,4 milions d'habitatges han patit un tall per impagament durant aquest any 2012. I, per tant, ens sembla que cal, i cal abordar-hi –tot i que hi passarem molt per sobre, atès que en els propers dies hi ha un debat per parlar sobre el tema de la pobresa–..., però ens sembla que..., volíem posar l'accent en un seguit de qüestions basades en la moció que va aprovar aquest Parlament, però que en tot cas no han acabat de trobar la seva implementació correcta a través de les diferents normatives.

Pensem i seguim defensant que, en tot cas, pel que fa al tall de subministraments elèctrics hem d'establir un sistema més àgil. Pensem que cal abordar i cal fer una anàlisi, una avaluació, de com ha anat l'aplicació de les mesures previstes en la modificació del Codi de consum, perquè en tot cas caldrà fer-ne una avaluació. Entenem que hem de replantejar-ne també el termini d'aplicabilitat –no només aplicable entre els mesos de novembre i març, sinó que s'hauria de fer extensible a tot l'any–, arribar a la condonació del deute també d'aquelles persones que no arribin a l'1 i mig de la renda de suficiència de Catalunya, i establir un fons a càrrec de les empreses elèctriques per fer front a aquestes condonacions. Entenem que hem d'avançar en aquesta línia, atès que hi ha un seguit de circumstàncies i entenem que és una de les problemàtiques més importants que també tenim –la pobresa energètica– en aquest país.

Igualment, i apellant al que vostè també comentava en la seva anterior interpellació, entenem que cal comptar amb tots els agents socials. En aquest sentit, pensem que la taula de la pobresa energètica que estava contemplada en la moció que es va aprovar per part d'aquest Parlament hauria de reunir-se ja de manera immediata, tal com demanen els agents socials, per

poder entre tots decidir, perquè entenem que aquest tema va més enllà de la mateixa política governamental..., sinó que entenem que, a més a més, per part de les entitats socials hi ha d'haver participació, hi ha d'haver aportació de propostes, i han de poder participar en l'elaboració d'aquestes polítiques públiques.

Deixi'm referir un altre tema que també ens preocupa d'aquest reguitzell de modificacions a cop de decret que ha anat fent el Govern espanyol, i que per tant va trobar el seu colofó en aquesta Llei del sector elèctric, que és el tema de l'autoconsum. L'autoconsum és una bona manera, entenem nosaltres, de democratitzar el sistema elèctric, i per tant entenem que aquest és el sistema també que des d'Europa –i que, per tant, diguem-ne, des de la Unió Europea– es recomana, bàsicament perquè té uns avantatges com la reducció de la dependència energètica, la reducció d'emissió de gasos d'efecte hivernacle, la millora de l'eficiència en l'aprofitament de la calor, la generació distribuïda –amb menors pèrdues pel transport i menors necessitats de línies de distribució. Entenem que aquest seguit d'avantatges fan com un mecanisme bo i promocionat per part de la Unió Europea, i entenem que l'Estat espanyol el que ha fet, a través, diguem-ne, de les diferents regulacions, és veure l'autoconsum com un element negatiu, com un element perillós per a les grans corporacions elèctriques, i, per tant, el que fan és establir un seguit d'elements negatius sobre aquesta situació, penalitzant aquest autoconsum i penalitzant les inversions que s'han fet en aquest sentit en aquesta matèria. Ens sembla que aquesta no és la via a continuar, entenem que un país..., i deixi'm introduir aquí un element: vostès, en l'anterior interpellació, han estat fent un retret de passat. Miri, mireu endavant –mirem endavant–, perquè és evident que el sistema que tenim avui en dia pateix totes les mancances i tots els problemes heretats del passat, però que nosaltres el que volem és construir un país nou, un país on hi hagi una nova visió, també en l'àmbit de l'energia elèctrica.

Per tant, des d'aquest punt de vista, ens sembla que la potenciació de l'autoconsum entenem que és la via on cal anar. Cal explorar –i això és el que li demanarem en la propera moció–..., és que des del Govern de la Generalitat s'analitzin aquells mecanismes que puguin..., aquells mecanismes per intentar fixar la retribució d'algunes qüestions plantejades en l'àmbit de l'autoconsum. Entenem que la Generalitat, el Govern de la Generalitat, ha de fer aquest esforç ingent d'intentar acaparar al màxim tot allò, aquells forats, aquelles esclatxes, que ens deixa el Govern espanyol.

Deixi'm entrar també –i en breu temps, i en tot cas continuaré en la rèplica– en el tema que vostè plantejava, i és el cost de l'energia elèctrica. Espanya és el país on costa menys produir energia i és on més cara surt a l'usuari final. Entenem que per aquí al mig –i segurament hi han diverses mesures que cal adoptar– hi ha un seguit de costos que haurien de ser exclosos en aquests moments d'aquest preu, perquè de l'única manera que..., provocar, i és el que estem provocant –i a les dades em remeto–, que les empreses elèctriques espanyoles l'any 2010 van obtenir un benefici del 10,11 per cent, mentre que la mitjana de les

europesos era de la meitat, un 5,13 per cent. Per tant, aquí hi ha alguna cosa que falla.

En tot cas, aprofitaré el torn posterior per abordar algunes de les altres qüestions.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre aquesta interpellació, en nom del Govern té la paraula ara l'honorable conseller, senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, president. Senyor diputat, coincidim que la reforma del nostre model energètic s'hauria de fonamentar bàsicament –i si em permet, allò, resumir-ho– en l'aposta per l'estalvi i l'eficiència energètica, en el foment de la reducció de la dependència energètica –som un país altament dependent. La reforma i el nou model hauria d'impulsar la qualitat en la prestació del servei d'una manera permanent i obsessiva. Tota la política energètica ha de contribuir a la lluita contra el canvi climàtic, ha d'estimular la consolidació i el creixement d'un sector empresarial vinculat a l'energia, que sigui capaç d'oferir bons serveis i al mateix temps també d'innovar i d'expandir-se internacionalment. I, òbviament, tot això en coherència amb la convergència energètica amb Europa.

Aquests són els principis que ja van impulsar d'una manera clara l'aprovació i la visió del Pla d'energia de Catalunya, però que és evident que haurem també –clarament– de revisar. Durant tot aquest temps al Govern de l'Estat li hem estat demanant que tota aquesta reforma elèctrica, d'alguna manera, contemplés tres elements bàsics d'un acord marc que hem estat plantejant, i que ens l'haurem de plantejar també a nivell de Catalunya.

En primer lloc, que definís les línies bàsiques d'actuació i els principis del futur model energètic. No n'hi ha prou amb decisions que vagin d'alguna manera a suturar el dèficit pressupostari. Són necessàries, però són insuficients. No es poden fer amb independència de la visió estratègica i cap a quin futur anem per complir els compromisos assumits com a membres de la Unió Europea. Definir aquest mix energètic global –que, ho repeteixo, tenim una bona posició de sortida, però és evident que ha de ser també objecte d'un acord polític i social de cara al futur–, i al mateix també veure de quina manera som capaços que aquest mix i aquesta distribució de les diferents fonts d'energia elèctrica..., estan basats també en principis de sostenibilitat econòmica, ambiental, social, de seguretat i de fiabilitat, perquè tots aquests factors s'han de tenir en compte a l'hora de promoure també les necessàries apostes per les energies renovables, però també des d'aquesta perspectiva de sostenibilitat econòmica i també funcional i de fiabilitat del sistema. I, evidentment, definir un nou marc regulador del mercat energètic, que el necessitem, perquè l'actual és altament ineficient i basat en una transformació estricta d'un monopoli públic

a un oligopoli privat, però que no garanteix la lliure competència i el lliure mercat a casa nostra.

Per tot plegat, doncs, aquestes reformes de les lleis del sector energètic ens obligaran a redefinir un nou pla d'energies renovables a l'horitzó del 2020, és evident –l'haurem de redefinir nosaltres–; una nova estratègia d'estalvi i d'eficiència energètica –aquí és on tenim molt camp de maniobra i haurem de treballar molt intensament, aquí sí que tenim marge per actuar més decididament–, i un nou pla d'infraestructures energètiques a l'horitzó del 2020 que haurà de repensar algunes de les infraestructures avui assumides i que o esdevenen obsoletes, o innecessàries, o inviables econòmicament, i que haurem, ho repeteixo, de replantejar.

Vàrem plantejar al ministeri en el seu moment –i seguim creient que és necessari– que parlem de la producció d'energia elèctrica en el règim especial, que parlem de l'autoconsum i del subministrament amb balanç net, que parlem de les xarxes de distribució d'energia elèctrica tancades, que parlem de la retribució d'activitats i el dèficit tarifari, del mercat i de les activitats de transport i de distribució elèctrica. És per tot això, ho repeteixo, que davant d'aquest tancament el que estem fent és, d'una banda, continuar plantejant alternatives a les propostes de l'Administració central; utilitzar tots els mecanismes jurídics, i fins i tot judicials i polítics –i, per tant, també demanarem a diferents grups parlamentaris la presentació d'iniciatives en aquest sentit en aquest Parlament i en el Congrés de l'Estat. Presentarem recursos d'inconstitucionalitat quan afectin les competències o tinguin incidència sobre l'economia i la indústria catalanes. Mantenim ja –i ho farem més–..., amb sectors econòmics, però també evidentment a nivell polític, per buscar solucions conjuntes de cara a la definició d'aquest nou marc. I impulsar aquest acord de legislatura que tenim amb el seu grup, en el sentit de definir aquest model energètic propi.

Deixin-me que insisteixi en allò que creiem que en aquests moments hi ha una clara amenaça –i, al mateix temps, no hi ha hagut una clara aposta de futur– per part d'aquesta greu reforma, que aborda malament com a mínim set aspectes, des del nostre punt de vista. Algun ja l'ha comentat vostè.

Les xarxes tancades. Les xarxes elèctriques de distribució tancada, que permetrien una distribució amb un preu molt més raonable a zones industrials, comercials o de serveis compartits des d'un punt de vista geogràfic; que està previst a la directiva europea, que no es desenvolupa, i que en definitiva permetria un millor desenvolupament del mercat interior elèctric. Creiem que estem perdent una oportunitat en aquest sentit per garantir uns costos econòmics a determinats sectors industrials, amb aquesta política. Lamentablement, la reforma elèctrica no ho contempla. Per exemple, el complex petroquímic de Tarragona estaria en condicions de ser un districte energètic per ell mateix i que tindria unes importants millores de costos que en aquests moments li permetrien mantenir uns nivells de competitivitat que es veuen amenaçats pel reequilibri que està representant el *shale gas* als Estats

Units i tota la reforma i alteració del mercat energètic mundial.

La reforma limita també les línies directes, és a dir, aquelles línies que entre productors d'energia i consumidors permetrien també un abaratiment de costos i evidentment un funcionament d'un mercat molt més de proximitat; en definitiva, garantir que es poguessin desenvolupar també per part de determinades empreses aquestes instal·lacions també d'autoconsum. Les restriccions imposades per la reforma no són lògiques en un sistema elèctric liberalitzat; que, en aquests moments, s'està limitant als productors d'energia, també als consumidors, que puguin exercir lliurement les seves condicions de connexions directes. Això també la reforma elèctrica ho impedeix. També tindríem grans sectors industrials que podrien d'alguna manera veure repercutits d'una manera molt favorable –tant en el complex petroquímic de Tarragona, però també en determinats àmbits industrials de l'entorn metropolità de Barcelona–..., i facilitar costos industrials d'una manera molt més raonable.

Sorprenentment, la reforma prohibeix les agrupacions d'interès econòmic de consum. I a les agrupacions –les AIE, en aquest cas– que poguessin ser consumidores d'energia elèctrica se'ls dona a més un període –a les existents– transitori d'un any per adaptar-se a la nova normativa. I és evident que tot plegat, això, porta al fet que avui ja iniciatives que hi havien hagut en el passat en aquest sentit vegin alterada la seva capacitat d'actuar, d'intervenir en el mercat i de tenir costos més raonables.

Es fan d'alguna manera retallades en la retribució econòmica de la distribució d'energia elèctrica, i això d'alguna manera clarament afectarà la qualitat de les instal·lacions en el futur. Les empreses avui distribuïdores i subministradores han congelat els seus plans d'inversió, i això afectarà a mitjà termini la qualitat del servei i el bon manteniment de les nostres infraestructures.

S'estableix amb un absolut i desconcertant –no només per a nosaltres, sinó per als fons d'inversió, i evidentment per a la seguretat jurídica, doncs, internacional–..., un nou règim retributiu per a les instal·lacions d'energia renovable, de cogeneració i de gestió de residus, amb caràcter retroactiu, i que d'altra banda fixa uns costos estandarditzats que després, quan es desenvolupen amb les ordres que ja han aparegut, generen evidentment uns nivells d'insostenibilitat de bona part de les instal·lacions que s'havien desenvolupat en els darrers anys, sobretot les que tenien un clar aspecte de suport a la indústria. Sincerament, ens dona la sensació, i creiem i compartim amb molts sectors, que el regulador avui està més preocupat per dissenyar un mecanisme de retribució que limiti només els costos econòmics a curt termini, sense pensar en com desenvoluparem en aquest sentit un marc raonable per a les energies renovables i per a una política energètica molt més orientada a Europa.

L'autoconsum. L'autoconsum és també una oportunitat perduda. És evident que l'autoconsum, quan té necessitat al mateix temps de tenir garantida, doncs, l'es-

tabilitat de subministrament amb fonts externes, ha de tenir uns certs peatges d'equilibri, però no els peatges «de respaldo» que diu avui la reforma elèctrica, que són clarament desincentivadors, que penalitzen l'autoconsum, que l'hipotequen i que no permetran en definitiva avançar; ho repeteixo, amb prudència i equilibri, perquè cal també tenir present que anem cap a una transició de model i les infraestructures existents avui encara hauran de garantir aquesta transició cap a un model més de generació de proximitat. Però, evidentment, la reforma també ho impedeix. O tots els mecanismes que d'alguna manera penalitzaven i amenaçaven la capacitat i la hibernació o disponibilitat de centrals elèctriques de cicle combinat, que són les que garanteixen l'estabilitat del sistema; també entraran d'alguna manera o les faran entrar en risc, perquè no es garantien. Això s'ha corregit en part –la retribució econòmica necessària perquè aquests cicles combinats siguin d'alguna manera el mecanisme compensador, amb el funcionament correcte del sistema.

En qualsevol dels casos, ho repeteixo, ja he dit que estem plantejant alternatives, que mantenim un diàleg permanent amb els sectors i que impulsarem els acords que amb el grup d'Esquerra Republicana, però oberts també a altres grups, tenim plantejats i volem d'alguna manera acordar al llarg d'aquesta legislatura.

En la rèplica parlaré encara una mica més sobre el tema dels mecanismes de fixació de preu i –que vostè s'hi ha interessat– sobre la pobresa energètica a casa nostra.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, torna a tenir la paraula ara l'il·lustre diputat senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, conseller. En tot cas, ho compartim. Algú deia que realment és una interpellació complicada, segurament, perquè en tot cas coincidim en molts dels aspectes, sobretot de futur, eh? –sobretot de futur. Perquè, hi insistim –ja ho he dit en la meua anterior intervenció, però hi volem insistir–, cal mirar a futur.

Per això li hem plantejat –i vostè ho ha assumit, i en tot cas li ho tornem a plantejar, com ja se li ha fet en la interpellació anterior–: necessitem una revisió del Pla de l'energia actual. Vostè ho entomava en la seva anterior intervenció, i per tant nosaltres també som d'aquest parer. Cal redefinir aquest nou mix energètic, cal tenir en compte les noves circumstàncies, cal tenir en compte quin és el model de producció energètica, tendent –hi insistim nosaltres, des d'Esquerra– cap a l'autoconsum, cap a les energies renovables, abandonant els vells models, i per tant, diguem-ne, fent necessària, hi insisteixo, aquesta democratització energètica que necessitem com a país.

Des del nostre punt de vista, hi ha un seguit d'infraestructures que en el temps, i no massa temps, quedaran obsoletes, com són les centrals nuclears. Des del nostre punt de vista mirem amb preocupació el glo-

bus sonda llançat pel Govern de l'Estat en l'intent de prorrogar la vida útil d'aquestes infraestructures. El conseller apuntava que mentre hi hagin condicions de seguretat... A nosaltres ens sembla que –i partint de l'experiència existent a nivell europeu, en la qual, diguem-ne, les infraestructures nuclears, de centrals nuclears, més llargues han estat cap a trenta anys aproximadament, no més enllà– anar-nos-en més enllà, prorrogar la vida útil d'aquestes activitats, tenint en compte que les nostres instal·lacions tenen aproximadament una quarantena d'anys... Ens sembla que aquest és un límit ja del tot necessari. No podem, en pro de dir: «Això està garantit»..., també a Fukushima estava garantida la seva seguretat, tampoc no havia de passar absolutament res, fins que va passar l'accident que tots coneixem.

Per tant, des del nostre punt de vista, la finalització de la vida útil d'aquestes centrals nuclears ha de comportar la seva extinció total. Hi insistim –i ho plantejàvem a l'inici de la nostra intervenció–, Catalunya té altres maneres de generar energia, i, per tant, diguem-ne, no som –no som– nuclearment dependents, tot i que ara ho siguem, però que en tot cas tenim altres mecanismes de producció d'energia elèctrica. Per tant, és un element, el de les centrals nuclears, que hem de tendir a fer desaparèixer del nostre mix energètic. D'altra banda, el que estan fent a nivell europeu països, diguem-ne, en els quals sí que ens emmirallem en aquest cas, com és Alemanya.

Per tant, aquest sí que entenem que és el model a seguir, l'eliminació d'aquestes energies perilloses, donant –és evident–, fent, un procés de transició. No sol·licitem ni demanem que això es faci d'avui a demà, sinó que en tot cas això ha de tendir a un procés de transició que ens permeti passar d'un model a l'altre. I sabem que aquests canvis, com que són canvis estructurals, no es poden fer d'avui a demà, que en tot cas necessiten el seu temps, necessiten el seu espai de transició, i que per tant se'n fa necessari.

En el cas de la revisió també del Pla de l'energia, igual que els plantejem una necessària revisió dels mecanismes de generació d'energia elèctrica, ens sembla que també cal replantejar el tema de les infraestructures, un tema de les infraestructures elèctriques en el país que ha generat moltes discussions. I em referiré exactament al cas de la MAT de Girona, que és la que ha comportat segurament una major lluita social; en altres casos també s'ha produït aquesta lluita social, que ja ha tingut la capacitat de vèncer en altres parts del territori. Però que, en tot cas, el que sí que ens sembla important, i ho volem posar com a exemple..., fa unes setmanes, la Diputació de Girona aprovava un acord unànim pel que feia a la MAT en el seu tram de Riudarenes a Santa Coloma de Farners. Ens sembla que aquest és el model a seguir, ens sembla que aquests són els acords que cal adoptar, aquests acords majoritaris que facin que les infraestructures que es facin al territori siguin respectuoses, tot i sabent que en alguns casos hi ha aquesta necessitat d'aquestes infraestructures, que s'han de fer, però que en tot cas es pugui fer d'aquella manera més respectuosa amb el territori, no pensant ni fent prevaldre els interessos de

les empreses elèctriques, sinó fent prevaldre els interessos del territori.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També per al torn de rèplica té ara la paraula l'honorable conseller, senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, president. Gràcies, senyor diputat. Tindrem temps de parlar-ne, tenim espais ja previstos per avançar en aquest compromís d'acord de legislatura i de promoure aquest pacte nacional al voltant del nou model energètic.

Hem de revisar, i ho farem, la planificació energètica. Hem de fixar i proposar i com a mínim preparar-nos per tenir nous models de fixació de preus, i també definir les estructures d'estat de regulació del mercat que, d'alguna manera, facilitin –quan sigui el moment i en tinguem possibilitats– de desplegar, ho repeteixo, una nova política energètica amb major capacitat de decidir.

Amb tot el respecte i sense apriorismes, estic convençut que la reflexió sobre la planificació energètica del futur haurà de tenir present no el com, sinó el que volem aconseguir, i, en definitiva, que tinguem un sistema energètic que sigui el menor –com he dit abans– dependent possible, que sigui el més garantista possible des d'un punt de vista de subministrament en qualitat, i amb qualitat i amb quantitat suficient. I, per tant, qualsevol transició que impliqui la revisió de determinades infraestructures avui de generació energètica ha de tenir present la capacitat d'assumpció dels costos d'aquesta transició, que el preu de l'energia no s'encareixi, sinó que, en definitiva, també intentem, doncs, que es redueixi i que s'homologui amb Europa, i, per tant, que també tingui una certa capacitat, en definitiva, d'assumpció des d'una perspectiva de sostenibilitat econòmica, tècnica, i, evidentment, de compliment dels compromisos que tenim per participar en la Unió Europea.

No tinc temps de parlar dels mecanismes de fixació de preus, però és evident que hi han determinats costos avui regulats..., com he dit abans, més del 55 per cent de la tarifa es basa no en costos de generació, de distribució, ni de transport: són costos regulats, són impostos o són conceptes que haurien d'anar carregats en els pressupostos generals de l'Estat, i no en la mateixa tarifa i en el sistema elèctric. Tot el tema relacionat, doncs, amb la transformació del sector del carbó a nivell espanyol, els efectes d'insularitat o altres mecanismes que s'han anat d'alguna manera carregant en la tarifa i que finalment, doncs, no s'han repercutit en la butxaca dels ciutadans, i això ha comportat aquest dèficit, que ara sí que s'hi acabarà repercutint i que, a més, ha fet entrar en insostenibilitat bona part de les inversions efectuades en els darrers anys.

En qualsevol dels casos, els reptes en el model energètic per al nostre país són, òbviament, intentar guanyar competitivitat de la nostra economia a través de l'eficiència i de l'estalvi energètic –crec que ja hem estat suficientment, no diré..., especulant i analitzant amb proves pilot i experiències demostratives–; avui ja podem passar a l'acció des d'un punt de vista industrial, des d'un punt de vista residencial, en el camp de la indústria, de l'edificació i del transport. Hem de reordenar el sistema energètic català, i en aquest cas ja li dic que passarem a l'ofensiva, amb diàleg intern al país. Plantejarem i promourem les reformes que considerem necessàries, i estructurarem i planificarem ja les estructures d'estat perquè Catalunya respongui a aquests tres adjectius comunitaris en política energètica: seguretat, competitivitat i sostenibilitat.

En pobresa energètica ja hem constituït la comissió i aviat impulsarem la taula, d'acord amb el compromís que tenim amb aquest Parlament, i analitzarem tant els mecanismes avui ja aprovats com tots aquells que ens puguem plantejar i que puguin ser assumibles també per garantir, en aquest cas, doncs, que les persones en situació de vulnerabilitat econòmica no quedin desprotegides davant de possibles decisions de les empreses, com ja s'està garantint en aquest sentit.

I dir-li que el Govern de Catalunya no té cap, d'alguna manera, objecció ni cap obstacle per estudiar i posicionar-se davant de les decisions que en matèria de planificació d'infraestructures està fent el Govern espanyol. Ja hem informat desfavorablement la línia

de molt alta tensió de 400 quilovolts d'Escatrón a la Secuita, una línia que no té cap raó de ser des d'un punt de vista tècnic, des d'un punt de vista del sistema elèctric; que no té cap raó de ser avui si no és que és per continuar veient com, en aquest cas, Red Eléctrica Española continua millorant la seva posició del seu valor borsari, amb inversions que s'acaben carregant al sistema però que no responen a una necessitat.

La molt alta tensió, evidentment, de Vic, Bescanó, Santa Llogaia i Baixàs: aquesta s'ha d'acabar. I del ramal de Riudarenes també ja li dic que, un cop acabem el període de consulta pública al qual l'hem sotmès, analitzarem també la seva necessitat, la seva viabilitat, el seu trajecte; però no només el seu trajecte i el seu traçat, sinó fins i tot també la seva necessitat des d'un punt de vista de subministrament. Si hi han alternatives i si no és necessària des d'una perspectiva de subministrament energètic, el Govern de Catalunya no dubtarà, també, d'informar-la negativament.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Suspenem la sessió fins demà al matí a les nou, amb les dues interpellacions que falten.

La sessió se suspèn a dos quarts de deu del vespre i sis minuts.